

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Hawke_Simon-Casovalky_1-Gambit_Ivanhoe.pdb

PDB Name: Hawke S Casovalky1-Gambit Ivanh

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 6.12.2008

Modification Date: 6.12.2008

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Simon Hawke
Gambit Ivanhoe

Věnováno Richardu McEnroovi

Nikdo z nás nežije ve vakuu. Chtěl bych tu poděkovat několika lidem, kteří mi pomáhali a byli mi oporou.

Jsem nesmírně vděčný Jeffreymu Krausovi a Williamu Rennovi z Hofstra University, Tomovi Curleymu z CBS, Karlovi Hausenovi z planety Mars, Donovi Kaynovi, lidem z Finneganovy taverny v Huntingtonu na Long Islandu, Jackovi Dannovi, Gardnerovi Dozoisovi a Edwardu Bryanovi.

Taky bych chtěl poděkovat mým rodičům a vůbec všem lidičkám...

PROLOG

Vrchní seržant Lucas Priest, příslušník Temporálního sboru armády Spojených států, se pokoušel přijít na to, jak krátkým římským mečem zastavit útočícího sloního samce. Scipio zavelel k útoku a Lucase napadlo, jestli si velitel setniny vážně myslí, že pohled na pověstnou římskou falangu může zastrašit šílence, jako byl Hannibal. Posílat pěšáky proti jeho tlustokožcům bylo totéž, jako se marně pokoušet na tříkolkách zastavit kolonu obrněnců.

Nervy měl napnuté k prasknutí. Ještě nedávno by dal za jediného šluka duši. Pár balíčků se mu sice podařilo propašovat, ale když ho jednou při bafání málem načapal tribun, otrávil ho to natolik, že zbývající cigarety zahodil. Nějak si nedokázal sám sebe představit, jak vysvětluje starověkému Římanovi, proč si cpe do pusy trubičku napěchovanou hořícím listím. Teď však, při pohledu na rychle se přibližující slony, na své kuřácké choutky docela zapomněl a namísto toho si přál, aby měl u sebe pár pyrogalových granátů nebo autopulser. Ke své smůle, jako obvykle, měl po ruce jen římský mečík, štít a oštěp. Mrštíł oštěpem a, jak se dalo čekat, jeho situaci to nikterak nevylepšilo. Usoudil, že postavit se stádu slonů vyzbrojen jedním, sice pořádným, ale přece jen pouhým nožem, by bylo šílenství, a vzal nohy na ramena. Setníků, kteří dospěli ke stejnému závěru, nebylo kupodivu málo, a tak si Priest během svého nedůstojného, nicméně obezřetného ústupu nemohl stěžovat na nedostatek společnosti.

"Dnešní armáda má pro vás Čas!"

Byl to možná účinný náborový slogan, ale jak se ten čas počítal, o tom se armáda nikdy blíže nezmiňovala. Jednotýdenní přijímač, to neznělo nijak hrozně. Fígl byl v tom, že šlo o jeden armádní týden, počítaný ne v čase stráveném v poli na Minusové straně, nýbrž v Plus čase, v současnosti. Na svůj první skok, bojový úkol, Lucas vyčasoval čtrnáctého září v 7.00. Skoro rok strávil pleněním a drancováním s Atilou a jeho Huny. Když přičasoval nazpátek, bylo stále čtrnáctého září, 7.05. Devítiměsíční učiněné peklo, zatímco v Plus čase se ukončení úvazku přiblížil o pouhých pět minut. Vzpomněl si, jak ho tehdy napadlo, že jestli se říká, že při zábavě čas rychleji uteče, tak u Temporálního sboru to rozhodně neplatilo.

Ve srovnání s většinou vojáků měl mnohem méně důvodů ke stížnostem. Přihlásil se dobrovolně, možnosti výběru měl nepoměrně lepší a nikdo mu nedržel nůž na krku. Při testech pracovní způsobilosti, což byla povinná Skálová zkouška, kterou musel v sedmnácti podstoupit každý, si vedl celkem slušně. Jeho skóre mu zajišťovalo místo ve výzkumu u Západní antisenilní, zabývající se hledáním odpovědi na otázku, jak přidat k průměrné délce lidského života dalších sto let. Platili slušně, ale nebavilo ho to. Tak se stalo, že když k nim zavítala armáda s celým tím cirkusem, sežral jim návnadu, vlasec, i naviják. Jejich verbíři si dali záležet. Výklad zabral většinu pracovní doby a jelikož firma strávený čas proplácela, byla účast téměř stoprocentní. Jejich mluvčím byl nějaký civil z ministerstva obrany. Měl na sobě nenápadný přiléhavý oblek béžové a světle hnědé barvy. Byl fantasticky opálený a měl nádherný hlas. Jeho oficiální titul zněl: ředitel Služební správy. Takový obchodní cestující to byl. Jeho úvodní poznámky byly prošpikované vtípkami a moralizujícími postřehy. Pak přišli na řadu "svědci". Lidé "jako vy", mající dříve "nudné a nenáročné" zaměstnání, vystoupili s projevem o tom, jaké báječné zkušenosti jim dal pobyt v armádě. Pokaždé, jak Lucas později zjistil, si dali záležet, aby aspoň jeden z nich byl "bývalým zaměstnancem právě vaší firmy".

Po projevech následovala přehlídka stejnokrojů, módní show, ve které bylo pro každého něco. Vojáci předvádějící úbory amerických pěšáků za druhé světové války, Apače, přepadová komanda, prusáckou kavalerii byli všichni dobře vyhlížející mládenci a vyzařovalo z nich nezlomné zdraví a vitalita. Ženy byly všechny krásné, ale nějak nikdy nedošlo na to, aby jim někdo vysvětlil, jak se v těch "starých dobrých časech" vlastně měly. Když si to Lucas zpětně promítal, nevěřil, že by některá z nich strávila v poli byť i jediný okamžik. Nejspíš přišly do náborového programu rovnou z Institutu zdvořilostní výuky.

Po módní přehlídce přišlo na řadu to, čemu se říkalo "historická orientace". Byla to dokonalá multimediální snůška prokládaná strhující hudbou a holografickými efekty. Všechno to bylo o tom, jak dějiny dokázaly, že národy měly z válek vždycky ekonomický užitek, že válčení je nezbytným rysem lidské povahy a že cestování časem umožnilo vyhnout se "nevýhodné" fyzické přítomnosti války v současnosti. Byl to přívál informací o tom, jak se mezinárodní roztržky urovnávaly prostým vyhodnocením činů vojáků dnešní armády při konfliktech minulosti, byl to ekvilibristický kousek, který zněl jako pohádka, přestože se informace míhaly tak rychle, že bylo nemožné je všechny zachytit. Na konci byl přednesen krátký proslov o tom, jaké jsou možnosti přihlásit se po absolvování základního úvazku do Arbitrážního sboru. Bylo všeobecně známo, že arbitři měli nejvyšší platy na světě a těšili se stejné životní úrovni jako hlavy států, kterým se, coby nadnárodní arbitrážní orgán, nemuseli z ničeho zpovídat.

Nicméně holou skutečností bylo, jak Lucas později zjistil, že do výběrového řízení Školy arbitrážního sboru se mohli kvalifikovat pouze ti, kteří se při tépézetkách umístili v prvních pěti procentech. I tak jste ještě museli složit závěrečné zkoušky z temporální fyziky, transhistorických úprav a stabilizace, ekonomicko-politického řízení a arbitráže. Podle toho, co se povídalo, nebyl mezi arbitrákami jediný člověk mladší sta let. U Dohlížecího sboru, nižší složky tohoto opěvovaného kádru, byl personál sice mladší, ale jen několik málo vojáků se dokázalo vyšplhat hodnotami až do výběrového řízení a přežít ho, nemluvě o přečkání samotné SAS, což bylo podle všeho hotové peklo. Lucas Priest si nedělal žádné iluze, že by z něj kdy mohlo být něco víc než jen obyčejný pěšák.

U Jesse Fainové to bylo ještě banálnější. Tépézetky jí dopadly bídě, jako ostatně většině těch, co si nemohli dovolit implantovanou výuku, a tak si nemohla vybírat. Čekala ji práce při odklizení a zpracování radioaktivního odpadu - hrabat se kdesi v pásmu asteroidů - anebo služba v armádě. Krutě si zažertovala, jak těžká volba to tehdy byla.

Potkali se teprve před malou chvilkou a připadalo jim, jakoby se znali odjakživa. Vojáci se spřátelili rychle. Nic jiného jim ani nezbyvalo. Jesse byla mladší kaprál, který právě přičasoval ze skoku, kde sloužila pod Alexandrem Něvským. V oněch dobách nebylo ničím neobvyklým, když ruské ženy stály po boku svých mužů na bitevním poli, a Jesse se oháněla širokým mečem na zamrzlé hladině Něvy spolu s nejlepšími z nich. Byla to pro ni vítaná změna, protože tehdy patřila žena buď za plotnu a do manželské postele, anebo se vystavovala nepřetržité hrozbě znásilnění. Jesse, zvyklá na emancipaci, nenáviděla armádu z hloubi svého srdce.

"Neumíš si představit, jaká to byla slast," vyprávěla, "stát v té nejhorší mele a rozsekávat mužský lebky! Pane jo, nikdy bych si nepomyslela, že ze mě bude taková zrůda, ale po tom všem, čím jsem prošla..." Lucas se zašklebil. "Doufám, že už tě to přešlo."

"Ne tak docela," odvětila s úsměvem. "Ale ty se nemusíš ničeho bát. Další rundu totiž platím já. A pořádně se zkárujem, co říkáš?"

"Není nad současnost," řekl Lucas a oba se tomu starému vojenskému přípitku zasmáli.

Pro vojáka mezi skoky byl alkohol skoro nezbytností. Byl to způsob jak "sestoupit na zem", způsob jak zpomalit. I když to došlo do stádia, že se člověk zpil do nemoty, byla armáda velmi shovívavá. Každý voják nosil barevný identifikační štítek se zakódovaným určením výjezdové stanice svého dalšího skoku. Pořádková služba pravidelně procházela bary, vojenská policie jednoduše naházela bezvědomé vojáky a jejich výstroj do kyvadlové dopravy, odvezla je na příslušná sběrná stanoviště, hodila je na chronopláty a odčasovala.

Každý voják vám poví, že na vystřízlivění nemůže být nic lepšího než chronoplát. Někde ve víru blíže neurčeného času, kterému odvedenci říkají Mrtvá zóna, plave v prostoru obrovská hromada zvratků. Většině lidí se z cestování časem totiž dělá zle. Nakonec si na to vojáci zvyknou natolik, že aspoň nějaký čas udrží obsah žaludku tam, kde má být. Jenže při přechodu se jich většina stejně poblíje. Armádní cestování časem mělo ještě jeden kouzelný aspekt. Čas od času se stávalo, že se lidé v prázdnotě Mrtvé zóny ztratili. O tom se nemluvilo.

Lucas mohl o armádě říct aspoň jednu dobrou věc. Pít bylo laciné a navíc vynikající. Člověk si mohl objednat doslova cokoli. Kdysi pil vodku, ale časem se dal na kořeněné pivo podobné chuti, které se podobalo tomu, na jaké si zvykl ve středověku.

Jesse pila neředěnou skotskou.

Armádní bary nebyvaly nikdy moc hlučné. Tlumená konverzace, ale nikdy žádná hudba, a jen zřídka někdo zvýšil hlas, ať se sebevíc opil. Vojáci spolu nikdy nezůstali moc dlouho a dalo se předpokládat, že jednou se jejich cesty rozdělí a už se víckrát neuvidí. Lucas a Jesse seděli v boxu a drželi se na stole za ruce. Nebylo v tom nic romantického. Pro vojáky byl i sebemenší fyzický kontakt důležitý. Když vás mohou každou chvíli povolát někam do starověkého Říma nebo do šestidenní války ve dvacátém století, připadne vám důležité, že můžete natáhnout ruku a někoho se dotknout, ujistit se o tom, že existuje.

"Řekni, nechtěl bys tomu někdy přijít na kloub?" řekla Jesse. Byla už trochu opilá. "Začíná mi lézt krkem být pořád hračkou v rukách arbitráků. Jakživa sem jedinýho neviděla! Tam v Rusku, nevěřil bys, ale zrovna uprostřed té hnusný bitvy mě napadlo: jestli tohle přežiju, ovlivní to něco? Jak to všechno vlastně funguje? Proč to vůbec dělám? Jeden by řekl, že snažit se zůstat naživu bude dost na to, aby člověk

nemyslel na nic jiného."

Lucas tehdy přikývl v dokonalém porozumění. Jesse byla vlastně ještě bažant a bylo to pro ni nové.

"Budeš se divit," řekl jí tehdy, "ale zvykneš si na to. Přijde čas, kdy na tyhle věci přestaneš myslet úplně.

Vůbec nezáleží na tom, jestli tvoje účast při akci bude nebo nebude mít vliv na vyřešení nějaké obchodní smlouvy nebo mezinárodního incidentu někde o tisíc let nato. Je pěkný si myslet, že na tom záleží, že to, co dělám, je skutečně k něčemu dobrý, ale člověk se obejde se i bez toho. Někdy je nejlíp prostě vypnout, snažit se zůstat naživu, nic víc. Na jiným vlastně moc nezáleží. Je to zvláštní, co všechno se člověku může uprostřed bitvy honit hlavou. Nic s tím nenaděláš. Jediný, co můžeš udělat, je nedělat nic, snažit se na nic nemyslet. Nemyslet na to, jak to dopadne. Jinak..." nechal viset ve vzduchu.

"No jo," řekla Jesse s pohledem upřeným do skotské. "My tu nejsme na to, abysme moc mysleli, že jo?"

"Nesnaž se to pochopit, Jesse, protože když nebudeš ve střehu..."

"Díky. Budu na to myslet." Usrkla si skotské. "Řekli ti už, kam tě pošlou?"

"Do punských válek."

"Hm, to asi nebude žádná sranda."

Lucas pokrčil rameny. "Asi to už potřebuju. Vyřídít Casterovu 7. kavalerii byla hračka. Siouxové potom uspořádali divokou oslavu na počest ,skonu Žlutého vlasu. Normální skok. Řekl bych, že potřebuju něco náročnějšího."

"Nesnáším čekání," prohodila.

Na to jí nedokázal nic říct. Bylo to něco, co čas od času pocíťoval každý voják. Ne čekání na vyčarování, nýbrž čekání na tu osudnou chvíli, která se ukáže být poslední.

Všude kolem nich byli vojáci. Někteří v přepravních kombinézách, jiní už v uniformách hesenských žoldáků. Hunů, centurionů, zelených baretů nebo Vikingů. Nic nenapovídalo tomu, že se píše rok 2613. Patřili sem sice, ale jako domov jim to tu nepřipadalo, spíše jako součást nějakého nevydařeného alkoholového snu. Strávili spolu ještě pět minut, než Lucas zaslechl, jak z ampliónu volají jeho kód. Ještě se na sebe podívali, asi naposled, a potom odešel a zanechal ji tam sedět s pohledem zabořeným do sklenky, kterou pohupovala tak, že kostky ledu vířily po jejím obvodu a cinkaly o sklo.

Scipio vysunul lučištníky, přeskupil vojsko a znovu udeřil. Lucas udělal to, co sám radil Jesse - vypnul. Vyřadil z činnosti mozek a přepnul na bojovou automatiku. Nedostávalo se mu už ničeho. Nedostávalo se sil, odvahy a nedostávalo se mu ani strachu. Když bylo konečně po všem, ohromeně zjistil, že je stále ještě naživu. Scipio zvítězil.

Když ho zkontaktovala sběrná četa, byl stále jakoby v mrákotách. V hlavě zaslechl tón - to mu dávali přes jeho implantát odněkud zblízka signál. Při nejbližší příležitosti se vytratil. Po chvilce si ho vyzvedli tři muži v římských tógách. Potlučeného, zesláblého a dočista vyčerpaného ho odčasovali nazpět do současnosti. Cítil se otupělý a prázdný. Byl zpátky v roce 2613 a připadal si jako ve snu. Ve výjezdové stanici poposedávali vojáci a čekali, až ohlásí jejich kódy. Byli oblečení do všeho možného, taková módní přehlídka napříč historií. Kolem popojížděly vozíky se vši možnou výzbrojí a výstrojí. Muži i ženy zběsile kouřili a nalévali se kávou. Drogy byly zakázané, ale snadno dostupné. Z ampliónu se ozýval tentýž metronomický hlas ohlašující kódy a sběrná stanoviště. Octl se náhodou přesně tam, odkud vyšel, ve výjezdové stanici Quantico.

Zpětná rána. Ten známý pocit ,jako-bys-nikdy-ne-odjel". Byl poněkud dezorientovaný silným pocitem děja vu. Zbývalo mu trochu času, potom si bude muset vyzvednout štítky s novým kódem anebo si zažádat o dovolenou - snad někdy... Byla to ironie. Na dovolenou už měl sice nárok, ale stejně jako si ji nikdy nevybrala většina vojáků, neměl to v úmyslu ani on. Proč taky? Armáda honorovala pouze čas strávený v aktivní službě, a ten byl drahý. Jediné, co v tu chvíli potřeboval, byl pořádný lok něčeho tvrdého.

Přešel obří halu a zamířil k baru. Zdál se mu nějaký povědomý. Taky bylo proč; na tomhle místě potkal Jesse Fainovou. S trochou nostalgie nad přítomnou minulostí zamířil k jistému stolku v jistém boxu. Stejném boxu, který tehdy sdílel s Jesse. Byl volný, ještě ho nestačili uklidit. Stála na něm prázdná sklenice od piva a nedopitá sklenka skotské.

Led se už skoro rozpustil.

Podíval se na hodiny. Musela odejít teprve před pár minutami. A on byl pryč půl roku. Znaveně usedl, objednal si pivo a počítačový terminál. Obojí mu přinesli vzápětí. Připojil se na síť a vytáhl svůj dotaz. Chtěl si ověřit statusy několika známých, a zároveň seje bál poznat. Loknul si piva, načež zadal jména a osobní čísla.

Data se objevila vzápětí. Johnson, Robert Benjamin,
osobní číslo 777334-29-181-999-285-60 NS
(nynější status) aktivní služba - napoleonské války.

Nic víc vědět nepotřeboval. Hlavně, že je Bobby ještě naživu. Zatím. Jiní tolik štěstí neměli. Deacon Bailey byl N (nezvěstný). Liz Carmody byla Z (zabit), Josh McKenzie Z a Jesse Fain se ani nedostala tam, kam ji poslali. Ztratila se při tranzitu někde v Mrtvé zóně. Její čekání bylo u konce. Neměl odvahu pokračovat. Právě když chtěl terminál odpojit a nechat ho odnést, mihla se na monitoru aktualizace. Bobby Johnson právě přičasoval.

1. KAPITOLA

Starší seržant Robert Benjamin Johnson seděl s lukem na klíně na plastickém pytlí s výstrojí, který právě vyfasoval ze skladu a který pod ním při každém poposednutí slabě popraskával. Vedle něj na plastické lavičce, oblečený do šatů saského venkovana, tvrdě spal svobodník Finn Delaney. Johnson uslyšel, jak někdo vykřikl jeho jméno. Nějaký roťák v přepravní kombinéze si probíjel cestu davem směrem k řadě prodejních automatů, kde oba muži čekali. Chvilku mu trvalo, než ho poznal. Lucas Priest zestárl.

"Lucasi! Kristepane, ty ještě žiješ!"

"Tak trochu," řekl Priest. Jako dva nemotorní medvědi si padli do náruče. "Ani nevíš, jak rád tě zas vidím, při posledním skoku jsem už začínal pochybovat o tom, že bude ještě nějaký další. Nic tě tak nepovzbudí k láskování s Hannibalem a jeho zvířátky jako čtyři týdny ostrého pochodu. Nebýt těch zatracených směrnic o ochraně dějin, tak bych toho vola Scipia oddělal."

"Že by bylo až tak zle?"

"Ani se neptej."

"Však nemusím. Vypadáš jak troska." Zamrkal po Priestových insigniích. "Koukám, žeš to dotah na vrchního seržanta."

"Tobě tam taky přibyla nějaká ta frčka. Jak je to dlouho?"

"Nějaký ten čas už to bude," zašklebil se Bobby. "Neviděl jsem tě od rána."

Posadili se a srovnali si poznámky. Naposledy se viděli 17. září 2613 v 9.00. Ale to byl Plus čas.

Mezitím se Priest plavil s lordem Nelsonem, bojoval pod generálem Pershingem, z války na Krymu mu zůstala jizva po ráně šavlí. Taký pomohl zabít Custeru u Little Big Hornu. Teď právě přičasoval punské války a máme 17. září 2613, 14.35. Lucas Priest zestárl o deset let. Před pěti hodinami Plus času byli s Johnsonem stejně staří, ale teď vypadal Lucas starší. Strávil mnohem víc doby v Mínu času. Zbývalo mu odsloužit ještě asi tři dny Plus času, Bobbymu chyběly čtyři.

"Je to fajn zas tě vidět, Lucasi. Hrozně rád bych si šel s tebou někam sednout, ale mám pohotovostní kód."

"Já vím," řekl Lucas, uchopil své štítky a provokativně si s nimi pohrával. Bobby mu je vytrhl z ruky.

"Zelená 44! Máme stejný výjezdový kód!"

Lucas se usmál. "Představ si."

"Tys to věděl!"

"Jasně, že jsem to věděl. Hned jak jsem přičasoval, podíval jsem se na tvoje data. Vždyť jsem ti říkal, že to budu dělávat, nevěřils mi?"

"To říkává každý, znáš to. Jenomže pořád se dívat na všechna ta zetka, to člověka časem odradí..."

"Já vím," povzdechl si tiše Lucas. "Seznam mých přátel je čím dál kratší."

Následovala trapná odmlka. Ticho nakonec přerušil Bobby v usilovné snaze změnit téma rozhovoru.

"Kdes k čertu spláčil tu zelenou 44? Tys měl kódovou volbu? Vypadáš okay, ale..."

"Co jsem to schytil na Krymu, na kódovou volbu jsem ani nepomyslel," řekl Lucas. "Řekl jsem si, že počkám, až přijde ten správný okamžik."

"Ale proč sis vybral kódovou volbu, místo abys vzal prémiový Plus čas?"

"Kdyby sis ty mohl vybrat: buď jedna mizerná hodina prémiového času, nebo jít na skok spolu s přítelem, co bys udělal?"

"No, když to stavíš takhle, asi bych si vybral skok s kámošem. Ale stejně bych cedil slzy nad tou prémie."

"O jedno zranění víc nebo míň."

"Díky, ale dokud to půjde, rád si ho odpustím. Zatím jsem měl štěstí, to se musí zaklepat." Rozhlédl se kolem. "Nevidíš tu nějaký dřevo?"

Lucas se zašklebil. "Zaťukej to na plastik, třeba to vyjde nastejno."

Obrátil se a uviděl vozík, na kterém právě dorazil jeho "panoš" i s celou jeho výzbrojí. Nevěděl, kdo to bude, když mu nechával vzkaz, kde ho má hledat. Nechtělo se mu na něj čekat. Byla to jedna mála výhod, kterou sebou přinášela jeho hodnost - nechat si bažanta dojít pro výstroj. Navíc v jeho případě měl tenhle bažant fungovat jako jeho pucflek a byl tedy vlastně součástí výstroje.

Byl to vyzáblý kaprál jménem Hooker. Byl docela překvapený, že se po něm nevyžadovalo, aby Lucase oslovoval "pane" či "pane Prieste". Tam, kam měli namířeno, by to asi bylo "milorde", ale Lucas se vojenským předpisům vyhýbal, jak to jen šlo. Podal Hookerovi plechovku kávy. Kaprál vyrazil víčko a z plechovky se začalo kouřit. Dalo jim trochu práce, než probudili Finna Delaneye. Delaney byl nevrlý profesionál s postavou jako gorila. Lucase si okamžitě získal, když mu nabídl cigára. Lucas si jednu vytáhl a škrknutím o boční stěnu krabičky ji zapálil.

"Zelený kód čtyřicet čtyři, zelený kód čtyřicet čtyři, hlase se u Žluté sedmičky, stanoviště šest set, žlutá sedmička, stanoviště šest set."

"To je pro nás," konstatoval Lucas, a než típnul botou cigaretu, párkrát si z ní rychle potáhl. Čert ví, za jak dlouho si bude moct dopřát další. A jestli vůbec bude nějaká další.

Lucasovi se z chronoplátu trochu točila hlava, ostatně jako vždy. Stále si na to nemohl zvyknout. Ovšem jeho reakce měly daleko do intenzity reakcí Hookerových.

"Copak ti nikdo neřekl, že před časováním nemáš dvě hodiny nic jíst?" zeptal se ho.

Hooker vypadal chvíli zmateně, ale potom pochopil. Stávalo se jen zřídka, že by někoho nechali čekat ve výjezdové stanici déle než hodinu, protože pokud byl voják v Plus čase, krátil se mu vlastně metr. Když byl v Míus čase, tak se teoreticky mohlo stát, že dostane upozornění o vyčasování včas, aby před návratem dvě hodiny nejedl. Jenže sběrné čtyři si málokdy pospíšily a nejráději to dělávaly tak, že vám to o fous nevyšlo.

"Mám dojem, že naposledy jsem jedl před pár tisíci lety," odvětil Hooker a chabě se usmál. "Mohl jsem si to odpustit, to je fakt. Ani jsem neměl čas to strávit."

"Vítám vás v Anglii dvanáctého století, pánové," řekl arbitrážní důstojník.

Lucas byl překvapený. Velmi překvapený. Stávalo se, že jste v poli narazili na dohlížáka, ale co to musí být za skok, který vyžaduje přítomnost arbit'áka na Minusové straně?

"Dotazy mohou chvílku počkat, pánové," řekl arbit'ák slabým protektorským hlasem. "Nejprve to hlavní. Pane Hookere, možná vás potěší zpráva, že na vás čeká večerní jídlo a že tentokrát budete mít dokonce příležitost ho strávit. Následujte mě, prosím."

Hooker a Delaney se chystali posbírat věci, ale arbit'ák jim řekl, ať to nechají tak. "O to se postará někdo jiný." Zaraženě se po sobě podívali, potom pokrčili rameny a následovali Priesta a Johnsona.

"Vsadím se, že jsme poslední," řekl Bobby. "Ostatní už určitě dlabou. S naší smůlou na nás zbyde nanejvýš nějaká šlichta."

Nezbyla. Po chvíli se doplahočili k prefabrikované chatrči, ve které dostali najíst - ledvinkový závin, pečeného bažanta, holoubky a černé popraskané brambory pečené v ohni. K pití dostali pivo, a to silné pivo. Bylo to nejlepší jídlo, jaké Lucas od doby, co byl u vojska, jedl. A právě to mu dělalo starosti. Arbitrážní důstojník seděl s nimi u stolu, ale nejedl.

Kromě služby, která je obsluhovala, tam nikdo jiný nebyl.

"Promiňte, pane," ozval se Johnson, "ale kde jsou ostatní?"

"Žádní ostatní nejsou, pane Johnstone."

"Chcete snad říct, že jsme na tenhle skok jenom čtyři?"

"V podstatě ano."

"Tomu nerozumím, pane."

"Všechno má svůj čas. Prozatím to berte tak, že jídla je dostatek a není jím třeba šetřit. Tam, odkud pochází, je ho ještě dost a dost. A totéž platí o pivu. Až do zítřejšího rána vás nečekají žádné povinnosti, takže se uvolněte a dobře se bavte."

Sáhl do kapsy kabátu a vytáhl z ní stříbrné pouzdro na cigarety. "Pokud si někdo z pánů chce zakouřit." To už Lucas věděl, že je zle.

"S vaším dovolením, pane," řekl a natáhl se pro cigaretu. "Nepovažujte to za nezdvořilost, ale jsem ve službě dost dlouho na to, abych věděl, že tento druh jednání má daleko do běžné praxe. Tohle je poprvé, co jsem viděl, že by arbitrážní důstojník vyčasoval na Minusovou stranu. Mám takový pocit, že tento skok nebude právě jednoduchá záležitost."

Arbitr se usmál. "Vystihl jste to pěkně, pane Prieste. Máte úplnou pravdu, když se domníváte, že to bude neobvyklý skok. Bude obnášet jistou dávku rizika, ale na to byste měli být, pánové, už zvyklí. Nicméně, to s sebou nese i jisté výhody. Pokud úkol splníte, bude to pro vás znamenat také zakončení vašeho úvazku, bez ohledu na to, kolik času vám kterému zbývá. Zbytek vám bude prostě prominut a vy se budete moci rozhodnout mezi odchodem do výslužby s plnými výsadami pro hodnost poručíka a mezi opětovným zápisem s nástupní hodností kapitána. A to platí i pro vás, Delaney, i přes vás, řekl bych, pozoruhodný disciplinární rejstřík."

Bylo to vůbec poprvé, co Lucas slyšel Delaneye promluvit.

"A kurva," řekl. "Tak to jsme v prdeli."

Lucas a Bobby už měli za sebou nejednu horkou chvíli, Hooker byl ještě zelenáč, zatímco pro Delaneye to byl už druhý úvazek, takže toho viděl dost. Přesto bylo průpravné období, které následovalo, nejtvrdší, jaké kdo z nich zažil. Jejich instruktor byl ostrý starý parchant nedefinovatelného věku. Antisenilní tablety způsobovaly, že bývalo těžké určit něčí věk. Ovšem jejich instruktor nebyl určitě mladší jak Metuzalém. Jmenoval se major Forrester. Byl plešatý jak koleno, svraštělý jako sušená švestka a zlý jak grizzly, kterého trápí hemeroidy.

"Možná si, chlapečci, myslíte, že jste v těchhle věcech staří vlci," řekl jim. "Tak to se, hošanci, budete divit i ušima. Já vám pohnu šunkama tak, že budete padat jako mouchy, potom vám zkopu prdele zpátky do pozoru a dáme si to znova. A pro zahřátí mi uděláte sto kliků, dvě stě leh-sedů a třicet shybů."

"To není tak hrozný," pošeptal Bobby Lucasovi.

"A jestli nebudete hotoví do šesti minut, dáte si repete! Začínáme, teď!"

Byli sice zvyklí na nezvyklé nároky kladené jejich tělům, ale Forrester je dokázal úplně zhuntovat. Každou noc chodili do postele tak domlácení, že se ztěžili mohli hýbat. Způsob výcviku je utvrdil v přesvědčení, že byli vybráni jako přepadový oddíl. Cvičili veškeré prvky středověkého boje, zvykali si na pohyb v plné zbroji a učili se ovládat koně stiskem kolen. Čekal je dril v zacházení s mečem, sekýrou, palcátem, kuší a také s lukem. Učili se házet nožem a Hooker překvapil samotného Forrestra - dokázal házet téměř jakýmkoli typem nože s neomylnou přesností. Lucas přemítal, kde asi musel vyrůstat a jaké měl asi dětství. Hookerovi bylo pouhých devatenáct.

Vzhledem k rozmanitým předchozím zkušenostem učili se někteří jisté činnosti snáz než ostatní. Lucas přispěl do společného vínku rozsáhlými zkušenostmi v boji se všemi typy sečných a bodných zbraní, končíři a šavlemi počínaje a krátkým římským mečem konče. Bobby byl znamenitý lukostřelec, nejlepší ze všech. Delaney zase vynikal v několika východních bojových technikách, při cvičení s bojovou holí se cítil jako ryba ve vodě. Také přišel s několika inovacemi pro boj mečem.

Do jejich výcviku se investovalo nemálo času i peněz. Podrobili je všemu, počínaje programovanou implantovanou výukou a konče tréninkem podmíněných reflexů. Ale teprve až přišla na řadu kosmetická chirurgie, Lucas konečně pochopil pravou podstatu jejich mise.

Čekala je reparačka. Nějak se stalo, že se někdo vmontoval do tohoto historického období, a teď bylo zapotřebí trochu transhistorických úprav a stabilizace. Lucas se častokrát zamýšlel nad tím, jak se asi tyhle věci dělaly. Teď se to měl dozvědět z první ruky.

Už bylo jasné, že je vybrali pro jejich dovednosti a obecné fyzické předpoklady. S výjimkou Finna Delaneye byli všichni podprůměrně vysocí. Tělesné proporce vojáka přímo souvisely s jeho úkolem. V minulosti byli lidé menší a nemělo smysl někam posílat stádo kolohnátů, kteří by tam působili jak pěst na

oko. Většina vojáků sice obvykle převyšovala historické obyvatelstvo, ale pokud to nepřekročilo jisté meze, nepředstavovalo to zpravidla žádnou překážku. Je nutné si uvědomit, že většina vojáků byla "postradatelný" materiál. Dějiny se nemohly měnit, to znamenalo příliš velké riziko. Co si mohli vojáci na Minusové straně dovolit, bylo přesně vymezeno jejich znalostmi o dané epoše.

Kosmetická chirurgie nebyla v armádě ničím neobvyklým. U Little Big Hornu byl Lucas Siouxem. Aby mohl svou roli náležitě zahrát, museli mu změnit blond vlasy na černo, mírně zvětšit nos, zploštit obličej a zároveň mu pigmentační metodou změnit barvu jeho - jinak světlé - pleti na tmavší. Do bitvy proti Žlutému vlasu vyjížděl s vědomím, že se historie nezmiňuje o totožnosti Indiána, který zabil Custeru, takže když se mu naskytla příležitost na čistý zásah, nemusel se vůbec na nic ohlížet. Avšak v bitvách, které byly dokumentovány lépe, měli vojáci možnosti značně omezené. V takových případech byli nasazováni do z historického hlediska bezvýznamných pozic a byli už předem zahrnuti do eventuelních ztrát. V takových věcech, jako byly počty obětí, se historie nechovala nikterak malicherně. Tak mohli vojáci z Plus času klidně bojovat po boku svých historických protějšků a v případě, že byli zabiti, předaly jejich kybernetické implantáty tuto informaci dohlížákům dané epochy. Enká-vojáci, kteří utrpěli zranění, se dostali do seznamu, který tvořil základ, ze kterého se odvíjela činnost Arbitrážních jednotek.

Coby veterán mnoha kosmeticko-chirurgických operací Lucas věděl, že v jejich případě nepůjde o změny celkového rázu, ale spíše o drobné povrchové úpravy. Měly sloužit k tomu, aby je připodobnily určitým jedincům, lidem, kteří byli buď historicky známí, nebo měli určité klíčové postavení v misi, která je očekávala. Tady nešlo o běžnou infiltraci několika vojáků - bezvýznamných pěšáků na šachovnici historie - do římských legií, nýbrž o tajnou operaci. Sám byl zvědavý, co se z toho vyklube. Jestli byl už výcvik tak náročný, jaké překvapení jim potom chystala samotná operace?

Nikdo je prozatím neškolil na to, aby hráli role konkrétních jedinců, alespoň ne vědomě. Byly tu však jejich programovatelné implantáty. Mnohé z informací v nich uložených jim už byly zpřístupněny, ale určité ještě zbývala velká část skrytá pod hlavičkou tajné, která jim bude zpřístupněna v příhodném čase, pravděpodobně při brífinku, nějakým odtajňovacím heslem. To všechno si Lucas s obavami uvědomoval. Za koho se měli vydávat? Když se to dozvěděl, skoro si přál, aby ho Hannibal tehdy u Kartága zabil. Byl poslední den výcviku. Zavedli je do stavení, které pro ně bylo doposud uzavřeno, do místnosti, kde stálo pár židlí, stůl, několik armádních lůžek a čtyři kryobloky včetně příslušných kontrol a servomechanismů. Vstoupili dovnitř. Dva přítomní zdravotní technici jim nevěnovali absolutně žádnou pozornost a stejně tak arbit'ák nevěnoval pozornost jim. V kryoblocích byli čtyři muži, kteří vypadali nachlup jako oni. Nebo naopak, oni vypadali nachlup jako čtyři muži v kryoblocích.

Posadili se na židle, arbit'ák usedl na kraj stolu a naklonil se k nim, opíraje se rukama o kolena. Dokonalý obrázek vládného starého profesora. Starý muž se sněhobílými vlasy, modrýma očima, propadlými tvářemi a s vějířky vrásek kolem očí. Starý muž mající úplnou nadvládu nad jejich životem a smrtí.

"Pánové," začal, "v roce 1189 se dostal na anglický trůn Richard První Plantagenet, známý jako Richard Coeur de Lion, Lví srdce. Zatímco válčil na třetí křížové výpravě, jeho bratr, známý jako John Lackland, Jan Bezzemek, se vzbouřil proti zemskému správci Williamu Longchampovi a úspěšně zaujal královo místo. Načež se pustil do série intrik, majících za cíl držet krále pěkně od trůnu. Richarda zajal a uvěznil rakouský vévoda. Po čase za krále zaplatili výkupné a ten se vrátil do Anglie. Odpustil svému bratru Johnovi a znovu se ujal trůnu. Když v roce 1199 zemřel v Cháluz, mohl John konečně zrealizovat svůj sen a stát se králem Anglie.

Coby král byl John, mírně řečeno, něco jako pohroma. Vedl válku proti synovci Arthurovi, kterého nakonec i zabil. Dostal se do sporu s papežem Inocencem III. a v roce 1208 se mu podařilo dostat Anglii pod interdikt. Zkázil, co se dalo, a v zásadě vysával zemi tak dlouho, až se jeho vlastní baroni vzbouřili a donutili ho 15. června 1215 podepsat v Runnymede Magnu chartu. To by bylo v kostce vše. Až na to, jak jste stačili bezpochyby sami vydedukovat, že to má jeden háček.

Píše se rok 1194. Vévoda Leopold předal Richarda císaři Jindřichovi VI., který ho za výkupné pustil na svobodu, a Richard by měl být na zpáteční cestě do Anglie. Měl by být. V tomto místě se nám věci začínají trochu zamotávat.

K mé nezměrné lítosti a s pocitem hlubokého profesionálního zahanbení musím konstatovat, že se jistý

příslušník arbitrážního sboru, mírně řečeno, zbláznil. Abych byl upřímný, musel se dočista pominout. Rozhodl se, že prožije něco na způsob fantazií Waltera Mittyho. Jmenuje se Irving Goldblum a podařilo se mu unést Richarda Lví srdce podruhé. Je docela možné, že ho i zabil. Vlastně je to nanejvýš pravděpodobné, ale jistě to tvrdit nemohu. Nemusím vám zdůrazňovat, že tímto činem ohrozil dějiny. Má v úmyslu převzít místo Richarda Plantageneta a stát se anglickým králem. S něčím podobným jsme se dosud nesetkali. Je to velmi svízelná, velmi složitá situace - mírně řečeno.

V současné chvíli musíme čelit ohrožení kontinuity časového proudu. Může dojít k jeho rozsáhlému rozštěpení, důsledky čehož jsou absolutně nepředvídatelné. Dozvěděli jsme se o Irvingově šíleném plánu našťestí ještě dřív, než vyčasoval na Minusovou stranu. Intenzívně tuto epochu studoval pomocí počítačových záznamů a nechal se podrobit kosmetické operaci. Zalarmovaly nás přípravy, které musel učinit. Naneštěstí se mu podařilo vyčasovat dříve, než jsme ho mohli zadržet. Bez váhání jsme začali organizovat úpravná opatření v naději, že se nám ho podaří zastavit dříve, než se objeví první anomálie. Podnikli jsme, tedy já a můj pomocný tým nacházející se na tomto opuštěném skalisku, již několik pokusů dát situaci do pořádku."

Odmlčel se, aby se zhluboka nadechl.

"Naše pokusy prozatím selhaly. Podařilo se nám přibližně určit dobu jeho příchodu do této epochy a pokusili jsme se ho zastavit. Neuspěli jsme. Rovněž jsme se pokusili zabránit tomu, aby zajal Richarda, ale ani zde jsme neuspěli. Má na své straně všechny výhody. A navíc chronoplát. To nám nesmírně ztěžuje práci. S jeho pomocí je pokaždé o krok před námi.

Můžeme cestovat časem, pochopitelně, ale tím pouze napomůžeme tomu, aby se nám věci vymkly z rukou docela. Nemám v úmyslu s Irvingem závodit a poskakovat z času do času. To je čiré šílenství, nemluvě o riziku, jaké to s sebou přináší. Neexistuje jednoduše žádný způsob, jak bychom ho mohli za těchto okolností porazit. On to ví a já to vím. Musíme se omezit na to, co máme, a svést s ním bitvu v tomto období. Irvinga muselo stát obrovské úsilí samotné zosnování scénáře a nepodnikne další krok, pokud ho já sám k tomu nedonutím. V této fázi hry vedeme omezenou válku. Naše jediná naděje spočívá v zachování časové linie a musíme zabránit jejímu případnému rozštěpení."

"Pane?"

"Ano, pane Johnstone?"

"Chápu, že naše poslání je nejspíš tajné..."

"Jen se ptejte, pane Johnstone. Je nutné, aby jste všichni plně pochopili situaci, v níž budete muset operovat. Co je vám nejasné?"

"No, všichni jsme už něco zaslechli o úpravách," řekl Bobby. "Tohle je ale něco docela jiného ... chci říct, že nikdo z nás tomu sice pořádně nerozumí, ale když tvrdíte, že tenhle arbitřák vás zatím vždycky předběhl, co vám brání, aby jste použil svůj plát a nepředběhnul vy jeho?"

"Mechanismus zachování časové linie, pane Johnstone. Abyste pochopil, jsem omezován skutečností, že jsem to právě já, kdo se snaží zachovat časovou linii, Irving je naopak ten kdo seji snaží změnit, rozštěpit. Pokusím se vám to vysvětlit co možná nejjednodušeji. To, že tady stojíme, není nic jiného než obrovské štěstí. O tuto úpravu se můžeme pokusit jen proto, že se Irvingovi dosud nepodařilo provést akci, která by způsobila rozštěpení časové linie. V tomto okamžiku je čas, ze kterého pocházíme, ve stavu potenciální nestability. Vy jste už třetí skupina, která se pokusí o stabilizaci. Ti před vámi neuspěli."

Chvilku se odmlčel, aby k nim pronikl smysl toho, co řekl. Jinými slovy - byli mrtví.

"Podstatný tedy je ne právě zanedbatelný fakt, že musím zachovat časovou linii. Řekněme, že poté, co se dozvím o neúspěchu poslední skupiny, použiju chronoplát, abych se vrátil do minulosti a Irvinga předešel. Už jen to samo o sobě by vytvořilo rozštěpení, paralelní časovou linii. A tomu se musíme za každou cenu vyhnout.

"Pane?"

"Ano, pane Prieste?"

"A nezměnil ten váš Irving minulost už tím, že do ní zasáhl?"

"Zatím ne. Zatím nedošlo k žádnému paradoxu. Situace, jak to vypadá, je následující: Irving vyčasoval do této epochy - žádný paradox, ještě do historie nezasáhl. Podařilo se mu odříznout Richardovi cestu, když se vracel do Anglie - potenciální paradox, ale časová linie zůstává prozatím neporušena. Můj úkol

je postarat se, aby se nestalo nic horšího."

"Hodně štěstí," opáčil Delaney.

"To budeme potřebovat," řekl vyschle arbit'ák. "Vidím, že chápete situaci, pane Delaney. Musíme se ovšem ujistit, že ji chápeme všichni. Faktem zůstává, že náš falešný Richard může zabít pravého a vstoupit na jeho místo, dokonce se dostat na anglický trůn jako Richard Lví srdce. Přesto všechno by zůstala časová linie stále neporušená. Na anglickém trůnu sedí Richard, není to pravý Richard, ale to samo o sobě ještě nevytváří paradox. Aby vznikl, musel by Irving udělat něco, co by zásadně změnilo chod dějin. Představme si tuto hypotetickou situaci. Na nás zapomeňte. Řekněme, že Irving zaujme Richardovo místo a počíná si stejně, jako si počínal skutečný Richard, podle historie ... Až do jistého bodu. Vezměme si pro příklad' Cháluz. Skutečný Richard Lví srdce zemřel v Cháluz. Falešný Richard to ví a bude se pochopitelně snažit vyhnout osudu. Nejspíš tak, že do Francie ani nevkočí. Je sice možné, že vrozená setrvačnost časové linie bude pracovat proti němu, ale to je pouhá teorie, na tu se nesmíme spoléhat. Takže už tu je paradox. Skutečný Richard byl zabit v Cháluz v roce 1199, zatímco Irving, coby Richard, si žije vesele dál. Řekněme, že nikdy nebude sepsána Magna charta, natož podepsána. Teď už hovoříme o setsakramentských paradoxech, pánové. Minulost je absolutní. Irvingova minulost je absolutní. V jeho časové linii - a v naší - zemřel Richard v Cháluz, John se stal králem a tak dále. To změnit nelze, to se již stalo. V okamžiku, kdy Irving uskuteční akci, která bude v podstatném rozporu s historií a způsobí paradox, rozštěpí tím časovou linii a vytvoří linii paralelní. A v tom případě je konec. Kdybych odčasoval do bodu, kdy to ještě neprovedl, dosáhl bych pouze dalšího rozštěpení, vytvoření další časové linie a tím všechno jen pohoršil. Jediné, co mohu podniknout, je pokračovat v lineárním způsobu řešení našeho problému. První tým neuspěl. V okamžiku, kdy jsem se to dozvěděl, vyslal jsem další. Když selhal i ten, zažádal jsem o další tým a poslali mi vás. A kdybyste ani vy neuspěli, pokusím se dát dohromady další tým v naději, že Irving ještě nerozštěpil časovou linii.

Jak vidíte, pánové, svým způsobem to připomíná ruskou ruletu. Všechno se točí kolem jediného bodu, kdy už nevyšlu další oddíl a Irving zvítězí. Nemám absolutně žádnou představu, jaká Irvingova akce to bude, která přivodí dostatečně významnou změnu na to, aby se vytvořila paralelní časová linie. Stejně tak nevím, kdy se tak stane, kdy se chopí příležitosti. Může to být právě v této chvíli, v tom případě je celé naše snažení naprosto zbytečné. Nemám nejmenší potuchy o tom, co Irving podnikne. Dokonce si to ani nechci představovat."

Znovu se odmlčel a rozhlédl se po mužích. Všichni setrvali v pochmurném mlčení, všichni kromě Delaney, který zaúpěl a složil hlavu do dlaní.

"Existuje samozřejmě ještě jedna možnost," pokračoval arbit'ák. "Jakmile Irving rozštěpí časovou linii, je teoreticky možné odčasovat do bodu před rozštěpením a pokusit se mu v tom zabránit. To s sebou však přináší některé velmi nepříjemné následky. Rozštěpená časová linie se musí stejně nakonec spojit. V okamžiku, kdy se Irvingovi podaří dosáhnout rozštěpení, následky se okamžitě projeví v budoucnosti. Nelze zabránit tomu, aby se uskutečnila budoucnost, jinak se zdeformují dějiny a ublíží se tak nesmírnému počtu lidí. Nesmírnému. V okamžiku, kdy dojde k rozštěpení, z hlediska budoucnosti už existuje zcela samostatná časová linie, uvnitř které se nachází bůhvíkolik lidských životů. Jít nazpět a zabránit rozštěpení by znamenalo zahubit všechny, kteří se v oné samostatné linii nacházejí. Rovnálo by se to největší genocidě v lidských dějinách," pokračoval arbit'ák, "a nikdo neví, jak by to ovlivnilo budoucnost. Dovolte mi, abych to ilustroval ještě na další hypotetické situaci. Řekněme, že vyšlu další oddíl, aniž bych věděl, že Irving mezitím uskutečnil rozštěpení linie. Řekněme, že ho opravdu vyšlu. Lidé, kteří tam vyčasnají, mohou celkem dobře pocházet už z budoucnosti ovlivněné rozštěpením, ať už v dobrém nebo špatném slova smyslu. Pokud bych se v tom případě pokoušel odstranit paralelní časovou linii tím, že bych zabránil jejímu rozštěpení, tak bych za á riskoval, že sám vytvořím rozštěpení, a za bé lidé pocházející z budoucnosti ovlivněné rozštěpením by se, kdyby k němu nedošlo, nemuseli nikdy narodit. V tom případě bych vlastně ohrožoval jejich vlastní existenci a za takových okolností by udělali asi nejlépe, kdyby mě rovnou zabili. Možná že právě tak by zněl jejich rozkaz, protože bez ohledu na to, jaké problémy by rozštěpení způsobilo, oni by se pouze snažili zachovat svůj vlastní status quo, ať už by byl jakkoliv chaotický."

"Kristepane," zašeptal Hooker.

"Úděsné, co?" řekl arbit'ák.

"A jak tomu máme zabránit?" zeptal se Hooker.

"Myslel jsem, že jsem to právě vysvětlil."

"Jsme likvidační komando, chlapče," řekl Delaney Hookerovi. "Chce se po nás, abysme se pokusili toho roztomilého člověka zabít."

"Dříve se říkalo zneškodnit za každou cenu," řekl arbit'ák. "Pokud se vám to podaří, potom se já stanu Richardem Prvním a budu si počínat tak, jak káže historie," usklíbl se. "Sice se mi nijak zvlášť nezamlouvá představa, že za pět let zemřu ve Francii, ale nemám na vybranou. Jak vidíte, pánové, možná vás posílám na nesmírně obtížnou operaci, ale nemyslím, že byste se mnou chtěli měnit."

"Pane?"

"Ano, pane Hookere?"

"Proč jsme jenom čtyři? Neměli bychom lepší šance ve větším počtu?"

Arbit'ák se usmál. "Případná otázka. Ano, snad. Abych byl upřímný, nejraději bych měl k dispozici celou armádu. Mé možnosti jsou však - stejně jako vaše - poněkud omezené organizační paranoiou. Bylo rozhodnuto, že optimální počet mužů k této akci, vzhledem k minimalizaci temporální kontaminace, jsou čtyři. Plus pomocný tým - lidé, které jste zde potkali. Ptáte se proč ne pět nebo šest, sedm nebo tři? Taky jsem se ptal, jenže ... Situace si prý žádá malou, vysoce schopnou jednotku, která se dokáže infiltrovat do klíčových pozic v tomto časovém údobí. Existuje prý jedna teorie o nadměrném počtu tajných agentů. Velení mělo pocit, že větší skupina by zvýšila riziko operace."

"Šmejdi," zamumlal Delaney.

Arbit'ák se usmál. "To je nekázeň, Delaney. Ale nemohu si pomoci, musím připustit, že na tom něco bude. Buď jak buď, takto si stojíme." Ukázal na kryobloky. "Tady máme čtyři muže, o kterých se nedá říct, že by hráli v našem scénáři vedlejší úlohy. Jsou to lidé, za které se budete při této operaci vydávat, takže je hrajte dobře, pánové. Závisí na tom váš život."

Vstal, pokynul technikům a dal tak vůbec poprvé najevo, že si je vědom jejich přítomnosti. Bloky se jeden po druhém natočily do vertikální polohy.

"Pane Delaney, nyní je z vás dvojče tohoto muže," řekl arbit'ák a ukázal na první blok. "Jmenuje se John Little, ale známější je pod jménem Little John. Pane Johnstone, pokud máte v sobě špetku romantiky, jistě vás potěší, když se dozvíte, že budete hrát roli barona z Locksley, v historii známého jako Robin Hood."

"Ježkovy zraky," vyjekl Bobby.

Arbit'ák nedokázal potlačit smích. "No tak, pane Johnstone, měl byste se snažit udržet si trochu nadhledu. Navzdory "lidové slovesnosti" je to taky jenom člověk, jako vy. Pane Hookere, asi jste si všimnul, že váš protějšek má na tváři čerstvou jizvu. Obávám se, že vás před tím, než vás propustíme, budeme muset vybavit podobnou. Dělal nám trochu problémy. Ukázalo se, že je vysoce odolný vůči drogám, a tak jsme museli použít násilí. Zaujmete jeho místo jako panoš vrchního seržanta Prieste. Vaše jméno je Poignard, tak si aspoň nechávejte říkat, a bylo to taky to jediné, co se nám z vás podařilo dostat. Vaše pozoruhodné schopnosti ve vrhání nožem vám budou bezpochyby k užítku. A nyní k vám, pane Prieste..."

Poslední kryoblok.

"Pokud je mi známo, začlenili vás do operace proto, že jste využil možnosti kódové volby. Možná toho nyní litujete. Je to ironie, ale čirou náhodou se na tuto úlohu dokonale hodíte, více než muž, jehož jste nahradil. Ve chvíli, kdy jste se přihlásil, ten druhý z toho bez námahy vyvázl. Nikdy se nedozví, o co přišel. Vaříte v osud, pane Prieste?"

"Ano, pane, řekl bych, že ano."

"Tak v tom případě vám ho představím," položil ruku na okraj kryobloku. "Sir Wilfred z Ivanhoe."

2. KAPITOLA

Priestovo podezření, že jim byl blokován přístup k části informací uložených do jejich implantátů, se potvrdilo, když je vysadili na pevninu. Všimnul si šibalského úsměvu na arbit'ákově tváři, když se k ním

obrátil z člunu a řekl: "Sir Walter Scott." Vše se jim rázem vybavilo.

Stáli na pobřeží a pozorovali k nepoznání modifikované armádní plavidlo vzdalující se od břehu. Tlumení motorů bylo téměř absolutní. Lucase napadlo, co by si asi pomyslel kolemjdoucí Sas, kdyby je viděl přistávat. Ale žádní kolemjdoucí Sasové ani Normané se neukázali. Pobřeží bylo tiché a opuštěné. Kromě nářku větru smíchaného s hukotem příboje a s výkřiky několika racků nerušilo klid noci vůbec nic. Byli tu sami - poutníci, kteří přistáli u břehů času.

Cestou do vnitrozemí nepromluvil nikdo jediné slovo, všichni se seznamovali s novými vzpomínkami. Než byli tamti čtyři uloženi do kryobloků, tak je nacpali drogami a podrobili výslechu, jehož cílem bylo získat informace, které jim měly pomoci osvojit si jejich nové role. I tak neexistovala žádná záruka, že se jim jejich "herecký výstup" podaří. Zbývaly ještě tisíce maličkostí, které je mohly prozradit. Takové už bývaly tajné operace. Riziko bylo součástí hry.

Muže, jejichž místa zaujali, chytili krátce před jejich příchodem na Minusovou stranu, a nepřetržitě vyslyšali po celou dobu konečné fáze jejich výcviku. Ivanhoeovy vzpomínky umožnily Lucasovi poznat svou minulost i status quo.

John Lackland měl stále otěže vlády nad Anglií v rukou a Richard se ještě nevrátil ze zajetí. Hlavní Lucasova výhoda spočívala v tom, že se Ivanhoe a Richard znali ze svatých válek a Irving nemohl vědět, že Ivanhoe je falešný. Pravý Plantagenet by možná postřehl změnu, která se udala se starým přítelem, ale ne Irving, který bude mít dost starostí s vlastní úlohou. To by musel udělat nějakou příšernou chybu.

Lucas předpokládal, že Irving bude mít přes veškeré výhody přinejmenším tolik starostí, aby jeho "přítel a vazal" Ivanhoe nepostřehl na svém králi nějakou změnu, jako on sám. Bude to hra na dvojitý bluf, oba hráči se budou snažit zachovat kamennou tvář a nedat najevo, jaké drží karty.

Finn a Bobby budou naproti tomu v mnohem svízelnější situaci, protože ti, které musí oklamat, nebudou herci, nýbrž opravdoví lidé. Robina Hooda a Little Johna znala celá "veselá kopa", a museli si proto počínat velmi obezřetně. Co se Hookera týče, pokud mu vůbec něco dělalo starosti, tak to bylo spolehlivě ukryté pod jeho flegmatickým zevněškem.

Pravý Ivanhoe pobýval dlouho na křížových výpravách. I když se dalo předpokládat, že se za tu dobu hodně změnil, dříve nebo později muselo dojít k setkání s otcem, a pokud mohl Lucasův podvod někdo odhalit, pak to byl právě Cedrik. Byli ve středověku, pravděpodobnost, že by někdo odhalil jejich pravou totožnost, byla prakticky nulová. Kdo by ve středověku dokázal pochopit něco takového, jako byla kosmetická chirurgie? Koho by napadlo, že se vojáci z budoucnosti vydávají za dva saské rebely a rytíře s panošem? Tohle byla pověřčivá epocha. Že je Robin Hood plagiát, by nikoho ani ve snu nenapadlo, zato mu mohlo velmi snadno přijít na mysl, že je posedlý ďáblem nebo že osoba, vydávající se za Ivanhoea nebo jeho panoše Poignarda, je ve skutečnosti nějaký čaroděj nebo ďábel. Během své vojenské kariéry se Lucas stal mnohokrát svědkem toho, kolik podob na sebe může vzít smrt - výpad mečem, kulka, šíp či svist katovy sekyry. Ale nikdy ho nenapadlo, že by mohl být upálen na hranici. Nyní musel zvážit i tuto alternativu.

Tábor rozložili v lese, bylo lepší snášet noční chlad, než riskovat, že by je prozradil oheň. Lucas tušil, že až se dostanou do Ashby, budou mít starosti nad hlavu. Nemělo smysl je přivolávat dříve, než se trochu porozhlédnou. Nějaké zásoby si přinesli sebou, takže nemuseli hladovět. Své přiděly snědli mlčky a po chvíli se uložili ke spánku mezi stromy. Střídavě hlídkovali. Noc uběhla klidně, až nápadně to připomínalo klid před bouří, a umožnila Lucasovi uspořádat si vzpomínky.

Pro Richarda se události během poslední křížové výpravy nevyvíjely dobře. Došlo sice k dalšímu příměří se Saladinem, ale to bylo jen gesto pro zachování tváře. Saladin byl skvělý vojevůdce, kterému hrál navíc do karet rozkol v Richardových řadách. Velká část Richardových normanských rytířů přísahala věrnost Filipovi

Francouzskému. Většina z nich patřila k řádu rytířů svatého Jana a k templářům. Titíž rytíři - templáři a johanité se potom přidali na stranu Johna z Anjou proti jeho bratrovi. A zatímco si Richard hrál na bludného rytíře, John zkonsolidoval své síly, posílené navíc tou částí normanské šlechty, která si z jeho dosazení na trůn slibovala nemalý prospěch. Většině baronů, kteří zůstali věrni Richardovi a vydali se s ním do války, John za jejich zády zabavil pozemky a majetek, a aby si kryl záda, šikovně z nich udělal své přísluhovače. Mezi prvními smolaři, Richardovými zastánci, nyní těmi, kdo přišli o svá léna, byl právě

Ivanhoe. Do rodné Anglie se vracel bez jediného penny, zmořený válkou, dokonce bez vlastního brnění. O to poslední se naštěstí postarala U.S.Army. Lucasovo nyocelové brnění, které, ač přiměřeně těžké na to, aby nevzbudilo nežádoucí podezření, bylo přece jen nesrovnatelně lehčí než brnění používané v těch časech. Bylo také mnohem pohyblivější a odolnější vůči ránám mečem a kopím.

Byly i jiné problémy. Zdálo se, že jeho otec Cedrik usiloval o vyvolání saského povstání, které mělo svrhnout normanské přemožitele. To bylo i popudem k jeho úmyslu provdat svou schovanku Rowenu, pocházející z Alfrédova rodu, za svého přítele Athelstanea, vypaseného saského rytíře, v jehož žilách rovněž kolovala šlechtická krev. Tento svazek, jak Cedrik doufal, by spojil Sasy v jeden celek. Jediným zádrhelem v jeho plánu byla sama Rowena, která dávala přednost Cedrikovu synovi před Athelstaneem. Lze říct, že ani Wilfredovi nebyla Rowena lhostejná. Když mu tedy bylo řečeno, aby dal od ní ruce pryč, vzburčil se. Cedrik už předtím nelibě nesl synovo chování. Starému muži se nelíbilo, že Wilfred tráví svůj čas u dvora a učí se normanskému bojovému umění, stejně jako i jiným normanským způsobům. A tak, když se pod jeho vlastní střechou začal Wilfred dvořit ženě, kterou Cedrik zamýšlel provdat za Athelstanea, byla to jen poslední kapka do přetékající číše hořkosti starého Saša.

Cedrik syna v záchvatu zuřivosti vydědil, vyhnal z domu a přísahal, že už nikdy nevysloví jeho jméno.

Takže teď měl Lucas, díky Ivanhoeově vášnivosti, na krku rozhněvaného otce a utrápenou dívčinu.

Osobně by mu bylo naprosto lhostejné, kdyby Cedrika víckrát nespátl, nebo kdyby se Rowena usoužila k smrti. Měl svých starostí dost. Jen aby na ty dva, probůh, někde nenarazil.

Pokusil se vytáhnout ze své naprogramované paměti něco o Poignardovi, ale moc tam toho nebylo.

Bezpochyby se na něj pravého Ivanhoea "vyptávali", na to jak k němu přišel. Jenže pro Wilfreda byl jeho sluha méně než vzduch. Vše, co se Lucas dozvěděl, bylo, že Hooker byl sluha nějakého poraženého Normana, kterého vyhrál v souboji. Wilfred si svého panoše všiml asi tolik, jako si všiml sedla, to znamená ani trochu. Nebylo na tom vlastně nic zarážejícího. Majetek jako majetek. Přesto by Lucas očekával, že člověk bude aspoň něco cítit ke svému služebníkov. Ale jak se zdálo, Ivanhoe na city moc nebyl.

Když ho unesly Temporální jednotky, byl Ivanhoe právě na cestě do Yorkshire, kde si chtěl koupit koně a brnění na turnaj v Ashby-de-la-Zouche. Za tímto účelem si chrabý rytíř počíhal na normanského mnicha, rozbil mu hlavu okovaným kyjem a vzal si jeho váček s penězi. Koně i brnění Lucas měl, a tak měl za to, že nejlepší, co může udělat, bude zúčastnit se turnaje, jak zamýšlel Ivanhoe, a nechat se překvapit, co se z toho vyvine. Mecenášem slavnosti, která měla pobavit místní obyvatelstvo, byl samotný princ John. Dalo se předpokládat, že se jí zúčastní všechna místní šlechta. Lucas si vzpomněl, že Římané dělávali něco podobného. Poddaní, neustále odíraní výběřčími daní, se zákonitě dříve nebo později začali bouřit, a proto bylo záhodno nechat

je čas od času trochu "odreagovat". Římané měli své gladiátory a Normané zase své rytířské turnaje. Plus ca change, plus c'esi la meme chose.

Ráno se poradili, co dál. Pokud jim bylo známo, Ivanhoe a baron-rebel z Locksley se nikdy nesetkali, přestože jeden o druhém jistě něco zaslechli. Aspoň si nebudou muset nic vymýšlet. Než se rozešli, tak se domluvili, že se sejdou v Ashby na turnaji.

Lucas by byl nejraději, kdyby jim cesta trvala déle. Za chvíli dorazili do Ashby, kde se už začínaly shlukovat davy lidí v očekávání nadcházejícího turnaje. Lucas si oblékl zbroj, nasadil přilbu a Hookerovi přikázal, aby si oblékl plášť s kapuci. Wilfred z Ivanhoe ještě nebyl zcela připraven na setkání s někým, kdo ho znal.

Všechny ochozy už byly hotové, stejně tak samotné kolbiště, které sestávalo jen několika vodorovných bariér tvořících dráhy, z jejichž konců se měli rytíři proti sobě rozbíhat a ve středu kolbiště, v místě, kde se budou míjet, se pak srazí. Turnaj se konal v údolí, jehož svahy se proměnily v tribuny poskytující divákům nezakrytý výhled na dění pod nimi. Po stranách stály stany, na jejichž vrcholcích vlály korouhve prozrazující totožnost rytířů, kteří je obývali. Stany těch zámožnějších barevně ladily s korouhvemi. Jak kázal obyčej, jedna strana bojiště byla vyhrazena pořadajícím, tedy podle Lucase domácímu družstvu - druhá vyzývatelům, tedy hostům. Lucas měl u sebe váček s penězi, který Wilfred ukradl nebohému mnichovi. Strčil ho Hookerovi do ruky a poslal ho pronajmout jeden ze stanů.

"Vyber nějaký lacinější," řekl mu. "Hra teprve začíná, nezaškodí ze začátku trochu šetřit."

Hooker se vrátil s tím, že mají stan na vzdálenějším konci údolí, mimo centrum dění, ale dostatečně blízko na to, aby z něj mohli pozorovat dění kolem.

"Výborně, panoši," pochválil ho Lucas. "Tak jdeme.

Aáá, skoč koupit ještě pár kuřátek, které támhle opéká ten podnikavec. Přece nezačneme s prázdným žaludkem."

Lucas stál ukrytý za stanovým závěsem, ohryzával kuřecí stehno a pozoroval zahajovací ceremoniál. Hooker odchytil místního kluka a za malou úplatu si z něj udělali sportovního zpravodaje. Nebo taky válečného, jak se to vezme. Za daných okolností na tom nebylo nic nezvyklého - turnaj to byl poměrně významný a účastnili se ho rytíři z celé země. Bylo zcela pochopitelné, že cizinec, zvláště přicházející zdaleka, nemohl znát všechny erby a korouhve. Lucas usedl na tvrdé dřevěné lůžko tak, aby mohl pozorovat, co se děje venku, a zároveň aby se zdálo, že odpočívá. Hooker stál s chlapcem před stanem. Byl to asi dvanáctiletý kluk a znal všechny přítomné rytíře, stejně jako kluci v moderní době znají všechny hráče svého oblíbeného týmu.

"Popisuj mi všechno do nejmenších podrobností," přikázal mu Lucas. "Nějak se mi klíží oči, musím si na chvílku odpočinout."

A zatímco chlapec plnil, co mu přikázal, a líčil mu detailně průběh turnaje, Lucas se na lůžku trochu posunul, aby měl nezakrytý výhled na všechno, o čem byla řeč. Kdyby neznal sem tam nějakou tu korouhev, budiž, ale bylo by nanejvýš podezřelé, kdyby se ukázalo, že nezná ani jedinou.

Blížilo se k poledni, všechno naznačovalo, že turnaj co nevidět začne. Kdyby se nemuselo čekat na panstvo, které se couralo jak švábi na pivo, mohl začít už dávno. Každý z nich opožďoval svůj příchod úměrně podle toho, jak vysoko se viděl na pomyslném společenském Žebříčku. Nebylo přece myslitelné, aby lord Nadutec usedl do lóže dříve, než se objeví kníže Velkoprd. Konečně všichni dorazili, scházel už jen princ s družinou. Objevili se vzápětí za doprovodu halasných fanfár, které Lucasovi až příliš připomínaly trubení Hannibalových slonů. Nadcházející klání mu nedělalo starosti. Když má někdo za sebou potyčku se slonem, připadá mu obrněný človíček, sedící na koni, jako nevinátko, napadlo ho. John přijel na nádherném válečném koni, obklopen svými rytíři. Přistův malý komentátor mu je jednoho po druhém představil. Rozeznával je podle korouhví a podle erbů na štítech, které nesli jejich panoši. V čele skupiny svobodných rytířů, což bylo synonymum pro žoldáky, jel Maurice de Bracy, celý ve zlatě. A proč ne, pokrčil Lucas rameny. Ve štítu měl znak planoucího meče. Po Johnově levici jel válečník kněz, templář Brian de Bois-Guilbert. Měl na sobě černobílé barvy svého řádu, jeho štít byl zdobený stylizovaným obrazem havrana s roztaženými křídly a s lebkou v pařátech. Vedle něj cválal sir Reginald Front-de-Boeuf, zatvrzele vyhlížející rytíř, jehož vzhled odpovídal jeho jménu. Byl v modře lakovaném brnění a na štítu měl býčí hlavu. Až vzadu za nimi v oslnivém krvavě rudém přehození a s liliovým křížem na štítu jel rytíř, jehož chlapec identifikoval jako Andreho de la Croix. A jako předvoj - samotný princ. John z Anjou byl hejsek. Vyparáděný podle poslední módy. Měl na sobě krátkou pelerínu lemovanou kožešinou, na nohách boty s vytočenými špičkami. Černou bradku měl pečlivě zastřiženou a uhlazenou, vlasy spadající na ramena měl na konečcích zatočené ve stylu, který Lucasovi připomínal účesy žen za druhé světové války. Za jízdy mával sem a tam palcátem, zvláštní věcíčkou s trojklannou hlavou, která byla spíše na okrasu než k opravdovému boji. Korunu tomu všemu nasazovala sametová čapka, bohémsky naražená na stranu.

Přehlídkovým způsobem přešel kolbiště a hrdě vyklusl před tribunu. Lidé ho přivítali s nadšením, jak jinak. Třebas byl tyran, ale byl i patronem slavnosti a lidé byli vděční i za to málo, co jim předhodili.

Přesto se na tribuně našli někteří, kteří dávali nepokrytě najevo, že Jeho Výsost zdravit nehodlají.

Richard si ještě pořád zaslouhoval trochu loajality, navíc měli Sasové pramálo důvodů Johna milovat. Princ se mnohem více než o ně zajímal o jejich ženy. Dával si načas a popojížděl před tribunu. Zastavil se před hloučkem, ze kterého se ozývaly nejslabší ovace. Lucas si poposednul, aby se podíval, co ho tak zaujalo. Ukázalo se, že to mělo dlouhé blond vlasy.

"Princ očumuje spanilou lady Rowenu," řekl chlapec vyzývavě, jako by jim chtěl ukázat, co je to saská hrdost. "Ctihodného Cedrika to určitě našte."

Lucas vstal a popošel k východu, aby měl lepší výhled. Tak toto je tedy jeho vyvolená i s panem otcem. Nebyl to zas tak zlý plán s tím mým inkognitem, pomyslel si trpce. Neměl vůbec náladu na rodinný sraz.

Zatímco se díval, John popojel blíže k Roweně. Cedrik, zjevně pobouřen ať už jeho bezostyšnou pozorností nebo něčím, co řekl, se postavil mezi vladaře a svou chráněnkyni. John něco řekl De Bracymu a Lucas spatřil, jak rytíř napřáhl kopí, jako by chtěl Cedrika dloubnout do žeber. Podsaditý Sas reagoval tak, že bleskurychle tasil meč a krátkým švihem odsekl špičku De Bracyho kopí.

"Nádhera," řekl Hooker, "začíná to být čím dál zajímavější."

De Bracy několik vteřin jen přiblíže zíral na své amputované kopí, Cedrikova rychlá reakce ho zastihla nepřipraveného. Potom někdo hlasitě zakřičel: "To byla šlupka!" a dav vybuchl smíchy. De Bracy zrudnul jak krocan a začal se sápat po meči. Zjistil, že mu něčí rukavice drží zápěstí. Vzhlédl a spatřil rozesmátou tvář Rudého rytíře, který prve jel po jeho boku.

"Zdá se ti to směšné, de la Croixi?" vyštěkl.

"Ne, spíše bych řekl, že ten, kdo zná Cedrikovu povahu, to mohl předvídat," odvětil de la Croix, potlačuje smích. Oba rytíři spolu mluvili francouzsky, jako všichni Normané, pokud se právě neobraceli lámanou zkomoleninou Hnguafmnca na nějakého Saša.

"Dej tu ruku pryč," zasyčel De Bracy.

"Zajisté, jen nezapomeň, že turnaj má sloužit k tomu, aby tihle lidé na nějaký čas zapomněli, jak mají hluboko do kapsy. Bylo by poněkud proti účelu věci, kdybys probodnul Cedrika, kterého všichni zbožňují."

De Bracy rozmrzele povolil sevření jílce meče a de la Croix pustil jeho zápěstí. John tuto mezihru nezachytil, byl příliš zaměstnán svým pobouřením nad chováním muže, který výkřikem "To byla šlupka" odstartoval lavinu jásotu a smíchu.

"Ty tam!" ukázal svým žezlem na opovázlivce. "Jak se jmenuješ?"

"Říkají mi Grant dráteník."

"Nelíbí se mi tvůj obličej," řekl John. "Vystup!"

Bobby Johnson podlehl ohradu a přistoupil k vladařovu koni. Kývl hlavou na pozdrav, byl to zcela nepatrný a naprosto nedostačující pozdrav.

"Víš, že jsi drzý, dráteníku?"

"Odpusťte, ale nechal jsem se unést nadšením při pohledu na tak skvěle zasazenou ránu," řekl Bobby, bezstarostně opomíjeje všechny tituly náležející princí.

"Co o tom může nějaký dráteník vědět," řekl John opovržlivě.

"Rytíř nejsem, to je pravda, ale umím slušně zacházet s lukem a dokážu ocenit, když někdo prokáže své umění."

"Tedy se považuješ za lukostřelce? Proč by se obyčejný dráteník měl zabývat lukostřelbou?"

"Žijeme v těžkých časech," řekl Bobby. "Všude se to hemží zloději a člověk se musí naučit spoléhat se sám na sebe."

"Ten chlap je nehorázně drzý, Sire," vmísil se do toho Front-de-Boeuf. "Když dovolíte, vrazím to do něj, a bude pokoj."

"Ne," řekl John. "Pročpak bychom si neužili trochu zábavy s tímto neomaleným křupanem? Vyzkoušíme ho. Podíváme se, jak umíš střílet, dráteníku, je-li tvé oko stejně přesné, jako je pohotový tvůj jazyk. Připravte terče. Tentokrát začneme s lukostřelbou. Jestli se neprokáže, že jsi takový střelec, jako jsi drzoun, postarám se o to, abys dostal za své chování bičem."

Když heroldi ohlásili začátek turnaje, John se se svou svitkou odebral na tribunu do prostoru, který byl poněkud vyvýšen nad okolí a zboku a zezadu byl ohrazený tak, že přední strana skýtala všem, kteří seděli uvnitř, dokonalý výhled na celé bojiště. Rozestavěly se terče a Bobby se zařadil mezi ostatní soutěžící. Nebylo jich mnoho, protože vyzývatelé museli soutěžit proti Johnovým normanským lučištníkům, kteří byli vyhlášeni svým střeleckým uměním.

"Teď jsi tomu dal," skučel Finn Delaney, který stál vedle Bobbyho a držel mu toulec a plášť.

"Teď jste tomu dal, pane," napomenul ho s úsměvem Bobby. Finn mohl být klidně jeho otec.

"S tím běž někam," řekl Finn otráveně a mohutnou rukou si prohrábl zrzavou kšticí. "Tohle není sranda. S tím bičem to myslel vážně, snad si nemyslíš, že zůstane u trochy servané kůže na zádech? Tihle hajzlové si tě vychutnají až do konce, na to můžeš vzít jed!"

"To musím nejdřív prohrát."

"A kdo si myslíš, že seš, Robin Hood?" Bobby na něj chvíli vyvaloval oči a potom se rozesmál.

"Dobře, dobře, náhodou zrovna jo," zamračil se Finn. "Ale co když bude některý z těch panáků lepší než ty?"

"Tak to bychom byli v háji."

"Díky, Finne, já věděl, že mě v tom nenecháš."

"Pro kristapána, kdybys mu aspoň jednou řekl Sire nebo Vaše milosti nebo tak něco, ale to ne, tys ho musel nasrat. Můžeš mi vysvětlit, jaký to mělo smysl?"

Bobby mu podal plášť a klobouk. "Ty jsi Little John a já zase sherwoodská jednička, je to tak? Jestli tyhle závody vyhraju, bude se o tom povídat široko daleko. Umíš si představit lepší vizitku?"

"Čekej, určitě na něco přijdu."

"Ale pohni s tím, představení začne co nevidět."

Zavřeštěly polnice. Heroldi ohlásili, že se bude nejprve střílet třemi šípy na vzdálenost pětasedmdesáti kroků. Ve chvíli, kdy ohlášení doznělo, sedm soutěžících raději dobrovolně odstoupilo. Zůstalo jich devět, mezi nimi Bobby. Střílelo se v libovolném pořadí a každý mohl mířit, jak dlouho chtěl. Bobby zasáhl pozlacený střed všemi třemi ranami bez zjevného úsilí, a jak se mnohým na tribuně zdálo, skoro vůbec nemířil. Jen dva další stříleli stejně dobře. Ostatní vypadli.

"To nebylo špatný," řekl uznale Finn.

"To nebylo nic proti tomu, co jsem musel střílet při tréninku. Kromě toho to nedělám prvně, abys věděl. Připomeň mi někdy, že ti mám vyprávět, jak jsem brával hodiny lukostřelby u Odyssea."

Terče se posunuly dál, přibližně na vzdálenost sto yardů. Tentokrát vypadl jeden. Zbyl jen Bobby a Hubert, Johnův elitní lučištník.

"Jestli Hubert toho hnusného chlapa neporazí," syčel John, "nechám z jeho střev nadělat podvazky."

Nyní byly terče ve vzdálenosti přibližně sto dvaceti yardů.

"Seš si jistě, že víš, co děláš?" hlesnul Finn.

"Levou zadní."

Hubert střílel jako první. Natáhl tětivu až k uchu, pečlivě zamířil, počkal až ustane vánek a rozevřel prsty. Šíp opsal ve vzduchu oblouk a zabořil se přesně do oka ve středu terče. Tribuna vybuchla nadšením.

"Ha!" burácel John radostí nad Hubertovým výkonem. "Ať ten saský bastard zkusí trumfnout takový zásah. Holá nemožnost!"

Finnovi se podlomila kolena. "Ďábelský zásah," přiznal Bobby. "V tuhle chvíli bych dal za sklopný lamelární browning se stabilizátory svoji levou kouli."

"Co teď?"

"Zbývá jen jedno."

"Zabalit to a zdrhnout?"

"Ne, podvádět."

Otočil se zády k tribuně, aby Hubert neviděl, co dělá. Z toulce vytáhl šíp, který se barevně lišil od ostatních. Nasadil černý šíp na tětivu.

"Taková věcička pro každý případ, kterou mi narychlo smontovali kluci ze zásobovacího."

"V čem je figl?"

"Podívej se nenápadně do toulce. Najdeš tam malou černou krabičku. Když nasadím šíp na tětivu, zapne se automaticky bojový mechanismus. V okamžiku, kdy vystřelím, ty musíš zmáčknout tlačítko na krabičce. Uvnitř šípu je mikroobvod propojující detektor kovů na bázi železa, který je vestavěný do bronzového hrotu, s jednoduchým vyvažovacím zařízením na opeření."

Finn se zazubil od ucha k uchu. "Tak tomu říkám styl."

"O stylu moc nevím, ale mám silně vyvinutý pud sebezáchovy. Tyhle šípy mají v hrotu plastickou nálož. Takže se hezky postav mezi mě a Huberta, abych ji mohl odmontovat, nerad bych vyhodil svůj terč do vzduchu."

Hubert, který si Bobbyho šuškáni s Finnem vysvětlil jako nerozhodnost, se začal ušklibat a chovat, jako by už zvítězil. Taky proč ne, měl si snad myslet něco jiného? Jakmile Bobby zaujal postoj a natáhl tětivu, nastalo

hrobové ticho. Mezi diváky se nenašel jediný, který by věřil, že se dráteník může Hubertově střele

vyrovnat, natož ji překonat. Všichni ale oceňovali jeho odvahu.

"Hubertovu ránu nemůže v životě překonat," ujišťoval se John. "Já to saské prase ještě naučím chování." Bobby chvilku dělal, jako že míří, a potom vystřelil. V okamžiku, kdy šíp opustil tětivu, zmáčkl Finn tlačítko aktivující naváděcí systém. Šíp byl na půl cesty k terči, když detektor železitých kovů zachytil přímo před sebou kovový hrot Hubertova šípu. Naštěstí nebyl v blízkém okolí žádný jiný kovový předmět, který by systém mohl zmást, a šíp letěl přímo na cíl; opeření se nepostřehnutelně vychylovalo, až Bobbyho šíp narazil přesně do konce Hubertova šípu, rozštípl ho po celé délce a uvízl v jeho hrotu. Protlačil ho skoro na druhou stranu terče. Následovala chvilka užaslého ticha, načež se tribuna rozburácela bezuzdným nadšením.

Hubertovi klesla ohromením čelist. Byl by přísahal, že dráteníková střela šla vedle.

"Přisámbohu, ten chlap není lukostřelec, ale ďábel!" klel užaslý John, zapomínaje na svou rozmrzelost.

"Člověka, který umí takhle střílet, musím mít ve svých službách!"

Svoji nabídku by určitě uskutečnil, kdyby se na kolbiště nevyhrnuly hordy diváků, kteří se nemohli dočkat, až našinci pográtulují, celý diví ze Sasova vítězství nad Normanem. Když vřava utichla a dav se rozešel, nebylo po černém dráteníkovi a jeho druhovi oblečeném do zeleného lincolnu ani slechu. Ani se nedostavili, aby si přebrali trofej. Znechucený John se o Bobbym vyjádřil jako o odporném zbabělci a dodal, že doufá, že jeho rytíři se neukáží v tak žalostném světle jako jeho lučišníci. Hubert se odplížil z kolbiště jak zpráskaný pes.

John uchopil svůj palcát a dal pokyn k zahájení rytířského turnaje.

Malý Sas byl doslova unesen dráteníkovým výkonem. Nadšeně jásal. Lucas se naproti tomu nemohl zbavit dojmu, že to Bobby přehnal. Příliš riskoval. Ten poslední šíp byl naváděcí, o tom nebylo sporu. Musel připustit, že Bobby neměl na vybranou, ale i tak se mu to nelíbilo. Bobby měl velké štěstí, že se mu podařilo získat šíp zpátky a vytrátit se v davu. Ještě že ho to napadlo. Naváděcí šípy byly sice vybavené bezpečnostním mechanismem, který by roztavil obvod uvnitř šípu v případě něčí zvědavosti, ale přesto byl rád, že Bobby s šípem zmizel. Byl to nemyslitelný zásah. John mu mohl nařídit, aby ho zopakoval, aby bylo jasné, zda to nebyla pouhá náhoda. Kdyby zásah zopakoval, byl by to nezvratný důkaz jeho umění, nadlidského umění. Podařilo se mu sice získat sympatie místního obyvatelstva, mohlo jim to pravděpodobně usnadnit jejich úkol, ale stejně nebude tak snadné zlikvidovat toho arbitrážního odpadlíka.

Ted' byla řada na něm. Lucas se rozhodl vyčkat, jak se bude turnaj vyvíjet. Nyocelové brnění mu sice zaručovalo relativní bezpečí, ale i tak mohl být vyhozen ze sedla, to nesměl dopustit. Neměl v úmyslu riskovat zlomený vaz.

Zatímco heroldi vyhlašovali pravidla turnaje, odhadoval Lucas pohledem síly rytířů, které vytahovali na koně. Pravidla byla prostá. Vyzývatel musel přejít na opačnou stranu kolbiště a dotknout se dřevcem štítu toho rytíře, se kterým se chtěl utkat. Když se ho dotkl rukojetí dřevce, znamenalo to, že volí "zdvořilý" způsob boje s dřevěnou násadkou na hrotu dřevce. Nevylučovalo to sice možnost zranění, ale přinejmenším to snižovalo pravděpodobnost, že dopadne jako jednohubka. Když se ale někdo dotkl štítu hrotem dřevce, tak už to bylo na pováženou. Znamenalo to, že dotýčný prostě lační po krvi, nebo že proti svému protivníkovi má něco osobního. Z pochopitelných důvodů volila většina rytířů na turnajích zdvořilejší formu. A z neméně pochopitelných důvodů obecnostvo jednoduše milovalo, když se štítu dotkl hrot dřevce.

K normanské straně se vydal první vyzývatel. Chlapec ho Lucasovi identifikoval, byl zcela pohroužen do své komentátorské role a nesmírně všechno prožíval. Lucas nedával moc pozor na to, co říká.

Vyzývatele ho nezajímali. Proti těm bojovat nebude. Středem jeho zájmu byli domácí.

Rytíř přešel na normanskou stranu a pomalu klusal podél altánů, před nimiž visely na tyčích zaražených do země štíty jednotlivých rytířů. U Front-de-Boeufova štítu zaváhal, potom do něj udeřil rukojetí dřevce. Nato se vrátil na svou stranu a počkal, až Front-de-Boeuf zaujme postavení. Zazněla fanfára, oba rytíři nasadili koním ostruhy a vyřítili se proti sobě. Jakmile se octli v kolbišti, založili dřevce.

Lucas postřehl, že Front-de-Boeuf jej založil předčasně, a tím vlastně prozradil svůj cíl. Srazili se s rachotem a řinčením. Front-de-Boeuf zabodl dřevce do protivníkovy štítu s takovou silou, že to rytíře okamžitě smetlo ze sedla. Front-de-Boeuf byl rovněž zasažen, ale jelikož byl stavěný jako zvíře, které

nosil na štítu, jen se v sedle trochu zakymácel. Domáci - hosté 1:0.

Odněkud vyběhli dva zbrojnoši s dřevěnými nosítky, ale rytíř-vyzývatel je odehnal a pokusil se vstát bez cizí pomoci. Neunesl však tíhu brnění, museli ho tedy postavit na nohy. Nějakou chvíli se opilecky potácel sem a tam, potom zbrojnošům konečně pokynul, aby ho odvedli z bojiště. Dostalo se mu uzalého potlesku.

Další vyzývatel udeřil do štítu patřícímu De Bracymu. Na tohoto žoldáka se bude třeba podívat zblízka, umínil si Lucas. Rytíři se nenechávají najímat jen tak pro nic za nic. De Bracy bez meškání zaujal postavení. V jeho postoji bylo znát napětí, nebyla to nervozita, spíše radostné vzrušení. Muž stvořený pro válku.

Podíval se na svého protivníka a kývl hlavou. Druhý muž mu pozdrav opětoval. Oba sklopili hledí a vystartovali. Tentokrát si Lucas povšiml, že De Bracy vyčkával se sklopeným dřevcem až do posledního možného okamžiku a štít držel trochu moc vysoko. Proč, to pochopil za chvíli. Když se k sobě přiblížili, De Bracy se nepatrně vyklonil dopředu, štítem svůj pohyb maskoval. Jeho lest byla zbytečná. Protivník se totiž rozhodl, že se pokusí o zásah na ten nejobtížnější cíl - na hlavu. Naprosto se minul a De Bracy ho bez obtíží srazil k zemi. Obecenstvo jásalo, netleskal opět jen hlouček kolem Cedrika.

Jako další přišel na řadu templář Bois-Guilbert, kněz v brnění. Lucase vždycky naplňovalo úžasem, kolik svatých mužů mohlo jedním dechem hlásat slovo boží a potom jít a brodit se v krvi, tak jako papež Julius. Buď uvěříš v lásku a mír, nebo tě vlastnoručně zardousím. Stále jedna a tatáž říkanka. Aby si mohl Bois-Guilberta pořádně prohlédnout, nasadil si Lucas přilbu a předstíral, že zkouší, jak mu padne. Sklopil hledí a nastavil přiblížení.

Templář byl mohutný hrůzu nahánějící chlap, jeho tvář byla tmavá a měl nejkrutější oči, jaké kdy Lucas viděl. Attila se před ním mohl schovat. Na jeho dřevci bylo něco "legračního".

Na dřevěné násadce byla nepatrná, uzounká puklina, ve které prosvítal hrot dřevce. Jakmile dojde ke kontaktu, násadka se snadno rozštípne a dřevec zajede do měkkého. Bude to vypadat jako nehoda. Ozvalo se zatroubení, oba rytíři nasadili koním ostruhy a rozjeli se tryskem proti sobě. Bois-Guilbertův kůň bylo mohutné, svalnaté vojenské zvíře, které mělo oproti ostatním koním značnou výškovou převahu. Protivníci budou v nevýhodě, protože musí mířit dřevcem mírně vzhůru. Stejně tak štít měl nadprůměrně velký a těžký. Nic proti tomu, ale bylo jasné, že tenhle rytíř si nenechá ujít sebemenší výhodu, pomyslel si Lucas. Ovšem s Bobbyho podvodnickými šípy a s vlastním nyocelovým brněním byl Lucas ten poslední, kdo mu mohl něco vyčítat.

Bois-Guilbert se přihnál jako smršť, štít spuštěný a hlavu skloněnou. Lucasovi se v jeho technice nepodařilo nalézt sebemenší skulinu. Zdála se být naprosto dokonalá. Svého protivníka zasáhl nad štítem přímo do prsou. Rytíř byl ze sedla doslova vyzdvižen. Jak Lucas předpokládal, brnění nevydrželo. Když na bojiště přispěchali zbrojnoši, aby pomohli ležícímu rytíři, zjistili, že je mrtev.

To rozhodlo. Zbývali sice další vyzývatelé, ale když viděli, jaká je síla domácích, žádný z nich jaksi nepovažoval za nutné pokoušet osud. Zbývající Norman, Rudý rytíř de la Croix, seděl s odkrytou hlavou na svém grošákovi a zjevně se nudil. Lucas vyčkal až do třetího volání a potom usoudil, že nastal ten pravý okamžik. Další odvážlivec se už nenajde. Nařídil Hookerovi, aby chlapeci zaplatil a poslal ho pryč. Potom zašel za stan a nasedl na koně. "Nepotřeboval pomoc, nyocel byla znatelně důmyslnější materiál, než ten, ze kterého byla vyrobena brnění ostatních rytířů. Ještě převzal od Hookera dřevec a štít, řekl mu, aby zatroubil, a potom už jen povolil uzdu.

Když se objevil na kolbišti, ozvalo se na tribuně šuškáni. Nikdo neměl nejmenší ponětí o tom, kdo to je. Byl celý v bílém a seděl na bílém hřebci, což mu připadalo docela zábavné. Co naplat, jednou si pro změnu zahraje na kladného hrdinu. Na štítu měl keltsky vyhlížející znak, zelený dub s obnaženými, jakoby vytrženými kořeny. Stiskem v kolenou navedl svého arabského hřebce na linii normanských stanů, předstíraje, že se chystá pouze zběžně pohlédnout na štíty jejich majitelů. V tu chvíli už byl ale rozhodnutý. To, co se chystal udělat, se mu samotnému moc nezamlouvalo, ale strategicky to byl výhodný tah. Kterýkoli z těchto Normanů mu mohl při jeho úkolu nadělat nemálo starostí a on starosti přímo nesnášel. A kromě toho, Bobby mu dal dobrý příklad, i když následovat ho nebude lehké. Pozdvihl dřevec, nasadil hřebci ostruhy a tryskem se rozběhl podél normanské linie, srážeje hrotem jeden štít za druhým.

3. KAPITOLA

Rozdivočelý dav na Bílého rytíře, klusajícího nazpět na svou stranu, povzbudivě pokřikoval. Až na to, co předvedl dráteník, to byla zatím nudná podívaná. Žádná krev, jen ten nešťastník, kterého složil Bois-Guilbert. Teď se konečně začínalo něco dít. Bílého rytíře bude škoda, ale všichni rádi zatleskají jeho odvaze.

"Kdo je to?" obrátil se John na Fitzurseho. "Znáš ho, Waldemare?"

O dvacet let starší ctihodně vyhlížející Johnův pastor se k němu naklonil a důvěrně mu pošeptal do ucha: "Znak ve štítu je mi neznámý, Sire. Nebude asi odtud."

"Dub vytržený z kořenů," zamumlal John. "Co to může znamenat?"

"Možná to, že byl vytržený z rodné země," řekl Fitzurse. "Vypadá jako mohutný anglický dub. Možná je to Sas, jeden z těch, co se vydali s vaším ctihodným bratrem do války proti Saladinovi."

"Jestli je to někdo z té Richardovy sebranky, potom je jen dobře, že zvolil nezakryté kopí. Patrně ho život moc nebaví. V tom případě mu snadno vyhovíme, Front-de-Boeuf ho už vytrhne' ze sedla."

Rytíři zaujali místa, Front-de-Boeuf odklopil hledi na pozdrav. Bílý rytíř seděl bez hnutí na bílém hřebci, který hrabal kopytem v zemi, a odmítal ukázat obličej. Front-de-Boeuf vztekle zaklapl hledi.

"Nevychovaný chlapík," řekl de la Croix Bois-Guilbertovi.

"Nevychované saské prase, které se hodí spíše ke stádu sviní než mezi rytíře, jak jinak. Front-de-Boeuf už ho naučí vybraným způsobům."

Zazněly trubky a oba rytíři vyrazili. Front-de-Boeufův dřevec se roztříštil o štít bílého protivníka. Rytíř i kůň šli k zemi. Front-de-Boeuf dopadl na hlavu. Kůň vstal, Front-de-Boeuf nikoli. Ozbrojenci popadli mrtvé Normanovo tělo a odnesli ho z kolbiště.

Hlouček kolem Cedrika jásal do ochraptění.

"Zdá se, že saští pasáci vepřů jsou nějak nedůtkliví," poznamenal lakonicky de la Croix.

Templář si uplivil. "Blázni a blbci mají štěstí," řekl. "Front-de-Boeuf měl prostě smůlu, nic víc. Jen ať si Sasici chvilku zahulákají. Maurice ho složí jedna dvě."

Bílý rytíř se vrátil na své místo a počkal, až De Bracy zaujme pozici. De Bracy vyjel na svém sivákovi bez přílby. Seděl a čekal, prokáže-li mu Bílý rytíř tu čest a ukáže svůj obličej. Ten ale neučinil žádný pohyb, kterým by naznačil, že má něco takového v úmyslu. De Bracy seděl bez hnutí a čekal. Konečně mu došla trpělivost a zakřičel, aby mu přinesli přílbu.

"Tu přílbu ti srazím i s hlavou, parchante," mumlal si pod vousy, když mu jeho panoš nasazoval ze dřevěného stupínku jeho přílbu.

Ozvalo se zatroubení, De Bracy vystřelil jak šíp, znovu čekal do posledního okamžiku, než založil dřevec. A stejně tak Bílý rytíř, který znovu zachytil ránu štítem, roztříštil protivníkův dřevec a zasáhl Zlatého rytíře do ramene, čímž ho srazil ho z koně a zároveň vyřadil z turnaje. Dav se rozběsnil nadšením. De Bracy byl v mžiku na nohou, ale v místě, kde dřevec pronikl brněním, se objevila krev.

"Mastičkáři budou mít dnes napilno," poznamenal de la Croix svým nevzrušeným hlasem.

"Postarám se, aby měli napilno i hrobaři," odsekl Bois-Guilbert a nechal si nasadit přílbu. Zaujal postavení a ani se nenamáhal ukázat Bílému rytíři tvář, nezdvořilost za nezdvořilost. Bílý rytíř pozvedl železnou rukavici v nedbalém pozdravu, který templáře ještě víc rozzuřil.

"Kašlu ti na tvůj pozdrav, ty jedno saské prase," zavrčel. "Nechej si ho pro anděly."

Zavřeštěly trumpety a dva rytíři se proti sobě vyřítili plnou rychlostí.

Lucas byl, mírně řečeno, podrážděný. Ve špičce jeho dřevce byla zabudovaná taková malá věcička, která mu umožňovala vystřelit rychlou a vysoce účinnou sonickou střelu. Když vyřídil Front-de-Boeufa, fungovalo zařízení skvěle, ale hned nato přestalo fungovat docela. Hnusný vojenský krám, klel v duchu. Pokaží se, když ho člověk nejvíc potřebuje. Děkoval bohu, že měl ještě své nyocelové brnění a štít. Nyocel byla nezničitelná. Ale už měl po náladě.

De Bracy byl dobrý, moc dobrý, ale díky optice zabudované do hledí našel jeho slabé místo. Když dělal ten trik s vysazením těla těsně před srážkou, zapomněl, že má na kratičký okamžik odkryté pravé rameno. Ten kratičký okamžik byl to, co Lucas potřeboval. Zasáhl ho přesně do vyhlídnutého nechráněného místa a vyhodil ze sedla. Nebylo to jistě nic vážného, ale nějakou dobu potrvá, než De Bracy vezme do ruky kopí nebo meč. Měl vlastně štěstí. Kdyby mohl, Lucas by ho raději zabil, než jen poranil. De Bracy pro něj představoval potenciální hrozbu. Proklínal svůj dřevec. Ti ze zásobovacího se mají na co těšit. Teď ho čeká Bois-Guilbert a tenhle kněz nekněz neměl svou zbraň jen na okrasu.

Viděl, jak templář zaujal postavení, a všimnul si, že nezdvihl hledí jako ostatní. Důvod, proč ho nezdvihl on, byl prostý. V hledišti seděl otec s jeho milovanou. Jen ať si myslí, že Ivanhoe stále někde válčí proti Saracénům. Měl toho na práci dost i tak a nepotřeboval k tomu přidávat rodinné záležitosti. Fakt, že templář nezdvihl hledí, svědčil o tom, že má vztek. Temperamentní templář. Lucas se pod přílbou zašklebil. To mu vyhovovalo. Rozčilený člověk udělá snadněji nějakou chybu. A Bois-Guilbert, jak měl možnost sledovat, zatím neudělal žádnou. Trubači zatroubili k útoku. Lucas zasadil koni ostruhy. Věděl, že proti templáři bude potřebovat veškerou rychlost. Bradou nastavil zvětšení optické soustavy, která se spouštěla před hledí. Byla v tom jistá dávka rizika. Kdyby se nedokázal včas přeorientovat ze zvětšeného obrazu do reálu, jeho perspektivní vidění by se na okamžik zhroutilo, a to by bylo zlé. Kdyby se při pádu zabil, nyocelové brnění by tím pádem neskončilo v armádním skladišti a někdo by mohl přijít na to, že s ním jdou dělat různé zajímavé věci. Z historického hlediska by to mohlo zapříčinit potíže, ale mnohem větší potíže než jedno ztracené futuristické brnění by nastaly, kdyby se jim nepodařilo splnit úkol.

Bois-Guilbert byl ve formě. Ale měl taky vztek, a to byla Lucasova šance. Ohromný štít ho dobře zakrýval a neposkytoval Lucasovi žádnou možnost zásahu. Jeho kůň byl větší než Lucasův arab, tudíž templářův dřevec bude směřovat mírně dolů. Templář viděl na vlastní oči, jak Lucas obdivuhodně úspěšně zasáhl Front-de-Boeufa do hlavy, takže držel štít mírně nahoře, aby mohl Lucasův dřevec odklonit, kdyby to zkusil znovu. To Lucas potřeboval. Díky přibližovacím schopnostem přílby si toho všimnul dřív, než templář dosáhl kolbiště - odkryté stehno, to je to, co hledal. Když se dobře trefí, úder vedený zespodu by měl Bois-Guilberta vyhodit ze

sedla. Nebude to smrtelná rána, ledaže by se mu poštěstilo zasáhnout ho přes brnění přímo do stehenní artérie. Lucas by se spokojil s jakýmkoli vítězným zásahem. Za daných okolností a navíc s templářovou skvělou technikou si nemohl vybírat.

Vypnul přibližování a pomalu vydechl. Bois-Guilbert bude mířit na hlavu. Templář neměl nejmenší tušení, že jeho "herní plán" je prozrazen. Těsně před tím, než se srazili, Lucas založil dřevec a mírně se vyklonil doprava. Byl to nebezpečný manévr, ale dosáhl toho, že protivníkův dřevec o vlasek minul jeho hlavu. Náraz ho téměř vyhodil ze sedla. Teprve až dorazil na opačný konec kolbiště a obrátil koně, spatřil výsledek svého snažení. S úlevou zjistil, že templář visí zaklíněný na půlící bariéře, snaží se vyprostit a dosáhnout na zem. Jeho štít i dřevec ležely na zemi a jeho kůň pokračoval dál bez něj. Když se k němu Lucas přiblížil, zklamaně zjistil, že mu vlastně nijak vážně neublížil. Dopadlo to přesně tak, jak se obával. Dřevec musel sklouznout po Bois-Guilbertově přehozu. Úder byl naštěstí dost silný na to, aby ho shodil z koně. Lucas si nemohl stěžovat. Na to, že mu nefungovalo sonické zařízení, si nevedl tak špatně. Když míjel templáře zaháknutého na břevně, zasadil mu rukojetí dřevce krátký úder do hlavy a zakončil tak jeho nesmyslné snažení. Templář se s řinčením skácel k zemi jak kus starého železa.

Princ John byl rudý vzteky.

"Svatá panno, to už je příliš! Nejprve saský dráteník zahanbí mé lučištníky, a teď mě nějaký bezejmenný rytíř nejprve připraví o Front-de-Boeufa, potom zmrazí De Bracyho a nakonec zavěsí mého templáře na šraňky jako stažené a napíchnuté prase! Najde se konečně někdo, kdo této pohaně učiní přítrž?"

"Ještě zbývá de la Croix," řekl Fitzurse.

John se zachmuřil. "Přičí se mi spoléhat se právě na toho uhlazeného Baska i s tím jeho vymyšleným jménem. Stojí mne více než polovina De Bracyho svobodných rytířů. Ještě že je těch peněz hoden, jinak bych zaplatil přinejmenším stejně tolik, abych se zbavil těch jeho dvojsmyslných řečí a pobavených pohledů."

"De la Croixovo chování je typické pro jeho národ," řekl Fitzurse. "A jeho uhlazené způsoby, které, jak

se zdá, vás tolik rozčilují, jsou více než vyváženy jeho výkonem na poli bitvy, a ten lze, při vší účtě, Sire, jen těžko přehlédnout."

"Pravdu říkáš, bohužel," zaskřípal John. "Snad tedy dokáže, že je opravdu hoden sumy, kterou za své služby požaduje. Ten bílý cizinec už zahanbil mé nejlepší muže."

Předmět jejich rozhovoru zatím tiše seděl na kaštanovém hřebci a zamyšleně hleděl na bílého jezdce, který se vracel na opačnou stranu bojiště. Panoš Rudého rytíře svému pánovi připevnil na hlavu přilbici a podal mu dřevec a štít.

"Myslíš, že ho můžeš porazit, André?" zeptal se panoš.

"Nevím, bratříčku. Na tom muži je něco velmi zvláštního. Útočí rychle a nízko, a všimnul jsi si, jak lehce se pohybuje? Jeho štít vydržel všechny ty drtivé útoky a nezdá se, že by byl poškozen. V mžiku nalezl De Bracyho slabé místo, stejně tak postřehl náhodnou trhlinku v Bois-Guilbertově obraně, a ten chyby často nedělá. A ta rána, kterou zasadil Front-de-Boeufovi, na tu hned tak nezapomenu. Za tím vytrženým dubem se skrývá něco víc, než je dáno vidět prostým, očím, Marceli. Přesto se pokusíme o důstojný souboj, co říkáš?"

Rudý rytíř lehce poklepal železnou rukavicí panoše po rameni a vzal si od něj červený štít s bílým liliovým křížem. Fanfáry ohlásily zahájení souboje a de la Croix nasadil svému grošákovi ostruhy.

Kůň Rudého rytíře nebyl tak unaven jako kůň jeho protivníka, přesto oba jezdci proti sobě vyrazili rychlostí blesku. Jeden i druhý založil dřevec a zaujal bezchybnou polohu. Srazili se uprostřed kolbiště. Po celém údolí se ozval ohlušující rachot, připomínající úder kladiva na kovadlinu. Oba rytíři dostali plný zásah na štít, oba jen tak tak, že nárazem nespadli z koně. Srážka způsobila, že se na místě zastavili. Byl to neuvěřitelný pohled - oba koně na kolenou, oba dřevce roztržštěné a oba rytíři v sedle. Lucas nechápavě hleděl na pahýl svého dřevce a nemohl uvěřit tomu, co se právě stalo. Cítil se, jako by mu někdo strčil hlavu do obrovského bubnu a potom do něj začal mlátit tak, že mu hlava div nepukla jako shnilý meloun. Zlomil dřevec! Dřevec, který se nedal zlomit! Nejdřív sonické zařízení a teď tohle! Jediný dřevec, který měl! Kde, pro kristapána, sežene druhý?

Pomaloučku odklusal na okraj kolbiště. V ústech cítil krev a pohled měl zastřený. Z obou nosních dírek mu crčela krev. Cítil se, jako by do něj najela lokomotiva. Jeho oči viděly dav, který doslova šlel nadšením, ale jeho uši neslyšely ani hlásek, vnímal jediný zvuk, a to ten, který se mu ozýval v hlavě: rach rach rach, neustále se opakující ozvěna nárazu. Brnění a štít ho zachránily. Byl to zázrak, že vůbec zůstal v sedle. A jeho kůň z toho taky dvakrát šťastný nebyl.

Zpropadená práce, pomyslel si. Už ten templář mi dal zabrat. Jemu, muži z 27. století, který si myslí, bůhvíjak převyšuje tyhle neandrtálce. A pak přijde studená sprcha a jmenuje se de la Croix.

Odcválal zpět na svou stranu, Hooker si ho ustaraně prohlížel. Obdařil ho krátkým, beznadějným pohledem a odklopil hledí, aby se mohl nalokat trochu vzduchu. Tak, a co teď! Náhradní dřevce nemají.

"Výraz na tváři vašeho panoše prozrazuje, že máte problémy, bezejmenný rytíři," ozval se vedle něj něčí hlas. Lucas byl stále ještě trochu ohlušený. Rychle zaklapl hledí, otočil se a uviděl vedle sebe mladého zbrojnoše s dřevcem v ruce. "Můj pán, potom co shlédl, jak jste naložil s Front-de-Boeufem, mi nařídil vyhledat váš stan a doručit vám džber piva na oslavu vašeho vítězství. Nemohl jsem si nevšimnout, ač je to samozřejmě pouhá maličkost, že postrádáte náhradní výzbroj. Sdělil jsem to svému pánovi, a ten mi přikázal, abych si dovolil nabídnout vám jeho dřevec, pokud vás to ovšem neurazí. Ctihodný Athelstane by se cítil velmi poctěn, kdyby jste mu prokázal tu laskavost a vyzkoušel jej v dnešním klání."

Mladík natáhl k Lucasovi ruku s dřevcem. Heleďme se, napadlo Lucase, takže rytířství ještě nevymřelo. Potom si uvědomil, jak absurdní a směšná myšlenka to v daném okamžiku byla. Musel se přemáhat, aby se nerozesmál. Tohle se mu stávalo vždycky, když byl v koncích a nevěděl jak dál. Hysterická reakce, která mohla být za daných okolností zle pochopena. Ovládl se a důstojným hlasem odvětil:

"Vyříd' svému pánovi, že jsem mu za jeho velkorysost neskonale zavázán a že mu, ač mi je to velmi líto, nemohu prozradit jméno jeho dlužníka. Složil jsem přísahu, že dokud se nenaplní čas, má tvář zůstane zahalena. Pokusím se dělat čest jeho zbrani."

Kývl hlavou a vzal si od zbrojnoše, který se mu mírně uklonil, podávanou zbraň. Teprve potom se uvědomil, kým vlastně je jeho dobrodinec. Saský šlechtic, který byl příčinou toho, že Wilfreda vykopli z domu. Co se mě týče, napadlo Lucase, klidně si Rowenu vezmi. Právě sis ji zasloužil.

Rudý rytíř se vrátil na opačnou stranu kolbiště pro další dřevec. Z úst mu tekla krev.

"André!" vykřikl vyděšeně Marcel, když de la Croix odklopil hledí. Rytířovy oči na panoše nepřítomně pohlédly.

"Vodu, Marceli."

Panoš pochopil, že rytíř nemá na mysli vodu na pití, vběhl do stanu, vrátil se s vědrem vody a vychrstl ho de la Croixovi do obličeje. Rudý rytíř zakašlal a několikrát se zhluboka nadechl.

"Asi jsme našli protivníka, Marceli. Jen nechápu, proč chce ten Dub bojovat na odkrytý hrot. Asi nenávidí Normany. Jestli to je Sas, dá se to pochopit."

"Ale my nejsme Normané."

"Ale sloužíme jim, a to je totéž. Pokud může ze saského plémě vzejít muž, jako je tento, potom se má John z Anjou vsutku čeho obávat." André de la Croix se odmlčel a několikrát se zhluboka a přerývaně nadechl. "Ale John se jich neobává. Je to hlupák. Inu, sem s tím dřevcem, Marceli. Nechť se ukáže, zda-li je to vůle boží, aby byl tento den mým posledním. Zdá se, že jeho milost kráčí po boku tohoto bezejmenného rytíře. Jestli se nevrátím, tak víš, co máš dělat, Marceli. Ne abys mu zapomněl vyjádřit mou úctu."

Prsty sklopily hledí a rytíři si vyjeli vstříc podruhé. Podruhé zaznělo troubení k útoku, podruhé oba vyrazili. A podruhé se oba dřevce roztrhly o štíty. Kůň Bílého rytíře zavrával a už se zdálo, že spadne, ale zarazilo ho středové hrazení. To se pod vahou zvířete vyvrátilo, ale stačilo mu ještě poskytnout dostatek opory, aby se udrželo na nohou. Oba rytíři se v sedle kymáceli ze strany na stranu jako dvě stébla trávy. Rudému rytíři spadl liliový štít. Marcel se pro něj rozběhl. Lucas přišel o zvětšovací schopnosti svého hledí. Čočky, které neunesly takové zatížení jako brnění, se při srážce roztrhly, střepy mu zapadly před bradu a zařezávaly se mu do kůže. Oba rytíři dostali nové dřevce. Tentokrát to byla pozornost od Cedrika, který se nechal slyšet, že v Bílém rytíři vidí saského hrdinu. Mýlil se, ale Lucas mu to nehodlal vyvracet.

"Ten stromek mě začíná dopalovat," vydal ze sebe zadýchaný de la Croix. "Už mě stál dva dřevce."

Přistoupil k němu Bois-Guilbert.

"Ukonči to, de la Croixi! Sraz to saské prase konečně k zemi, pokud si s ním ovšem nehodláš pohrávat až do večera!"

"Všiml jsem si, jak sis s ním pohrával ty," řekl de la Croix, zakašlal a vyplivl trochu krve.

"Už dvakrát se marně pokoušel najít tvé slabé místo. Zabij ho, ať to rychle skončí!"

"Nenašel mé slabé místo, protože žádné nemám," poznamenal pobaveně de la Croix. "Problém je v tom, že on taky ne."

"Vybral sis vsutku příhodnou dobu na žertování!" zavrčel templář.

"Copak může být vhodnější doba? Tobě, Briane, nepřipadá směšné, když do sebe dva lidé vrážejí jako dva nepřítelští berani? Skloní hlavu, rozběhnou se, rohy o sebe zaduní, po chvíli se vzpamatují a znova. Třeba někdy lidé vymyslí méně náročný způsob, jak vést války."

"Doufám, že se toho nedožiju," řekl pohrdavě Bois-Guilbert.

"Soudě podle tvého dnešního výkonu, myslím, že nemusíš mít strach."

Ozvalo se další zatroubení.

"Aby to čert vzal," zaklel de la Croix, zaklapl hledí a pobídl koně.

Potřetí už nebyla rychlost, jakou se srazili, tak velká jako prve, ale na síle srážky to nic neubralo.

Naopak. Oba rytíři byli vyzdviženi ze sedel, na chvíli jakoby zůstali viset ve vzduchu a vzápětí se oba s pekelným rachotem zřítily k zemi. Hodnou chvíli leželi bez hnutí jako dvě mrtvolky a pohnuli se až v okamžiku, kdy na bojiště vběhli "vynášecí". Bílý rytíř se pomalíčku, s nesmírným úsilím zdvihl ze země a odmítavým gestem je odehnal. Rudý rytíř sebou chvíli ochable házel jako ryba na suchu, ale na to, aby se bez pomoci postavil, mu už nezbývalo sil. De la Croix odklopil hledí, pod kterým se skrýval zkrvavený, bledý obličej a na pohled šilhající oči, a prohlásil Bílého rytíře, který se bez cizí pomoci postavil na nohy, za vítěze. Dav začal hulákat jako pominutý, obzvláště Sasové, kteří považovali Bílého rytíře za jednoho z nich. Ještě chvíličku, říkal si Lucas. Ještě chvíličku musíš zůstat při vědomí a hrát si na vítěze. Potom se budeš moct odplížit do svého stanu a vyblít se.

Někdo přivedl jeho koně a pár dalších rukou ho vysadilo do sedla. Lucas byl naštěstí ještě tolik při

smyslech, aby se do nich plnou vahou zavěsil, nyocel by se jim mohla zdát podezřele lehká. Ale uprostřed všeobecného nadšení tomu nikdo nevěnoval pozornost. Potom si Lucas uvědomil, že jsou kolem něj diváci, kteří vběhli na bojiště. Něco na něj křičeli, ale ničemu z toho nerozuměl. Někdo ho dovedl před Johna a on se musel oběma rukama zachytit hrušky sedla, aby nespádl. Nějakou chvíli mu trvalo, než pochopil, co mu John říká. Chtěl po něm, aby ukázal svou tvář. To nemohl udělat, ještě ne, Cedrik i Rowena ho hltali očima - neznámého Saša, který "rozmetl normanské řady". Začal žvatlat něco o tom, že složil přísahu, podobný nesmysl, jaký si vymyslel pro Athelstaneova zbrojnoše. Johnovi se to dvakrát nelíbilo, ale etiketa si žádala, aby se s tím spokojil.

Mluvil něco o hostině a o královně krásy a Lucas konečně pochopil, že se po něm chce, aby vybral dámu, která bude mít to štěstí zahájit zítřejší slavnost a následnou veselici. Královna potu a krve 1194. Potom mu řekli, ať napřáhne dřevec. John mu na něj zavěsil úzkou, ze zlata tepanou členku.

Lucas měl ještě tolik rozumu, aby si uvědomil, že kdyby si vybral Sasku, jen by tím Johna ještě víc popudil. To by po tom, co už dnes musel vytrpět, mohlo být netaktické. Rozhodl se, že bude hrát na jistotu a vybere

dceru nějakého normanského barona. Ivanhoe by bezesporu na jeho místě vybral Rowenu, ale to bylo to poslední, co Lucas potřeboval. A kromě toho to byla nezajímavá blondýna, která působila dojmem, že se jí v hlavě odehrávají jen ty nejjednodušší procesy. A navíc se stále hloupě culila.

Nějakým záhadným způsobem se mu podařilo udržet se v sedle, zatímco pomalu přecházel podél tribuny, hledaje nějakou vhodnou, nejlépe bohatou kandidátku. Ta, kterou našel, nejenom měla na sobě vzácné šperky, ale dokonce si onen titul opravdu zaslouhovala, pokud se krásou Královny krásy rozuměla krása tělesná. V těch dobách se u žen těžko přihlíželo ještě k něčemu dalšímu. A tahle dívka s havraními vlasy by učarovala každému. Tak jo, holka, vyhrála jsi, oslovil ji v duchu a shodil jí korunu k nohám.

V tu ránu zavládlo hrobové ticho.

Zdálo se, že dívka je také na rozpacích. Najednou mu to došlo. Už to, že stála opodál od ostatních, mu mělo být nápadné, nemluvě o tom, že si měl všimnout, kdo stojí vedle ní a jak je ten muž oblečený - jeho bradky a čepičky. Myslel si, že je to Normanka. Když už si ji vybral, nemohl vzít korunu zpátky a říct, že si to rozmyslel. Tak dlouho hledal, až si vybral Židovku.

Marcel měl strach.

Jak kázal obyčej, musel rytíř poražený v souboji nabídnout svému přemožiteli koně a zbroj, a to se právě Marcel, cestou ke stanu Bílého rytíře, chystal učinit. Měl z podivného rytíře strach, zděsilo ho, co udělal de la Croixovi. Marcel ještě nikdy neviděl André prohrát.

Před stanem Bílého rytíře byla menší tlačenice, panoši ostatních poražených rytířů tam čekali s výzbrojí svých vážených pánů. Bylo zvykem, že bylo na vítězi, aby se rozhodl, zda si zbraně a koně ponechá, nebo je za výkupné vrátí zpět majitelům. Pánové přikázali svým panošům, aby nabídli vítězi určitou částku, ale bylo na Bílém rytíři, zda s ní bude souhlasit. Mohl si zbraně ponechat, nebo požadovat vyšší výkupné. V případě, že jeho požadavek přesáhne maximální výši výkupného, kterou rytíři dovolili svým panošům zaplatit, mu zůstanou zbraně. Rudý rytíř Marcelovi nařídil, aby 'bezejmennému dubu' zaplatil takové výkupné, jaké si sám určí. Nikomu neušlo pozornosti, že Bílý rytíř byl, poté co zlomil dřevec, donucen spolehnout se na Cedrikovu a Athelstaneovu velkorysost, což svědčilo o tom, že byl chudý. Bude-li výše výkupného ostatních rytířů vysoká, a to jistě bude, jelikož si nikdo z nich nedovolí projevit takové "nerytířství", Bílý rytíř přijme bez pochyby peněžní formu výhry. A budou-li ostatní rytíři stejně štědrí jako de la Croix, bude si Bílý rytíř moci určit výkupné přesahující cenu koně i se zbrojí. Marcel dobře věděl, jak vysoko si André cenil svého brnění.

Panoš Bílého rytíře rozmlouval s ostatními panoši o způsobu vyrovnání. Všechny nabídky byly velkorysé a byly bez námitek přijaty. Když přišla řada na Marcela, s obavami předstoupil před hrůzu nahánějícího panoše s krutým výrazem ve tváři.

"Můj pán, Rudý rytíř André de la Croix mi nařídil, abych vzkázal tvému pánovi, Bílému rytíři, Vytrženému dubu, aby si sám určil výši výkupného," odříkával nervózně Marcel.

"Tvůj pán je velkorysý a šlechetný," odvětil panoš Bílého rytíře.

"Rovněž mi nařídil, abych Bílému rytíři vyřídil pozdravení a ujistil ho o účtě, kterou vůči němu cítí a

kterou, a nyní hovořím za sebe, jen zřídka někomu prokazuje. Vzkazuje, že se doposud neutkal s udatnějším protivníkem a že doufá, ač šlo o souboj s odkrytými zbraněmi, že tvůj není pán vážněji zraněn."

"Jménem svého pána ti děkuji," řekl Hooker, "vzkaz rytíři de la Croix, že jej Bílý rytíř rovněž pozdravuje, a ač velmi vysílen, neutrpěl žádné vážnější zranění. Dále mu můj pán vzkazuje, že nabídky ostatních rytířů byly hojné, takže se jeho finanční situace se od příjezdu na turnaj značně vylepšila. Proto z úcty k Andrému de la Croix nepřijme ani jeho koně, ani jeho zbroj, stejně jako výkupné. Lekce, kterou mu tvůj pán dnes uštědřil, ho obohatila mnohem více než jakákoliv suma. Ty sám však, pokud se neurazíš, přijmi tuto pozornost a napij se na zdraví mého pána."

Hooker hodil Marcelovi malý váček, otočil se a zmizel ve stanu. Marcel se s pocitem úlevy vrátil k de la Croixovi a zopakoval mu, co mu panoš Bílého rytíře řekl.

Rudý rytíř seděl na dřevěném lůžku uvnitř svého stanu a na sobě měl jen kabátec a boty. André de la Croix měl vysokou štíhlou postavu a světlé vlasy, které mu spadaly až na ramena. Nenosal bradku ani knír a vypadal překvapivě mladistvě. "Díky, Marceli," řekl de la Croix. "Dobře jsi to udělal. Představa, že přijdu o své drahocenné brnění, byla příšerná. Místní řemeslníci by nikdy nesvedli zhotovit brnění podobné tomu, které mi dal náš tajemný patron za služby, jež jsme mu prokázali. Musel je jistě zhotovit nějaký cizí a obdivuhodný zbrojmistr. Mé oči nikdy nic podobného nespátřily."

Rudý rytíř vstal a přešel prsty po nyocelovém brnění.

"Nelíbí se mi ty tajné služby," řekl Marcel, "stejně jako se mi nelíbí cizinec, který je po nás vyžaduje."

Rudý rytíř se usmál. "Od těch dob, co jsme opustili naše rodné hory, jsme už sdíleli nejedno tajemství, bratříčku. O jedno více nebo méně. I tak nás žádné nemůže tížit víc než to, které střežíme jako oko v hlavě."

Rudý rytíř se obrátil a dovolil Marcelovi, aby mu svlékl kabátec, pod kterým se objevila látka, utažená kolem horní části de la Croixova trupu. Marcel ji začal pomalu, opatrně odmotávat. Když skončil, de la Croix si nejdříve povzdechnul a potom se zhluboka nadechl.

Kdyby ho v tu chvíli viděli muži, kteří v minulosti podlehl jeho dřevci, asi by se trochu podivili. De la Croix se unaveně posadil na postel a začal si pomalu masírovat kůži, aby se jí do řader vrátila krev.

4. KAPITOLA

Jestli bylo dřevěné stanové lůžko nepohodlné, tak si toho Lucas nevšiml. Byl vděčný za to, že nemusí stát na nohou. Ležel natažený na zádech, oči zavřené, a naslouchal hluku zvenčí.

Hooker odháněl houfy gratulantů. Zdálo se, jako by chtěli všichni Sasové, kteří byli na turnaji, vzdát Bílému rytíři osobně hold, ale Lucas nebyl jednoduše schopen je přijmout. Zato tak zvaní "lékaři", které slyšel dohadovat se venku, mu dělali větší starosti. Cedrik, Athelstane a pár dalších významnějších saských šlechticů vyslalo své lékaře, aby se ujistili, že je v pořádku. Lucas je nechtěl vidět hned ze dvou důvodů. Za prvé proto, že znají Ivanhoea, a za druhé proto, že by se nerad stal nedobrovolným dárce krve. Začalo se stmívat, Lucas ležel bez hnutí a cítil, jak se zvenčí začíná do stanu vkrádat chlad. Snažil se neposlušat hlasy šarlatánů, kteří se dohadovali o tom, na koho z nich případně pocta pustit mu žilou. Hooker strčil hlavu dovnitř. "Jsi v pořádku?" zeptal se.

"Budu, jestli mě nedostanou do spárů ty pijavice," odpověděl unaveně. "Nemůžeš se jich nějak zbavit?" "Dá mi dost práce je přinutit, aby mě vůbec poslouchali. Jsi teď slavná osoba, v sázce je něco jako profesionální čest."

"Hele, je mi jedno, jestli je budeš muset vykopat násilím, prostě mě jich zbav. Nebudu..."

Zvenku se ozval nějaký hluk. Hooker se spěchal podívat, co se děje. Chvilku nato vstoupila dovnitř dívka.

Její spanilou postavu obepínaly dlouhé, rozevláté šaty z tmavě purpurového gabardénu. Měla dlouhé černé vlasy a velké tmavé oči. Na krku jí visel diamantový náhrdelník s přívěsky a na zápěstích měla náramky posázené drahokamy. Byla neuvěřitelně krásná a na hlavě měla tenkou zlatou korunu, kterou dostala od Lucase.

"Slečna Rebeka, dcera Izáka z Yorku, milorde," představil ji Hooker. "Přišla pozdravit bezejmenného rytíře a otázat se, zdali nejste zraněn." Odkáslal si. "A také ... řekl bych dosti vehementně, odehnala ty

mastičkáře."

"Taková bezostyšnost, hovořit o léčení!" vzplanula Rebeka. "Kdyby mohli, s klidným svědomím by nechali člověka vykrvácet!"

Hooker si kleknul k posteli a zašeptal Lucasovi do ucha. "Měl jsi vidět, jak je hnala. Nemá ponětí o tom, kdo jsi, tak jsem si řekl, že se nic nestane, když ji pustím dovnitř. Je tu úplně nová, právě sem dorazila s otcem, od kterého si John půjčuje peníze. Dal bych na to krk, že je víc neuvidí. Řekl jsem si, že se nám taková známost může hodit, chápeš, ne?"

"Odkud to všechno víš?"

"To myslíš vážně? Od chvíle, cos jí dal korunu, nikdo o ničem jiném nemluví. Pěkně jsi jim vytřel zrak, že sis vybral židovku. Kolují řeči, že ti Izák koupil koně a zbroj za to, že ho budeš ochraňovat. Nemají ho tu moc rádi, je příliš bohatý, navíc žid."

Zatímco rozmlouvali, stála Rebeka u vchodu, ruce sepleťené a na tváři starostlivý výraz. Lucas se začal zvedat.

"V přítomnosti dámy se nemá šeptat," řekl. V tu ránu k němu přiskočila a jemně se ho snažila přimět, aby zůstal ležet.

"Ne, nevstávejte, pane. Jste zraněn."

"Asi nevypadám nejlépe," řekl Lucas, zlehka odstrčil její ruce ze svých prsou a posadil se, "ale ujišťuji vás, že nejsem zraněn, pouze vyčerpán."

"Přišla jsem se podívat, zda-li bych vám nemohla nějak pomoci. Waldemar Fitzurse, Johnův kaplan, mě k tomu přivedl. Řekl, že jelikož jsem žačkou Miriam z Endoru v umění léčitelském a protože jste mne zvolil královnou, měla bych dohlédnout na to, aby vám nic nescházelo." Sklopila oči. "Ovšem nemyslím, že vám tím chtěl prokázat laskavost, pane. Miriam byla totiž těmi, kdo nerozumějí jejímu umění, křivě obviněna z čarodějnictví. Kaplan neměl ani tak na mysli vaše dobro, ale - spíš se mě chtěl zbavit. Židovka na hostině Normanů, to se mu moc nelíbilo. Jsem velmi poctěna vaší přízní, pane, ale zároveň pociťuji obavy. Nebylo to od vás moudré. Nemohl jste vědět, že jsem Židovka, jinak byste jistě svou přízní obdařil někoho jiného."

"To jsem opravdu nevěděl," řekl Lucas, "a abych se přiznal, měl jsem v úmyslu zvolit královnou nějakou normanskou dívku, abych vrchnost ukonejšil. Mně osobně je oslavování žen pouze na základě jejich krásy proti mysli, zbytečné a nic neříkající divadlo. A co se týče vaší víry, na svých cestách jsem potkal mnoho Židů a pochytil něco z vaší víry. A i když ji nesdílím, jsem dalek toho, abych ji odsuzoval."

Nepatřím mezi ty, kteří vaši rasu pronásledují nebo ji jinak vykořisťují."

"Potom jste mezi rytíři výjimka. Je pravda to, co se říká - že jste Sas?"

"Na to vám bohužel nemohu odpovět. V sázce je mnohé a ještě nenadešel čas mého odhalení. Musíte být trpělivá."

Sklopila zrak. "Odpusťte," špitla. "Nechtěla jsem být nezdvořilá."

"Není třeba se omlouvat. To já bych měl žádat o odpuštění. Tím, že jsem vybral vás, jsem dal, jak se zdá, podnět ke spekulacím o tom, že váš pan otec je mým mecenášem, který mi umožnil zúčastnit se dnešního turnaje. To mu jistě na oblibě u Normanů nepřidá."

Usmála se. "Ale ani to Normanům neubere na lásce k jeho penězům. Na to, že jsem Židovka, se ke mně Normané chovají vcelku slušně, je všeobecně známo, že John je u otce silně zadlužen. A budou se k nám chovat slušně tak dlouho, dokud budou moci využívat jeho lichvářských služeb."

"Váš pan otec kráčí po nebezpečných stezkách. Já bych Johnovi nevěřil ani nos mezi očima. Co když ho napadne vzít si majetek vašeho otce násilím, co byste dělali?"

Pokrčila rameny. "Nic, co bychom mohli dělat? Náš osud je v rukou božích."

Lucas se usmál. "Onť bude soudit mezi národy, a trestati bude lidi mnohé. I zkují meče své v motyky, a oštípy své v srpy. Nepozdvihne národ proti národu meče, a nebudou se více učit boji." Rebeka na něj užasle hleděla. "To je proroctví proroka Izaiáše? A hebrejsky!"

"Jak vidno, zbrojníci dále kovájí meče a oštěpy," řekl Lucas. "Stále se nepřeorientovali na zahradničení. Nechci vám vymlouvat vaši víru, ale bylo by rozumnější, kdybyste vzala svůj osud do vlastních rukou a nespolehala se jen na Boha."

"To se snadno řekne, když jste mužem, pane, já jsem však žena a navíc Židovka," řekla. "Přeji vám

brzké uzdravení, dobrý rytíři."

Pokynula hlavou a odešla.

"Zvláštní žena," řekl Hooker.

Do stanu vešel Bobby s Finnem. Venku už byla tma a ticho, rytíři a šlechta se odebrali na hostinu a diváci se rozešli do svých domovů, aby vyčkali zítřejšího pokračování slavnosti. Chladným nočním vzduchem se ozýval zpěv cvrčků.

"Čekali jsme, až vám odejde návštěva," řekl Bobby. "Parádní kost. Kdo to je?"

"Rebeka, dcera Izáka z Yorku. Židovského překupníka, ze kterého John pumpuje peníze."

, Jakou roli hraje v našem příběhu?"

"Ještě nevím, možná žádnou. Předpokládám, že jste neviděli turnaj?"

Bobby zavrtěl hlavou. "Navazovali jsme kontakty. Co se dělo?"

Lucas jim stručně povyprávěl, co se přihodilo. "Jsem zvědavý, jak chce náš falešný Richard provést svůj plán," řekl, "s lidmi jako je De Bracy, Bois-Guilbert a de la Croix se Johna jen tak snadno nezbaví."

"Ovšem pouze za předpokladu, že se bude držet pravidel," řekl Bobby. "Nezapomeň, že je to cvok."

Může ho klidně napadnout vyrukovat s nějakou modernou a jednoduše ty hochy odprásknout."

Lucas zavrtěl hlavou. "Na něco takového raději ani nemyslet. S kýmže jste to mluvili?"

Bobby se posadil a povzdechl si. "Potkali jsme s Finnem pár Locksleyho mužů."

"Nějaké potíže?"

Bobby odfrknul. "Potíže? Katastrofa."

"Co se stalo? Snad nechceš říct, že hned poznali, že nejste..."

"Ale ne, to vůbec ne, tak jsem to nemyslel," uklidňoval ho Bobby. "Snad sis nemyslel, že by taková individua mohla na něco přijít? Bez starosti."

"Tak o co jde?"

"Nazval bych to rozčarování, zasmál se bodře Finn.

"Hele, co je na tom směšného?" bránil se Bobby. Obrátil se k Lucasovi. "Legendu o Robinovi Hoodovi jsem měl vždycky ze všech nejraději. Jenže skutečnost už není tak romantická. Zdá se, že Locksley byl trochu jiný, než jsem si ho představoval. Když jsme se po závodě vytratil, narazili jsme na několik jeho mužů. Dá se říct, že údivem otvírali huby. V životě prý neviděli nikoho takhle střílet. A co víc, v životě neviděli takhle střílet Locksleyho."

"Ukázalo se, že slavný Robin Hood byl ve skutečnosti pěkný sráč," vložil se do toho Finn. "Člověk z těch řečí musel nabýt dojmu, že by se z půl metru netrefil do kostela."

"Taky se moc divili, že mě vidí střízlivého," řekl Bobby. "Totiž, Robin se před časem někde vypařil a nikdo netušil kam. Je to normální notorik. Čas od času se vždycky tak ožere, že se na několik dní musí někam zahrabat. Tentokrát jsem byl pryč déle než obvykle. Marion už je prý pěkně vztekla."

"Panna Marion?" zeptal se Lucas.

Finn se rozchechtal.

"Připadá mi to všechno jako špatný vtip," rozčiloval se Bobby. "Jo, panna Marion, zrovna ta. Až na to, že takhle jí nikdo neříká. Asi proto, že je panna asi tolik jako Anně Bonney. Náš arbitrážní přítel, který nás poslal na tuhle sebevražednou misi, to pěkně zvorál. Podle plánu neměl být pro Robina Hooda žádný problém využít služeb své veselé chasy. Háček je v tom, že ten, kdo má chasu pod palcem, není Robin Hood, ale Marion. A já tam jsem, zdá se, jen na to, abych jí zahříval postel!"

"A protože své povinnosti v poslední době zanedbával, má se prý na co těšit," řehnil se Finn. "Vlastně je to z jeho strany dezerce a jestli se v brzký době neukáže, tak mu prý Marion zkope prdel!" Finn vybuchl neovladatelným smíchem.

"Mohl bys být laskavě zticha, Delaneyi! To je rozkaz, slyšíš!" vykřikl Bobby.

"Ten si strč, víš kam, chlapečku. To na mě už zkoušely jiný šarže. S rozkazy na mě nechod'. Já jsem nastavoval prdel u Ztraceného bataliónu, když ty jsi ještě chcal do plenek. Dostal jsem se ze všelijakých sraček a mám v úmyslu dostat se i z týhle. Takže, jestli nejsi úplně blbej, tak s těmi nesmysly přestaneš a budeš mě teď poslouchat, a nejen ty."

Hooker se přidušeně zasmál.

"To platí i pro tebe, panoši," řekl Delaney. "Bud' zticha a poslouvej."

"Okay, Finne, nikdo ti nebere tvoje zkušenosti," uklidňoval ho Lucas. "Co navrhuješ?"

"Především se vysrat na předpisy. V žádný příručce se nedočteš o skoku, jako je tenhle, takže zapomeňme na nějaký pravidla. Protože jestli budeme hrát podle nich, tak je po nás, to je jednou jistý. Jediná naše starost je vyřídít Irvinga a nechat na arbitřácích, ať se postarají o zbytek. Oni nás do toho navezli, tak ať se pěkně postarají o svinčík, který z toho vzejde. Bohužel toho s sebou moc nemáme, ale máme aspoň pár těch šikovnejch šípů, který dotáhl Bobby. A ty musíme při první příležitosti namířit na toho pošahanýho arbitřáka, zatnout mu tipec a vypadnout. Je možný, že když bude v brnění, tak šíp nyocel neprorazí, ale řekl bych, že trhavina v hrotu šípu už se postará o zbytek."

"A co když ho nezastihneme samotného?" namítl Bobby.

"No a?"

"Asi by bylo dost zvláštní, kdyby najednou uprostřed davu vyletěl nějaký rytíř do povětří," ušklíbl se Bobby.

"A koho to zajímá? Něco mi říká, že to historii nezmění. Nanejvýš přibude další divoká historka, které stejně nikdo neuvěří."

"Asi máš pravdu," řekl Lucas, "ale taky se nám vůbec nemusí naskytnout vhodná příležitost. Jestli to vyjde, tak máme po problému. Ale co budeme dělat do té doby?"

"Taky jsem nad tím přemýšlel," řekl Finn. "Ten chlap není žádný pitomec. Ví, že se ho už párkrát pokusili stáhnout, a určitě se na nás připravil."

"Ale moment překvapení je stále na naší straně," řekl Bobby. "Neví, kdo jsme."

"Správně, ale to je taky jediná výhoda, kterou máme," řekl Lucas. "Jestli budeme mít štěstí a naskytnou se nám vhodná příležitost, jeden z těch šípů by na to měl stačit. Ale jestli to zbabráme, tak pánbů s námi."

"Takže to znamená stáhnout se a čekat na vhodnou příležitost," řekl Finn. "A mezitím bychom mohli vylepšit náš status quo. Je toho dost, co je třeba udělat, než to doopravdy rozbalíme. V prvé řadě musíme dát do pořádku tu věc se zbojníky. Jestli je zbytek těch chlápků stejných jako ti, co jsme potkali, tak je to ta nejrozpustilejší sebranka, jakou jsem kdy viděl. Pakáž. A my je musíme dostat do latě, protože je můžeme potřebovat. Podívej se na to z tyhle stránky," obrátil se na Bobbyho. "Robin Hood, jak ho zná historie, může být výsledkem tvojí práce."

"A co Marion?" řekl Bobby.

Finn se rozesmál. "No, až jí hoši vyličí, co viděli, bude stejně čekat úplně 'jiného' člověka. Chceš snad říct, že nezvládneš jednu středověkou vesničanku?"

"Že by mě ta představa dvakrát rajcovala, se říct nedá," řekl rezignovaně Bobby. "Vsadil bych se, že se nebude moc podobat stvoření, které právě odešlo."

"Tak zavři oči a moc se nenadechuj," poradil mu Finn. "Anebo ji nauč se koupat."

Bobby protáhl obličej: "Díky za radu."

"Takže mi nezbyvá, než se tu potloukat a čekat, až se zjeví falešný Richard," ozval se Lucas.

"A v tom se právě mýlíš," opravil ho Finn. "Máš toho na práci víc než dost. Teď jsi pro Sasy Bílý rytíř, jejich hrdina. A to je ten pravý okamžik, aby ses ukázal Cedrikovi a smířil se s ním."

"To jako myslíš skoncovat s Rowenou a přesvědčit ho, že jsem se změnil? Vlastně proč ne, ve válce se může s člověkem přihodit ledacos. Cedrik tomu možná uvěří. Potom ho už jen přesvědčit, aby, až nadejde čas, stál při Richardovi. To bude problém."

"Když jsi chtěl žít bez problémů, proč ses hlásil do vojska?"

"Tuhle otázku si taky často kladu. Asi jsem hledal dobrodružství," odpověděl Lucas se strojenou vážností.

"Tak teď máš, chlapče, tu nejlepší příležitost. Pěkně si to užij."

"A ty ses hlásil proč, Finne?"

"Testy říkaly, že nemám na nic jinýho buňky."

"A je to pravda?"

"Co já vím. Nic jinýho jsem nikdy nedělal."

Banket na hradě v Ashby byla hlučná záležitost. John seděl v čele skupiny stolů ve velké hodovní síni, Fitzursiho měl po levici a po pravici Bois-Guilberta. Všude kolem něj seděli rytíři a baroni a cpali se holýma rukama - jeden obíral kost, druhý okusoval celé kuře. Víno teklo po bradách a kapalo na kabátce a z úst rozjařených stolovníků při každém výbuchu smíchu vyletovaly kusy rozzvýkané zvěřiny.

Pod stoly, které se prohýbaly pod tíhou hodokvasu, se rvala psiska o kusy pohozeného masa. Pronášely se všelijaké opilecké a hulvátské přípitky, bilo se do prsou a vychvalovalo se kdejakými hrdinskými skutky.

Pro André to bylo přespříliš, a tak z hostiny odešla a šla se projít po hradbách. Jakoby nestačil samotný průběh hostiny, musela ji ještě začít obtěžovat neodbytná obdivovatelka. Za přítomnosti mladé Židovky se John postaral o to, aby ji v "kralování" zastoupila Rowena. Spolu s ní se hostiny účastnil Cedrik a Athelstane, kteří tam seděli a museli poslouchat pohrdlivé poznámky Normanů na adresu Sasů. Cedrik se zdráhal přijít, ale Rowena naléhala, lichotila jí pozornost mužů, které Cedrik nenáviděl. André mu takovou dceru nezáviděla.

Horší bylo, že Rowena, nevědomá si pravého pohlaví Rudého rytíře, s ním zcela nepokrytě flirtovala. Pokaždé, když na ni vyvalila ty své rádoby svůdné oči, udělalo se André zle. Nějakým způsobem se Roweně podařilo zaopatřit pro André místo po své pravici, prý si ho de la Croix nejvíce zaslouží, protože to byl právě on, kdo si proti bílé oděnému cizinci vedl nejlépe. Nevynechala jedinou příležitost, aby o sebe mohly jejich ruce "náhodně" zavadit, nebo aby se o ni otřela stehnem. Dloubala do ni kolenem, a když ani to nevyvolalo žádanou reakci, začala ji přejíždět šlapkou nohy po lýtku. A když nezabralo ani to, pokusila se jí dát ruku mezi nohy. V tu ránu André prehla, vymlouvajíc se na to, že ji po turnaji ještě bolí hlava. Nechtěla chudince Roweně přivodit zklamání - nechat ji šmátrat mezi jejími stehny a nenajít předmět jejího zájmu.

André se nestyděla ze to, že je žena, ani netoužila po tom být mužem. Její rozhodnutí kráčet životem jako muž bylo čistě pragmatické. Ve společnosti, ve které žila, bylo takřka nemožné, aby žena existovala nezávisle na muži. A rozhodně bylo zcela nemyslitelné, aby měla stejné postavení a možnosti. André ztratila rodiče, když jí bylo devět. Byli to rolníci a měli tu smůlu, že porazili kozu, která byla nakažená. Když ji zabíjeli, nadýchali se spor ukrytých v kůži zvířete. Dětem, které snědly uvařené, neškodné maso, se nic nestalo, avšak jejich rodičům už nebylo pomoci. Do týdne se u nich projeví první příznaky. Oba dostali vysoké horečky a s postupující infekcí je stále více a více sužovaly bolesti. Natekly jim uzliny, vyrazila se jim jemná vyrážka; klesl jim krevní tlak a plíce se naplnily vodou. Začali blouznit, celé hodiny něco vykřikovali a nakonec další týden, nejdříve matka, potom otec, upadli do deliria a zemřeli.

Tak se André stala v devíti letech matkou i otcem malému Marcelovi. Dokonce se pokusila udržet v chodu jejich malou farmičku, ale bylo to nad její síly. A tak, zanechávajíc za sebou rodný domek a hroby rodičů, které André pochovala na poli, začala s bratrem putovat z místa na místo. Nikdy nevěděli, co jim v příštích okamžicích osud uchystá, kde seženou nějaké jídlo, kterého se jim žalostně nedostávalo. Aby zůstali naživu, museli krást. André to zpočátku moc nešlo a častokrát musela hladovět, aby měl Marcel co jíst. Ale postupně se začala zlepšovat.

Potom se na ně usmálo štěstí, ujal se jich jeden opat. Byl na ně hodný; naučil je číst a poskytl jim aspoň trochu vzdělání. Cena, kterou si na oplátku vybíral na jejím mladičkém těle, se ve srovnání s tím, co jim poskytoval, nezdála velká. Když chtěl ale začít své nároky uplatňovat i na malém Marcelovi, André rozhodla, že je čas jít dál.

To bylo krátce před tím, než se začala vydávat za chlapce. Některé věci to usnadnilo, i když ne zas tak docela. Putovali z místa na místo a živili se tím, co ukradli. Naučili se probíjet se životem a přežili navzdory tomu, že jejich šance byly sto ku jedné. Potom potkali sira Gilese.

André nikdy neznala jeho celé jméno. Ani on sám ho nevěděl. Giles, potulný rytíř, který kdysi musel chytit příliš silnou ránu do hlavy, měl prostě o kolečko navíc, a nebyla šance, že by z toho někdy dostal. Stále tvrdil, že je na jakési výpravě. Možná někdy dávno, když se vydal do světa, ať už pocházel odkudkoliv, měl opravdu nějaký cíl, ale dávno zapomněl jaký. Giles byl sice blázen, ale zároveň i džentlmen, jehož stavy amnézie čas od času přerušily chvílky relativní jasnoživotnosti. Byl to vlastně politováníhodný rytíř, který měl problémy postarat se sám o sebe. Častokrát se stávalo, že zapomínal na jídlo a trpěl hroznými bolestmi hlavy. Přes to všechno, když šlo o jeho válečnické schopnosti, byl naprosto v pořádku. Jakoby si jeho tělo pamatovalo to, co jeho mozek zapomněl. Kdykoli došlo na jeho rytířské dovednosti, stačilo, když se o nich jen hovořilo, přesunula se mu v hlavě nějaká výhybka a nějakou dobu byl téměř normální.

Neprohlédl Andreino přestrojení a považoval ji s Marcelem za dva osiřelé chlapce, kteří se sami

protloukají životem. Bylo mu jich nejspíš líto, a tak z nich udělal své panoše a začal je cvičit. Byl to dojemný a harmonický vztah. Oni se starali o něj a on jim zase poskytoval ochranu. Když však své panoše cvičil v rytířském řemesle, stal se z něj mávnutím proutku ten nejprísrnější učitel. Horečnaté úsilí, se kterým se pokoušel vzpomenout si na svou minulost, přenesl na jejich výcvik a proháněl je tak, až se z nich kouřilo. Marcelovi, choulostivému malému chlapci, se to nezamlouvalo a prosil sestru, aby od Gilese utekla, ale už tehdy André chápala, že dovednosti, které se jim vštěpují, jsou neocenitelné a že je to příležitost, která se už nikdy nevrátí.

Ukázalo se, že Marcel nemá pro rytířství žádné zvláštní vlohy, zato André cvičila s nadšením a dělala rychlé pokroky. Naučila se, jak se jezdit v plné zbroji na koni, přestože Gilesovo brnění jí bylo tak velké, že se v něm bez jeho pomoci nemohla skoro pohnout. Naučila se zacházet s kuší a s mečem s širokou čepelí, který ze začátku ani neuzdvihla. Nároky kladené na její mladé a nerozvinuté svalstvo způsobovaly, že ji téměř bez přestání bolelo celé tělo, avšak její odhodlání bylo nesmírné. Jak čas ubíhal a ona rostla, svalstvo se jí postupně zpevnilo. Když si všimla, že se začíná vyvíjet jako žena, dostala nejprve strach. Nikdy si nepřála vypadat "smyslně" a díky intenzivnímu tréninku měla postavu, která jí jen napomohla v jejím životním přestrojení. Její malá ač pevná prsa šla snadno skrýt, i když to nebylo moc pohodlné. Ramena, přestože nebyla tak široká jako ramena většiny mužů, měla rozhodně mnohem širší, než stanovovala měřítka ženské krásy těch dob. Na ženu měla dlouhé ruce a její nohy neměly onu hříběcí útlost, jež byla příznačná pro život strávený v zahálce. Jestli byly ženy těch dob poddajné, André byla pevná jako skála, jestli byla jejich kůže hebká, její byla drsná. Stručně řečeno, André de la Croix byla příliš "mužná" na to, aby si jí všímali muži; po pravdě řečeno, většina z nich by z ní asi měla strach. Jako muž působila naopak dojmem strojené elegance, udržovaného zevnějšku a mladistvého, chlapeckého vzezření, což bylo příčinou toho, že ji soupeři častokrát podceňovali.

Když Giles podlehl zápalu plic, André ho s Marcelovou pomocí zakopala v lese a přivlastnila si jeho koně a zbroj. Náležitě využívala a dále rozvíjela to, co ji Giles naučil, a prokazovala své služby každému, kdo si to mohl dovolit. Po čase si nechala u jednoho zbrojíře zhotovit brnění na míru, které nahradilo staré Gilesovo nevyhovující brnění.

Křížáckých výprav se zúčastnilo mnoho rytířů, kteří to dávali na vědomost tím, že nosili na prsou a na štítu liliový kříž. André zbrojíři nařídila zhotovit kříž, který se lišil od liliového kříže křížáků tím, že měl obrácené barvy - namísto rudého kříže na bílém podkladě si nechala zhotovit bílý kříž na rudém podkladě. Rytíř André de la Croix byl na světě.

André stála na hradbách a cítila na tváři chladivý večerní vánek. Přemítala nad tím, jakou podivnou roli ve scénáři života jí osud přidělil. Kéž by mohla lépe proniknout do intrik, do kterých byla zapletená. "Musíme si promluvit," ozval se hlas po jejím boku. Polekaně uskočila. Ještě před malou chvílí nebyla na hradbách kromě ní živá duše. Jako by se cizinec zahalený do rubáše s kapuci vynořil ze vzduchu. Nebylo to poprvé, co ji takto překvapil.

"Také bych se chtěl umět pohybovat tak rychle, nebo tak tiše," řekla. "Kudy jste se sem dostal?"

"To tě nemusí zajímat."

"Co tedy po mně chcete?"

"Službu. Dobře mě poslouvej, uděláš přesně to, co ti řeknu. Varuji tě, nesmíš se dopustit sebemenší chyby. Musíš..."

"Zapomínáte, že nejsem váš nevolník."

"Zaplatil jsem si tě."

"Zaplatil jste si mé služby, pane, ne mě. Je mi lhostejné, jste-li právoplatný panovník Anglie nebo samotný Ježíš Kristus. Pokud mi budete platit, budu se držet vašich pokynů. Být vámi, zamyslím se nad tím, co by se stalo v případě, že byste mi jako chleboďárce přestal vyhovovat a kdybych se o naší dohodě zmínil vašemu bratrovi."

"Ano, vím, že bys byl schopen to hrát úspěšně na obě strany," řekl arbit'ák, "jenže by tě to přišlo draho."

"To je výhrůžka?"

"Ano, že tě odhalím jako ženu."

André ztuhla, ruka jí sjela k dýce za opaskem.

"Ano, vím to, ale můžeš být klidná, tvé tajemství zůstane zachováno tak dlouho, dokud budeš vykonávat mé instrukce."

André vytáhla bleskurychlým pohybem dýku z pochvy a bodla... do prázdna. Rozhlédla se rychle kolem sebe, dýku držela před sebou. Byla na hradbách sama. V domnění, že její zamýšlená oběť spadla z hradeb, se naklonila přes okraj, aby se podívala dolů, když...

... ji něčí mocné sevření přitlačilo ke zdi. Kdyby se bránila, mohla by přepadnout přes okraj. Ochabla a poddala se osudu.

"To bylo od tebe velmi pošetilé, de la Croixová. Tvůj život je mých rukou, slyšíš! Mohu tě kdykoli zabít. Kdykoli. Zahod' ten nůž."

Nůž se odkutálel do tmy.

"Tak se mi to líbí."

Dovolil jí vstát. Vypadala oťresená. "Copak jsem se upsala ďáblu?" zeptala se.

"Upsala ses Richardu Anglickému." André zavrtěla hlavou. "Ty nejsi Plantagenet." Irving se usmál.

"Možná ne. Ale budu. A teď mě dobře poslouvej, mám pro tebe úkol..."

5. KAPITOLA

Poslední den turnaje tradičně patřil bitce, simulované bitvě pro pobavení obecnstva. Divácký zájem byl obrovský, protože bitka obsahovala všechny prvky opravdové bitvy. Za opětovného zmatku se čekalo na prince Johna s družinou. Když se konečně objevil, šerif začal s přípravami.

Jako vítěz rytířského turnaje stál Lucas v čele jedné strany a rytíř de la Croix, kterému se dostalo druhé nejvyšší pocty, vedl druhou. Účastníků bylo mnohem více než při včerejším turnaji, ne že by byla bitka méně náročná, spíše proto, že mezi tolika muži v poli nebyl pád jednotlivce tak vidět.

Jak se dalo očekávat, byl Bois-Guilbert mezi prvními, kteří se postavili na stranu de la Croixe, nemohl si přece nechat ujít příležitost oplatit ponížení, kterého se mu dostalo předchozího dne. Podstatná část De Bracyho svobodných rytířů se rovněž přidala na stranu de la Croixe, zatímco samotný De Bracy se musel s obvázaným ramenem a se zatřpklostí v srdci všemu jen nečinně přihlížet. I tak se našlo dostatek těch, kteří se přidali na stranu Bílého rytíře. Na stranu vyzývatelů se postavil Athelstane z Conninsburgu a několik dalších Sasů, stejně jako hrstka Normanů, kteří si chtěli změřit síly se žoldnéři. Když byly počty na obou stranách vyrovnané, vyhlásili heroldi pravidla boje.

Protože bitva byla simulovaná, zatímco zbraně skutečné, musela se učinit jistá opatření, aby se .hraná' řež neproměnila na krvavou řež. Meči se mohlo pouze sekat, bodání bylo zakázané. Palčáty a bojové sekery se mohly používat dle libosti, nože nikoli. Rytíř bez koně mohl, byl-li toho schopen, pokračovat v boji na zemi proti tomu, kdo byl ve stejné situaci, ale nemohl už zaútočit, ani být napaden rytířem na koni. Rytíř, kterého protivník zahnal na opačnou stranu tak, že se zbraní nebo částí svého těla dotkl palisády, byl považován za poraženého a jeho kůň i zbroj připadla přemožiteli. Pokud rytíř sražený z koně nebyl schopen sám vstát, mohl ho jeho panoš odtáhnout z bojiště, ale v tom případě přišel rovněž o koně i o zbroj. Bitku měl ukončit princ John vhozením žezla do bojiště. Každému, kdo poruší pravidla, je na místě zabavena zbroj.

Přes všechna tato opatření mohl člověk při takovém zmatku snadno přijít k úrazu, což si moc dobře uvědomoval Bois-Guilbert, který byl pevně odhodlán seznámit svou válečnou sekeru s obsahem mozkovny Bílého rytíře. Vzpomínka na včerejší souboj byla stále čerstvá a palčivě ostudná. Na tom člověku ho rozčilovalo snad všechno. Nechtěl ukázat obličej ani říct své jméno; tím, že vyzval k souboji normanské rytíře, se jasně projevil jako Sas, který jim chtěl dokázat svou převahu... A jako vrchol všeho si vybral za královnu Židovku a otevřeně tak urazil všechny normanské dámy a, ano, dokonce i ty saské poběhlce.

Přes to všechno musel Bois-Guilbert připustit, že Židovka byla úchvatná. Templáře nezavazoval celibát, jejich řád svým příslušníkům některé příjemnosti dovoľoval. Bois-Guilbert byl obdarován silně vyvinutým sexuální pudem a Židovka nežidovka, ta holka byla vsutku lákavé sousto. Její chatrné společenské postavení z ní činilo osobu velmi zranitelnou, což si zjevně vůbec neuvědomovala. Během dne se ani jednou neukázala na slavnostech a svůj královský patronát přenechala Roweně, stejně jako při včerejší slavnostní večeři. Buď se chtěla sama vyhnout nepříjemnostem, nebo jí dal někdo na srozuměnou, že by

nebyla vítána. Bois-Guilbert měl zkaženou náladu. Na jednu stranu měl vztek, že si ji Bílý rytíř vybral, a na druhou stranu ho rozčilovalo, že se celý den ani jednou neobjevila, čímž se jeho šance, že se jí dostane mezi stehna, poněkud zredukovaly. Byl skálopevně rozhodnutý vybit si svůj vztek na muži, který to všechno způsobil.

Když obě strany zaujaly postavení, vrchní šerif zakřičel "Laissez aller!", a zazněla fanfára. Dřevce před sebou, obě kohorty se divoce vyřítily proti sobě. Lomoz, se kterým se uprostřed louky srazily, bylo slyšet na míli daleko. Následovala zběsilá vřava, pekelný kovový rachot odrážející nepřičetné mlácení a bušení do rytířských pancířů a zdvihající hustá mračna prachu, které vítr zanášel na tribunu, takže k všeobecné vřavě se navíc přidávaly kletby a kašláni diváků.

Už po prvním střetu zůstala na bojišti ležet pěkná řádka rytířů, mrtvých, raněných či jen omráčených, to nikdo nevěděl, dokud je jejich panoši neodvlekli z bojiště. Člověk musel mít notnou dávku odvahy, aby se odvážil vběhnout do takového běsnění. Většina panošů čekala, až se usadí prach a řady zápolících rytířů prořídnou. Někteří z padlých rytířů se s velkým úsilím postavili na nohy a začali do sebe mátožně mlátit. Že buší do toho správného, mohli poznat pouze podle válečného pokřiku, který si každá strana určila. Ti, co bojovali na straně de la Croixe, křičeli "Tiens á tafoy!" - "Zachovejte víru!", což bylo motto na štítu Rudého rytíře, zatímco muži na straně Bílého rytíře křičeli, jak určil jejich vůdce, k velkému zděšení prince Johna, "Deparle roy!" - "Ve jménu krále!"

Lucas neměl takové obtíže jako většina ostatních. Nyocelové brnění mu umožňovalo mnohem svobodnější pohyb a helma, i když značně poničená v souboji s de la Croixem, stačila odfiltrovávat většinu prachu. Zatímco kolem něj se rytíři koupali v potu a dusili se prachem, vystavující se nebezpečí vnitřního úžehu, Lucas se cítil relativně příjemně a svěže. A zatímco opisoval mečem obranný polokruh, napadlo ho najednou, že tahle nesmyslná bitka je vlastně nádherná metafora na Temporální jednotky U.S. Vojáci na obou stranách bojují a diváci, v tomto případě šerif, zapisují skóre. I zapisovatel skóre byla v dané situaci nezáviděníhodná funkce, což si uvědomoval šerif, který viděl, jak Filipa de Malvoisina přitlačil jeho protivník na palisádu. Šerif ho prohlásil za vyrazeného a jeho přemožitel se k němu obrátil zády, aby si našel dalšího protivníka. Načež Malvoisin využil toho, že mezi něj a tribunu vjel nějaký rytíř na koni a bez prodlení je oba, svého přemožitele i šerifa, srazil palcátem.

Zatímco se diváci snažili neztratit z dohledu své oblíbence, vzduch se zaplnil prachem a kousičky per odňatých z chocholů na rytířských přilbicích. Ohlušující kovové dunění pomalu sláblo. Sil i bojujících ubývalo. Mnoho rytířů, které šerifové prohlásili za poražené, se muselo stáhnout z bojiště. Údolí bylo doslova posypáno mrtvými, umírajícími nebo raněnými muži, dokonce tam leželi jeden nebo dva koně. Zůstalo už jen pár bojujících. Teprve teď se panoši odvážili vběhnout na bojiště a odtáhnout své padlé pány.

Na jedné straně zůstal Bois-Guilbert, de la Croix a Malvoisin a na druhé Bílý rytíř, Athelstane z Coningsburghu a neznámý, černě oděný rytíř na černém hřebci. Jeho štít byl rovněž černý, bez jakéhokoli znaku. Nepožíval velké obliby u diváků, jelikož se po celou dobu držel zdálky od centra vřavy a bojoval, jen když ho někdo napadl, a i to se jen bránil. Za opovrhlivého pískotu diváků seděl na koni a nehnutě sledoval, jak Malvoisin a de la Croix doslova přitloukli k zemi Athelstane a potom se otočili, aby se přidali k Bois-Guilbertovi, který sváděl bitvu s Bezejmenným dubem. Mezi diváky se ozvalo mnoho hlasů dožadujících

se, aby John vhodil do bojiště žezlo a bitku ukončil, protože bylo jasné, že Bílý rytíř podlehne přesile, a to si obecnost nepřála. Nechtěli být svědky toho, jak se jejich miláček změní nespravedlností osudu na krvavou kaši. Ale John se jen usmíval a vyčkával.

"Vidiš Bois-Guilberta?" obrátil se k Fitzursimu. "Náš templář má pár nevyřízených účtů, nic bych za to nedal, že se náš Bílý rytíř nedožije rána."

Opravdu, zuřivý templářův útok se čím dál víc stupňoval, celou silou bušil svou válečnou sekyrou do Bílého rytíře, zatímco de la Croix a Malvoisin, ten první na koni a ten druhý na svých, čekali opodál, aby ho dorazili.

Lucas měl co dělat, aby stačil mečem odrážet všechny rány. Kdyby na to přišlo, nemusel vlastně dělat vůbec nic, nyocelové brnění by mohlo odolávat až do soudného dne a schytl by jen pár škrábanců, ale Lucas si musel udržovat "pověst". Byl svědkem toho, jak se de la Croix a Malvoisin spojili proti

Athelstaneovi. Rudý rytíř zaútočil na koni a ve chvíli, kdy se Athelstane octl na zemi, ho Malvoisin dorazil. Sas teď ležel opodál a nehýbal se, docela dobře mohl být mrtvý. Malvoisin stál ve střehu a čekal, až ho Bois-Guilbert s de la Croixem srazí z koně. John se zjevně nechystal ukončit bitku dříve, než bude Bílý rytíř ležet mrtvý v prachu bitevního pole.

A právě ten okamžik si vybral pro svůj zásah Černý rytíř. Tryskem se přihnul k de la Croixovi a zasadil mu mohutný úder palcátem do boku. Rudý rytíř se skácel k zemi, omráčený jak pádem, tak samotným úderem. Nato Černý rytíř sesedl z koně a obrátil se proti Malvoisinovi. Byl to krátký souboj, palcát proti palcátu, Černému rytíři trvalo jen okamžik, aby poslal Malvoisina několika mocnými údery do říše zapomnění, využívaje k tomu své větší tělesné konstituce a síly. Malvoisin padl jako podřátý. Když s ním byl hotov, otočil se Černý

rytíř k de la Croixovi, ale když viděl, jak ho Marcel odtahuje z bojiště, chytil svého koně za uzdu a za nadšeného pokřikování Sasů, kteří najednou zcela zapomněli na to, jak se vykašlal na Athelstanea, ho odvedl z bojiště.

Lucas a Bois-Guilbert zůstali sami.

"Chcípni, saské prase!" zařval templář a vši silou začal do Lucase mlátit. Byl čím dál tím zuřivější. Bílý rytíř odvrátil většinu jeho úderů, ale některé ho přece jen zasáhly. Bois-Guilbert si jednoduše nemohl srovnat v hlavě, jak je možné, že jeho sok ještě nekrvácí. Zatímco všude kolem něj leželi rytíři v brnění, která byla tak zničená a promáčkaná, že to vypadalo, jako by všichni spadli z nebe, brnění Bílého rytíře nevykazovalo sebemenší známku vážnějšího poškození. Bylo to k vzteku.

Lucasovi začínalo pomalu ubývat sil. Jako vítěz včerejšího klání se stal tím prvním, na kom si chtěl každý z nepřátelské strany vyzkoušet síly. Zatímco ostatní si mohli přece jen do jisté míry určit vlastní tempo, on byl neustále obléhán ze všech stran a neměl ani chvilku klidu. Díky brnění to přežil bez zranění, ale i tak na něj doléhaly důsledky všeho toho mlácení. Byl vyčerpaný. Včasný zásah Černého rytíře mu poskytl příležitost to konečně ukončit, a té musel za každou cenu využít. Měl na to jediný pokus, víc ani nepotřeboval. Templář byl svým usilovným snažením smáčený potem, a to bylo přesně to, co potřeboval. Počkal si, až se Bois-Guilbert odkryje, a když se tak stalo, zasadil mu slabý úder mečem. Současně zmáčkl tlačítko kondenzátoru a pustil mu do těla 25 000 voltů o půlampérovém proudu.

Templář sebou křečovitě škubnul a jeho kůň si úděsným způsobem uprdnul. Lucas toho využil a zasadil mu další ránu, zbytečnou - gesto pro diváky. Bois-Guilbert ji už necítil. Svalil se v bezvědomí z koně. Princ John znechuceně zahodil žezlo.

Lucas byl, stejně jako kondenzátor v jílci meče, dočista "vybitý". Raději by do Bois-Guilberta pustit smrtelnou dávku, ale musel se spokojit i s tím K. O. Kdyby ho byl uškvařil, moc by si tím nepomohl. Muselo to vypadat jako rána mečem a ne úder blesku. Stejně byl vděčný za všechny technické vymoženosti, které zvyšovaly jeho šance na přežití. Voják z roku 2613 mohl snadno podlehnout pokušení a poddat se pocitu nadřazenosti nad válečníky středověku, i ten nejubožejší člověk moderní doby se mohl díky vyspělé technice směle postavit nejudatnějším rytířům. Avšak člověk nesměl zapomínat na to, že tihle muži byli zvyklí na mnohem drsnější způsob života, na primitivnější podmínky, nemluvě o tom, že byli zvyklí se pohybovat v těžkém brnění. Ne, nebyly to žádné padavky. Lucas dostal během bitky pořádně do těla a z velké části to měl na svědomí právě Bois-Guilbert.

Dovedli ho před prince Johna, který ho, ke své velké nevoli, prohlásil za vítěze. Skutečnost, že porazil jeho nejlepší rytíře, nemluvě o tom, že to učinil v Richardově jménu, Lucasovi na oblibě u Johna nepřidala. John trval na tom, že Bílý rytíř by nikdy Bois-Guilberta neporazil nebýt zásahu Černého rytíře, a proto měl vavřín vítězství patřit právě jemu. Když ho však začali vyvolávat, nebyl Černý rytíř k nalezení. John ho nechal ještě třikrát vyvolat, a když se ani poté neobjevil, musel, chtě nechtě, prohlásit za vítěze Lucase. Vyvolalo to bouřlivý ohlas v hledišti.

"Pojďme, Fitzurse, ať už jsme odtud pryč," zaskřípal John mezi zuby. "Dnešní den mi zkazil náladu."

"Pročpak, Sire, cožpak nesplnil vaše očekávání? Lidé se zdají být spokojeni, výtečně se dnes bavili, i vítěz se těší jejich oblibě. A pokud byla královnou turnaje zvolena Židovka, bylo toto nedopatření záhy napraveno, a do úřadu uvedena Saska Rowena. Bezesporu vydařený den, Sasové na něj budou jistě dlouho

s radostí vzpomínat. Pomůže jim to při placení nových daní."

"Pravda," řekl John, poněkud uklidněn. "Ale i tak se mi tyhle turnaje nelíbí. Je to plýtvání pracovní silou. Tenhle mě stál Front-de-Boeuf."

"Máte pravdu, Sire, avšak i to vám může být nakonec k užitku. Ivanhoeovo léno, které jste připsal Front-de-Boeufovi je opět volné a můžete ho dát tomu, kdo si je nejvíc zaslouží. Dovolím si navrhnout Maurice de Bracy. On a jeho svobodní rytíři vám budou sloužit mnohem oddaněji, budou-li De Bracyho zájmy společné s vašimi."

Johnovi se rozzářil obličej. "Máš pro mě cenu zlata, Fitzurse. Výborný nápad. Hned se cítím lépe. A nyní, když nám Bílý rytíř tak krásně otevřel cestu k tomu, abychom mohli odměnit De Bracyho a tak upevnit naše postavení, nebude na škodu, když ho pozveme do Ashby. Dohlédni na to, ať se tentokrát dostaví. Jsem zvědavý na jeho tvář. A ať přijdou i ti saští balíci, Cedrik a Athelstane, když ho tak zbožňují. Třeba si s nimi užijeme nějakou zábavu a zároveň se budeme moci pokochat přítomností spanilé Roweny."

Lucas princovo pozvání přijal. Nebylo by rozumné ho odmítnout. Byl sice unavený a všechno ho bolelo, ale jednu hostinu už zmeškal, kdyby se nedostavil i na druhou, byla by to pro prince zjevná urážka. A kromě toho to byla dobrá příležitost odhalit svou totožnost. Hrad v Ashby byl sídlem Rogera de Quincyho, hraběte z Winchesteru. Zatímco byl de Quincy na křížových výpravách, John se zmocnil Ashby. Až se křížáci vrátí domů, zjistí, že jejich majetky zabavil králův bratr, který si tím značně upevnil postavení. Bude zajímavé sledovat, jaké bude mít jeho účast na hostině následky.

Věděl, že Ivanhoeovy pozemky dostal Front-de-Boeuf. Teď se je John zřejmě chystá přidělit dalšímu v řadě svých přísluhovačů. Co asi udělá, až se objeví Ivanhoe a bude se dožadovat svých práv? A co víc, co udělá Ivanhoe? Lucas si uvědomil, že jeho situace začíná být poněkud ošemetná. Ashby rozhodne. Byl si jistý, že ať už se pak stane cokoli, začne to v Ashby.

Jak se blížil ke stanu, neviděl nikde Hookera. Možná šel sehnat něco k jídlu, pomyslel si. Měl hrozný hlad. Hladový a unavený vstoupil dovnitř.

Hooker ležel tvář k zemi a vedle něj seděl na dřevěné posteli Černý rytíř. Usmál se na Lucase.

"Král bere pěšce, pane Prieste," řekl. "Jste na tahu."

V momentě, kdy Lucas sáhl po meči, se Černý rytíř rozesmál a vypařil.

Lucas si kleknul, aby si prohlédl Hookerovo tělo, když vtom zaslechl, jak někdo vstoupil dovnitř a prudce se nadechl. Proklínaje svoji nepozornost, rychle se obrátil a přichystal k obraně. Namísto toho spatřil tvář Finna Delaney a Bobbyho Johnsona. A kaprála Hookera.

"Hookere!"

Hooker třesl oči ještě víc. Shlížel dolů na své mrtvé tělo, oči naplněné hrůzou. Byl uškrcený garotou z rao-nofilamentového vlákna, které měl zaříznuté hluboko do hrdla.

"Ježíšikriste, " zašeptal Delaney.

Když odezněl šok, Lucas pochopil. Někde vpředu něco nevyšlo. Irving musel nějakým způsobem zjistit, kdo jsou. Možná to věděl od samého začátku, ať už se ten začátek nacházel v čase kdekoli, a teď si s nimi pohrával. A byla to příšerná hra. Někde v nepříliš vzdálené budoucnosti zabil Hookera a jeho tělo zanesl do minulosti -jejich současnosti - aby je poškádřil a dal jim najevo, že o nich ví a že nemají nejmenší naději.

Hooker se předklonil, chytil se za břicho a začal zvracet. Delaney ho uchopil pod paži a držel ho tak dlouho, dokud se nepřestal třást a sunout k zemi.

"Tak tím je to jasný, řekl bych," poznamenal Bobby, když mu Lucas řekl, co se stalo. "Prohráli jsme dřív, než jsme vůbec stačili začít."

"Možná," řekl Delaney. "A možná taky ne."

"Chceš snad říct, že tohle jako možná nejsem já?" řekl Hooker a snažil se nedívat se na mrtvolu. Jeho pohled se k ní ale neustále vracel, jako by ho něčím neodolatelně přitahovala. Byl hluboce otřesen a Lucas mu to ztěžilo mohl zazlívat. Nedokázal si představit, jak by sám reagoval, kdyby byl konfrontován s vlastní mrtvolou.

"Ale ano, jsi to ty, v pořádku," řekl Finn. "A taky připouštím, že dvakrát zdravě nevypadáš, ale není nikde psáno, že to musí skončit zrovna takhle."

"Chceš mi snad říct, že tohle nevypadá dost reálně?" vzplanul Hooker a ukazoval na své tělo.

"Je to reálný, reálně možný. Jinými slovy, je to potenciální realita."

"Co se mi to tu, kurva, snažíš nakecat? Stojím tady a musím se dívat na to, jak chcípnu!"

Hooker byl na pokraji totálního zhroucení. Už se skoro neovládal. Delaney ho uchopil za ramena a posadil.

"Klid, chlapče. Teď se párkrát zhluboka nadechni. Teď hned, no tak, bude to!? No tak."

Hooker se několikrát zhluboka nadechl a vydechl. Delaney stál celou dobu nad ním.

"To je v pořádku, nemusíš se bát na to podívat," řekl Finn. "Nesmíš se bát. To je přesně to, co chce. Proto to udělal."

"Jenomže já um. . ."

"Nemluv, jenom pěkně zhluboka dýchej. Ještě jednou. Táák."

Po několika dalších nadechnutích se Hooker trochu uklidnil a kývl hlavou.

, Jsi v pořádku?" zeptal se ho Lucas.

Hooker se donutil k nepřesvědčivému úsměvu. "Nejsem," řekl, "ale myslím, že to zvládnou."

"Existuje jen jediný způsob, jak se z toho můžeme dostat," řekl Delaney, "a to je dělat, jako že nic jako reálná budoucnost neexistuje. Nic. A to se týče i tady tohohle," kývl hlavou směrem k Hookerově mrtvole.

"Mně to teda připadá reálný dost," řekl Bobby.

"Jo, taky že bylo. Bylo to reálný, když to umřelo. Ale v okamžiku, kdy to náš přítel Goldblum odčasoval nazpátek, to reálný být přestalo a stala se z toho jen potenciální realita." Pohlédl stranou na Hookera. "Je možný, že to vážně schytáš zrovna takhle, hochu, ale možná taky ne. Protože tím, že tu mrtvolu dotáhl časem nazpátek, vytvořil Irving časový paradox. A co víc, on to dobře ví. Zkuste se nad tím trochu zamyslet. Není přece možný, aby věděl všechno. Nemůže nás jen tak lehce vyřídít, protože kdyby mohl, tak bychom tu teď nestáli a nevykládali si o tom. Kdyby o všem věděl dopředu, dávno by se o nás postaral."

"A co když si s námi jenom hraje," řekl Bobby. "S tím zatraceným chronoplátem může ten hajzl dělat, co se mu zachce. Může nás sejmout, kdy ho napadne."

"Tak proč to neudělá?" chtěl vědět Finn. "Proč?"

"Třeba to udělá," řekl Bobby. "Třeba to ta svině už dokonce udělala. Třeba se, zatímco my tu stojíme, právě vrátil někam do minulosti a tam nás sejmul."

"Co by se pak stalo?," připojil se Hooker. "Jestli se načasuje o hodinu dozadu a tam nás zabije, co se pak s námi stane teď? Jak bychom tu vůbec mohli být, když nás už zabil?"

"Tak už dost," řekl Finn. "Začínáte blbnout a to je přesně to, co tím chtěl docílit. Dejme si pro změnu trochu teorie. Takže: Dejme tomu, že se Irving vrátí do minulosti, naší minulosti, ze které opravdu pocházíme. V tom případě by se mu mohlo podařit nás zabít.

Jestli to udělá, časová linie se roztrhne a dojde k jejímu přerušení. Musí totiž existovat minulost, ve které jsme zůstali naživu, protože jinak bychom tu nemohli stát. A ze stejného důvodu musí existovat potenciální budoucnost, ze které se Irving může vrátit sem a všechno zkomplikovat tak, jak se mu to taky podařilo. Z pohledu budoucnosti, ze které pocházíme, se minulost nezměnila. Alespoň do toho momentu, kdy jsme se dostali do této časové epochy. Musíme si udržet status quo, ze kterého pocházíme. Jak to tak vypadá, je časová linie odtud dál v potenciálním stavu nestability. Irving nám představil potenciální budoucnost, ve které byl Hooker zabit. Víte, že žádná absolutní budoucnost neexistuje. Existuje pouze nekonečný počet možných budoucností. Musí existovat potenciální budoucnost, ve které Hooker neví, že zemře. S touto velmi reálnou možností nás Irving právě zkonfrontoval. Podařilo se mu zastrašit nás tím, což je přesně to, co zamýšlel. Taky se mu ale podařilo nás varovat."

"Takže se to ještě pořád mohlo stát," řekl Hooker.

"Jo, mohlo. Ale otázka zní: když tenhle Hooker zemřel," ukázal na mrtvolu, "nemusel to vědět předem. Což znamená, že tenhle Hooker nemusel mít vůbec příležitost, aby viděl svou vlastní mrtvolu."

"Ale možná taky mohl," řekl Hooker. "Možná jsem mohl."

"Správně, ale nevíme to jistě. Takže ti, chlapče, zbývají dvě věci. Buď se s takovýmhle osudem smíříš," a ukázal na téměř odříznutou hlavu mrtvolu, "anebo si řekneš, že uděláš všechno, co je v tvých silách, aby se to nestalo. Což znamená, že si prostě dáš bacha."

Hooker se zhluboka nadechl a zaskřípal zubama. "Tak jo," řekl. "Ale kdy?"

"Nemůžu vědět všechno, kaprále Hookere."

"Tak ti dík."

"Seržante," řekl Delaney Bobbymu, nechcete se s tím hochem trochu projít na čerstvém vzduchu? Je nějaký blbě. Udělejte to pro mě."

"Pojď, Hookere," řekl Bobby. "Půjdem si trochu provětrat plíce. Tady začíná být nějak dusno."

Vyvedl Hookera z altánu. Finn se postavil k východu a díval se za nimi.

"Z takové dálky nás neuslyší," řekl tiše Lucas. Finn se obrátil a zavrtěl hlavou. "Ty víš, co chci říct, že jo?" řekl Lucas. "To myslíš ten paradox?"

"Jaký paradox?" Finn zasmušile pokýval hlavou. "Tahle mrtvola nepředstavuje žádný paradox," řekl Lucas. "Aspoň ne prozatím. Tys toho kluka obelhal."

"Musel jsem. Neměl jsem na vybranou. To snad chápeš."

Lucas se zhluboka nadechnul a pomaličku vydechl. "Kristepane, to je zmatek. Víš, něco mi v té tvé přednášce nesedělo, ale nemohl jsem přijít na to, co. Pořád si nejsem jistý, jestli tě stačím sledovat, ale co bys chtěl po obyčejném pěšákovi. Takovém, jako jsi vlastně i ty. Nebo snad ne? Nějak moc se vyznáš v temporální mechanice, i na zkušeného veterána nějak moc."

"Nastrčenej nejsem, jestli máš na mysli tohle. Jsem, jaký jsem. Voják od přírody, chlapče. Sloužil jsem už mockrát a hodnotami jsem poskakoval nahoru a dolů jako jojo, většinou proto, že se ne vždycky držím pravidel, ale..."

"Ale?"

"Máš pravdu, jedno ale tu přece jenom je, vrchní seržante. Já jsem se do Sboru totiž přihlásil dobrovolně. Neměl jsem důvod to udělat. V tépézetkách jsem skončil v prvních třech procentech, ale stejně jsem si vybral armádu a s ostatním nadobro skoncoval."

"Což tě kvalifikovalo pro přijetí do Arbitrážní školy."

Finn přikývl. "Prolezl jsem až do poloviny, než jsem propadnul," řekl. "Nezvládal jsem ekonomicko-politické řízení a arbitráž. To bylo na mě moc. Možná ne moc, ale určitě ne podle mého gusta. Zato přes temporální fyziku a transhistorické úpravy a adaptace jsem se prokousal."

"Což tě kvalifikovalo na pozorovatele."

"Přesně tak," přikývl Finn. "Jenže jsem nechtěl. Můžeš si myslet, že jsem cvok, ale scházelo by mi tohle. Pozorování není to samý, co přímá účast, i když je to líc placený."

Lucas přikývl. "Chápu. Nemůžu sice říct, že bych udělal totéž, být na tvém místě, ale na tom nezáleží. Nicméně záleží na tom, že jsi Hookera obelhal. Přesvědčil jsi ho, aby si myslel, že se z toho můžeme dostat jinak než nohama napřed. A to je lež, nebo snad ne?"

"Nemusí být, Máme ještě šanci. My jo. Ale bojím se, že Hooker ani tu nejmenší."

"Teď to moc nechápu."

"Okay, tak tedy v rychlosti, můžou se každou chvíli vrátit. Čas je proměnlivá veličina. Jediný, o čem se to nedá říct, je náš osobní vztah k času. V tomhle ohledu je čas jako řeka. Když do ní hodiš kámen, nadělá to pár menších vln, ale ty se, řekněme po dvou stech metrech dolů po proudu, stejně vytratí. Aby se tok řeky změnil nějak významněji, tedy aby se rozštěpila časová linie, budeš muset udělat něco většího, řekněme v jednom místě řeku odchýlit a rozdělit. A teď si představ, že jsi molekula vody. Tvůj vztah k řece je naprosto podřadný a závisí na tom, kde se nacházíš vzhledem k jejímu proudu. Pokud se s proudem dostaneš až do onoho místa, kde se dělí, před tím, než k rozdělení došlo, nebude to mít pro tebe žádný následky. Kdybych ale z té řeky nabral pohár vody obsahující tvoji molekulu a vylil ho zpátky někam za tu rozdvojku, tak to pro tebe může mít všelijaké následky."

"To tedy znamená, že z naší absolutní minulosti na nás nikdo nemůže. Irving mě nemůže včera zabít a čekat, že se se mnou dnes něco stane."

"Správně," řekl Finn. "Nemůžeš přece mířit dva metry za hliněného holuba a čekat, že se rozprskne. Co se nám jednou stalo, nemůže se odestát. To je jednou daný. Bez ohledu na to, co Irving provede v minulosti, nás to tady a teď nemůže ovlivnit. Ovlivní to minulost v bodě, ve kterém bude rozštěpena. Počínaje tímhle bodem, bude scénář budoucnosti něco docela jiného a závisejícího na tom, kdy se rozštěpené linie znovu spojí. Když se nás Irving pokusí zabít v naší minulosti, může toho docílit pouze v paralelní časové linii. Nám nezbyvá, než se mu snažit zabránit v jejím vytvoření. Kdyby se mu to přece je

podařilo, ovlivní to budoucnost. A v tom spočívá to nebezpečí, ta ruská ruleta, kterou měl na mysli náš arbitrážní důstojník a do které vložil svůj osud. Kdyby se nám podařilo Irvinga zastavit s tím, že pravý Richard Plantagenet je stále naživu a že bychom ho našli, potom by tu existovala možnost, že se budeme moci vrátit spolu s Irvingem do Plus času a nechat na trůně pravého Richarda. V tom případě by se mu musel udělat výmaz té části paměti, ve které figuruje Irving. To by nebyl problém. Ale taky by jsme museli přičasovat časově těsně za Irvingem, abychom nevytvořili paradox odporující našim zážitkům. Tím bychom obnovili status quo své vlastní minulosti. Nicméně tahle alternativa je skoro nulová. Vsaďím se o krk, že Irving pravého Richarda zabil, aby tím zvýšil své šance na úspěch. V tom případě musíme my zabít Irvinga a nechat našeho arbit'áka, aby se stal Richardem a kraloval tak, aby zachoval naši časovou linii. A aby se vyhnul paradoxu, bude muset taky umřít jako Richard."

"A jak do toho všeho zapadá Hooker?"

"Hooker to má spočítaný. My ostatní ještě máme šanci, protože nás Irving zatím nezkonfrontoval s naší budoucností. Zatím. Ví o Hookerovi a ví o tobě. Může nebo taky nemusí vědět o mně a o Johnsonovi. Ale fakt, že jsme byli zkonfrontováni s Hookerovou mrtvolou, znamená, že Hooker musí zemřít, protože kdyby přežil bod, ve kterém ho Irving zabije, samozřejmě za předpokladu, že to udělal on, potom to bude znamenat, že nezemřel a nemohlo být tedy jeho mrtvé tělo odčasováno sem. A že nikdy neviděl svou mrtvolu. To bude v rozporu s jeho zážitky, což bude právě vytvoření toho obávaného paradoxu, takže to budeme nakonec my, kdo rozštěpí časovou linii. Musíme proto dohlédnout na to, aby byl Hooker uškrcen."

"Ale my přece nevíme, kdy se to má stát," namítl Lucas.

"Tím líp, jestli budeme mít trochu štěstí, nebudeme tomu moci zabránit."

"Tomu říkáš štěstí?"

"Ve srovnání s druhou alternativou, ano."

"Jakou alternativou?"

"Abychom zabránili paradoxu, museli bychom ho zabít sami. A v tom případě mi řekni, kdo z nás to udělá?"

6. KAPITOLA

V Sherwoodu panoval klid. Bylo poledne, Finn a Bobby, kteří byli od rána na nohou, se zastavili u kraje cesty ke krátkému odpočinku. Byla to vlastně jen pěšina, dost široká na to, aby po ní mohli jít vedle sebe dva koně. Oni koně neměli, cestovali pěšky a zvolna. Dlouho kráčeli mlčky a přemítali o posledních událostech, zvláště o příhodě v Lucasově stanu. Atmosféra Sherwoodu sváděla k přemýšlení. Celé dopoledne nenarazili na živou duši - idylický obrázek - ticho přerušované občasným ptačím zacvrlikáním či zašelestěním nějakého zvířátka prodírajícího se podrostem, vyděšeného jejich přítomností. Větve stromů jim nad hlavami vytvářely baldachýn, kterým probleskovaly na zem sluneční paprsky a třísnily ji mřížovím světla a stínu.

Finn zastřelil a stáhl králíka. Opekli ho na rožni a zapili laciným vínem, jehož chuť předčila jejich očekávání. V jiném čase a na jiném místě by takovou nuznou a nedostačující stravou možná pohrdli, ale v Sherwoodu to vydalo za opravdovou hostinu.

Finn se opřel o kmen obrovského dubu a zapálil si cigaretu. Předpisy to přísně zakazovaly, ale ani on ani Bobby si s tím nelámali hlavu. Nablízku nebylo živé duše. Podávali si tu vzácnost z ruky do ruky a zakrývali ji dlaněmi, aby si něčí slídivé oči nevšimly nepatrného obláčku dýmu. Těch pár cigaret, co se Finnovi podařilo propašovat z výcvikového ostrova, si schovával jen pro výjimečné příležitosti. Po celou dobu, co kouřili, nepromluvil nikdo z nich jediné slovo. Když skončili, Finn odtrhnul filtr, rozcupoval ho na kousky a hodil do dohasínajícího ohně. Potom se znovu opřel o strom a zavřel oči.

"Finne?" ozval se Bobby.

"Mmm?"

"Co když to Hookerovi dojde?"

Finn si povzdechnul. "To je sice možný, ale neřekl bych."

"Neměl bys ho podceňovat jenom proto, že je to zobák."

"Ne, tak jsem to nemyslel. Možná ti to bude připadat trochu bezcitný, ale myslím si, že na to nepříjde

prostě proto, že chce zůstat naživu. Když se člověk upne na jednu myšlenku, jeho mozek se podvědomě brání každý jiný alternativě."

"Asi máš pravdu. Chytil se té tvoji slátaniny jako slova božího a drží se jí zuby nehty. Stále mi opakoval, jak bude opatrný a jak bude mít oči na stopkách. Pokoušel se to brát s humorem, ale bylo vidět, že má strach."

"Ty bys neměl?"

"Na mou věru nevím. Pokoušel jsem se sám sebe představit v jeho situaci, ale nešlo to. Jen na to pomyslím, je mi zle."

"To je dobře," řekl Finn. "Mysli na to co nejčastěji. Až přijde čas vypořádat se s Goldblumem, bude se ti to hodit."

"No jo. Víš, ještě jsem toho člověka ani neviděl a nenávidím ho tak, jak zatím nikoho."

Finn pokýval hlavou.

"A jindy mě zas napadne, že za to vlastně nemůže. To, co udělal, nemůže udělat racionálně uvažující člověk. Je to blázen, Finne. Nemá to v hlavě v pořádku."

"Na lítost rychle zapomeň, hochu. Tyhle lidi dokážou být v rámci svého šílenství až moc racionální. Ten je chytřejší, než my dva dohromady. Jinak by to nedotáhl až na arbit'áka. Nikdy si nesmíš dovolit nepřítele podcenit nebo k němu cítit lítost. Tím mu jen dáváš do ruky další zbraň proti sobě. A Goldblum jich už má na nás víc než dost."

"To mi povídej."

"Jeden mizernej chronoplát," postěžoval si Finn. "Až nějak uvidíš někde se povalovat, dej mi vědět."

"Všivácká armáda," zaklel Bobby.

"Člověk se musí nějak žít."

Bobby na okamžik zmlkl. "Pro tebe to není jen živobytí," řekl po chvíli, "ale něco víc, vid'?" Nedokážu si představit, že bych to po skončení úvazku znovu podepsal. To mi připadá nenormální."

"Třeba je."

"Kolikti vůbec je?"

"Sto šest."

Bobby si odfrkl. "Mně jenom šedesát. A Hookerovi, panebože, tomu je pouhopouhých devatenáct! V tomhle věku muset... Dal bych za to nevímco, kdyby existovalo nějaké jiné řešení."

"Já taky."

"Proč to vůbec děláme?"

"Nenapadá mě lepší odpověď, než ta, kterou řekl lord Tenyson," řekl Finn.

"Tak jsem to nemyslel. Ne proč to děláme my, ale proč si lidé nedají pokoj s těma bláznivýma časovými válkami? Když si člověk pomyslí, kolik je v tom rizika, tak prostě nechápe, jak je možné, že to stále pokračuje. Proč s tím prostě nepřestaneme? Dříve než se stane něco doopravdy ošklivého."

"Možná se už stalo," řekl Finn. "Proto jsme přece tady. A co se týče toho, proč s tím nejde přestat - stačí si vzpomenout, kdy, v který prdeli času, začaly závody ve zbrojení, a zeptat se, proč s tím tehdy nepřestali. Protože by někdo musel přestat jako první. Tvoje potíž je v tom, že uvažuješ jako normální lidská bytost a ne jako politik. Když půjdeš zpátky, jak daleko chceš, třeba k belterským válkám, k nukleárnímu zbrojení, k první atomové bombě ... O.K, máme technologii a víme, jak je nebezpečný ji eskalovat. Pokračovat jako předtím by bylo šílenství. Ale když s tím přestaneme, kdo nám zaručí, že s tím přestanou i oni? A tak se dál vrtíme za vlastním chvostem. Potíž je v tom, že lidé, na kterých tahle rozhodnutí záleží, nebývají nikdy ti kvalifikovaní. Když časové války začaly, nikdo si pořádně neuvědomoval, jaký riziko představují. Nejde přece měnit dějiny. Nejde měnit minulost, ta je absolutní. Všechno, co v minulosti provedeš, se musí setrvačností času tak či onak .vymazat'. Je to tak, i když ne zas tak docela. Nedávno jsem to vysvětloval Lucasovi pomocí analogie říčního proudu. Hodíš do řeky kámen a udělá to žbluňk a pár vírů kolem, které se nakonec vytratí. Proto, když zabiješ nějakýho ubohýho červenokabátníka u Breed Hill, ani moc neriskuješ, že tím změníš chod historie."

"Ledaže se vrátíš až do občanské války a chytneš pod krk George Washingtona," řekl Bobby.

"Tak," přitakal Finn, "ale tehdy nikdo nevěřil, že by to bylo možné. Mysleli si, že by se stalo něco, co by

tomu zabránilo. Potom ale došlo k několika anomáliím, jako byl Bathurstův incident, který cituje Mensinger -případ britského diplomata v Rakousku, kterého chronoplát vyhodil přímo uprostřed nádvoří. Stačil ještě udělat pár kroků a potom prostě zmizel a už o něm nikdo nikdy neslyšel. Chod dějin to možná nezměnilo, ale víme to jistě? Mensinger dokázal, že můžou existovat paralelní časové linie a že rozštěpené časové linie se nakonec musí spojit. Jako bys vzal pořádný balvan, nějaký obrovský kamenný kvádr a hodil ho do řeky. Proud to sice rozdělí, ale voda balvan obteče a ta dvě ramena se zase spojí a utvoří jednotlivý proud. Tehdy někdy jim došlo, co je to za hrůzu. Jenže stejně velkou hrůzu měli i z toho, že by s tím druhá strana nepřestala. A tak dostaly Arbitrážní sbory ještě větší pravomoce a začaly si dávat sakramentský pozor na svoje zetka. Ta se musela dotáhnout nazpět, protože jeden nikdy neví, co se s nima může stát. Musíš vyslat Pátrací a záchranné jednotky, aby našly tvoje enka, a když se vrátí s prázdnou, nezbyvá ti než se trást strachy, co bude. A tak si dál sedíš a pod prdelí máš soudek s prachem. A myslíš, že to někoho zajímá? Někoho možná. Ale když se jim tímhle pokusíš argumentovat, tak ti řeknou, že to samý lidi říkali o radioaktivním odpadu, o vodíkový bombě, o jiskrách z lokomotivy, které spálí celou krajinu, dokonce o vynalezení luku a šípu, který měl znamenat ,konec světa v násilí. A že tu zatím stále jsme."

"Takže co z toho vyplývá?" zeptal se Bobby.

Finn se rozesmál. "No, vždycky se můžeme načasovat nazpátky a oddělat toho hajzla, co vymyslel luk a šíp."

Najednou sebou škubnul - do kmene, o který se opíral, se zabořil šíp. Propíchl mu rukáv a roztrhl kůži na předloktí.

Peníze nebo život!"

Před nimi se objevili tři muži a mířili na ně napnutými luky. Oba byli v mžiku na nohou. Finn vytrhnul šíp ze stromu a zuřivě s ním švihnul o zem.

"To je Little John a Robin," ohlásil jeden z nich.

"Promiň, Johne," řekl ten, co se jmenoval Will. "Nevěděl jsem, že jsi to ty."

Finn ho zavraždil pohledem. "Pojď sem, ty ..."

Will Scarlet se k němu váhavě přiblížil. "Jen klid. To se může stát každému, znáš to."

Delaney mu zasadil ránu přímo na čelist. Will Scarlet se v bezvědomí skácel k zemi. Zbývající dva začali couvat.

„Ani hnout!" zahřměl Delaney.

Ztuhli na místě.

"Teď mě dobře poslouchajte, vy dva ostrostřelci. Uříznete pořádnou větev, svážete tuhle Šípkovou Růženku a pověsíte ho na ni. A tak ho ponesete až do tábora."

V obavě, aby ho ještě více nevyprovokovali, si oba bujaři hoši pospíšili vyplnit jeho rozkazy.

"Však my už ty blbečky naučíme," pokýval Finn hlavou. "A z toho jejich lesního útulku se co nevidět stane Delaneyův výcvikový tábor!"

Říká se, že rozvaha je matkou odvahy. Přestože měl Lucas nutkání odhalit v Ashby svou pravou totožnost, rozhodl se, že s Ivanhoeovým příchodem vyčká na příhodnější okamžik. Potřeboval mít Cedrika na své straně. Byla to sice dobrá příležitost, aby se s otcem smířil, ale banket nebylo to nejvhodnější místo. Jeho příjezd by jistě vyvolal velký rozruch, zvláště kdyby se, jak původně zamýšlel, začal dožadovat svého majetku a oznámil, že se Richard vrátil do Anglie. Taková zpráva by Johnovi určité udělala čáru přes rozpočet. Nejspíš by začal hrát na čas. S tolika lidmi na hostině, kteří byli stále věrní Richardovi a které chtěl John získat na svou stranu, přemítal Lucas, by pravděpodobně udělal přátelské gesto, vrátil Ivanhoeovi léno a zároveň uvítal zprávu o bratrově návratu. Byla by to ale jen slova. Navrácení Ivanhoeova majetku by pro něj byla jen nepatrná oběť a zároveň chytrý politický manévr. Mezitím by bez pochyby vyslal za hranice hrabství několik ozbrojených pátracích oddílů, které by měly za úkol Richarda najít a neprodleně zlikvidovat. Kdyby se Johnovi podařilo udělat za něj jeho práci, tím lépe. Navíc, Ivanhoeovi nepřátelé by se během banketu, na kterém bude tolik svědků, ničeho neodvážili. A kdyby se navíc zřekl Roweny a poprosil Cedrika o odpuštění, byl si jist, že by si otce usmířil. Rowena by asi nadšená nebyla, ale jistější bylo opustit Ashby v doprovodu skupiny ozbrojených Sasů. Tak to aspoň plánoval. Jeho rozvíjející se pud sebezáchovy ho donutil plán změnit.

Finn se pravděpodobně nemýlil, když tvrdil, že se Goldblum Richarda zbavil, místo aby ho někde držel pod zámek. Pravý Richard by byl sice výhodný artikl k vyjednávání pro případ, že by mu to nevyšlo, ale Lucas nabyl přesvědčení, že možnost neúspěchu si Irving vůbec nepřipouštěl. Zatím vyhrával na všech frontách a skutečnost, že vlastnil chronoplát, činila jejich vyhlídky na vítězné zakončení partie vysoce nepravděpodobnými. Bohužel, tato vysoká nepravděpodobnost bylo jediné, co jim zbývalo. Pomyšlení na ostatní alternativy bylo příliš děsivé.

Nevěděl sice jak, ale chtěl zjistit, kde se Irving zahrabal. Jinak by musel čekat na jeho další tah. Dokud byl sám, byl něco jako dobře viditelný terč. Musel změnit chod událostí, které vedly k tomu, že se Irving načasoval nazpátek s Hookerovým tělem. Nevěděl, jestli to bylo možné, ale zkusit to musel. Riziko bylo až na druhém místě.

Měl v úmyslu držel se původního plánu. Nevěděl ale, zda-li se ho skutečně držel do okamžiku, kdy zemřel Hooker. Pomyslel na Finnovu analoii s házením kamenů do řeky času. V hlavě měl zmatek. Možná že tím, jak se s Hookerovým tělem vyčasoval nazpět, aby jim dal najevo, že Hooker zemře, vhodil Irving do "proudu" menší kámen, který zapříčinil drobné rozštěpení časové linie. Dejme tomu, že Goldblum Hookera zabil. Možná že k tomu došlo proto, že se Lucas držel svého původního plánu a na banketu vyrukoval s Ivanhoeovou totožností. Možná, že právě toto byla událost, která bezprostředně vedla k Hookerově smrti. Co bylo v případě Irving Goldblum absolutní minulostí?

Cokoli se už vydařilo do okamžiku Hookerovy smrti, vztahovalo se to na Irvingovo postavení v daném místě časové linie. Nejdříve Hookera zabil a potom se s jeho tělem vyčasoval nazpět, aby jim dal na srozuměnou, že v této děsivé partii drží trumfy on. Přesto musel existovat scénář, podle kterého se to nestalo. Musel. Aby mohl s Hookerovým tělem vyčasovat nazpět, musel ho nejdříve zabít. Proto musela existovat absolutní minulost, ve které Hooker nespáčil svou mrtvolu, protože aby ho mohl Irving odčasovat do minulosti a konfrontovat s vlastní mrtvolou, musel ho nejdříve zabít. V bodu, ve kterém Hooker zemřel, musel existovat odlišný scénář minulosti, kterou Irving tímto činem změnil nebo rozštěpil. Problém spočíval v tom, že nevěděl, co má udělat, co udělal, které události předcházely Hookerově smrti. Držet se svého původního plánu a odhalit se na princově banketu, nebo svůj plán změnit, jak o tom právě uvažoval? Kterou z těchto dvou možností hrál Goldblumovi do karet? Nebo to bylo jedno? Snaha o vyřešení této hádanky přivodila Lucasovi bolení hlavy. Třeba měl Finn pravdu. Třeba byl Hookerův osud zpečetěn a zároveň s ním i jejich. Ale kdyby se s tím smířil, zbývala by pak vůbec nějaká naděje, že to přežijí?

Lucas se rozhodl. Zda správně, to věděl jen bůh. Bez chronoplátu neexistoval způsob, jak to zjistit. A i kdyby ho měl, bylo by všechno ještě zamotanější. Možná to bylo právě hledání odpovědi na podobné hádanky, co dovedlo Goldbluma k šílenství. Lucas konečně pochopil, proč berou arbitrážní důstojníci takové platy.

Nejdříve musí najít nějaké bezpečné místo, kam by, schoval brnění, zatímco bude na banketu. Po chvíli rozmyšlení se rozhodl, že nejspolehlivější osobou, které může svěřit své věci, je Izák z Yorku, Rebečin otec. S Rebekou se už zběžně seznámil a věděl, že o něm nesmýšlí jako o ostatních rytířích. Něco mu říkalo, že jí může důvěřovat. Stejně jako Izákovu obchodnickému duchu. Pošle mu Hookera s brněním jako protihodnotu za půjčku. Peníze sice nepotřeboval, ale bude to dokonalá záminka. Bude mu brnění pěkně hlídat, aniž by měl nejmenší tušení, jaká je jeho skutečná hodnota, a bude si myslet, že v případě, kdyby Lucas dluh nesplatil, výška úroků přesáhne sumu získanou prodejem Hookera a brnění. Po banketu mu jednoduše dluh splatí i s úroky (ty splatí z peněz, které vyhrál v turnaji) a vyzvedne si Hookera i brnění. Zdálo se mu, že takto to bude přirozenější, než kdyby jim dal rovnou peníze za úschovu. Mohlo by jim být podezřelé, proč to dělá a proč si vybral právě je. Když bude působit dojmem chudého potulného rytíře, bude to mnohem věrohodnější.

Koupil si mnišský hábit, ve kterém se zamýšlel vetřít na hostinu jako poutník - potulný mnich, vracející se ze Svaté země. Hostina byla sice určena pro Johnovy rytíře a místní šlechtu, stejně jako pro zámožné Sasy, ale v takovém převleku mu jistě umožní přístup. Pustí ho dovnitř, dají mu najíst a bezpochyby ho usadí někam do

kouta hodovní síně, což by mu dokonale vyhovovalo. Mohl by sledovat ostatní a sám zůstat v ústraní. Dopadlo to přesně, jak očekával. Bez potíží se dostal do Ashby i do hodovní síně. Komoří ho v rychlosti

ohlásil jako poutníka, vracejícího se ze Svaté země. John nepatrně kývl hlavou a pokynul komořímu, aby ho usadil. Posadili ho do kouta navlhle síně a přinesli mu jídlo a pití. Jeho příchod se však přece jen neobešel bez komentáře. Ještě se ani nestačil posadit, a Athelstane už stál na nohou a pronášel připítek. "Dámy a pánové," zahulákal obtloustlý Sas, "příchod svatého poutníka mi připomenul všechna ta nebojácná srdce, která válčí za osvobození Svaté země. Připíjím na mocné hrudi těch, ve kterých tlučou. Připíjím na palestinské hrdiny hájící pravdu kříže!"

Bois-Guilbert povstal, číši vysoko nad hlavou. "Tedy, na templáře," řekl, "jejichž svatým úkolem je ochrana Božího hrobu!"

"A na johanity!" přidal se normanský opat, otec Aymer. "V jejichž řadách hájí můj bratr svatý kříž."

"Jistě, na ty také," zakončil Bois-Guilbert.

"Ale co to, pánové," vmísila se mezi ně Rowena, která si povšimla otcova zamračeného výrazu, "cožpak se v anglické armádě nenajde nikdo, jehož jméno snese srovnání s rytíři řádu templářů a svatého Jana?"

"Prosím o odpuštění, milady," řekl Bois-Guilbert. "Samozřejmě je třeba vzpomenout anglického panovníka, který přivedl do Palestiny zástupy odvážných bojovníků, a ti se téměř vyrovnají těm, jejichž paže jsou neochvějnými pilíři země."

"Žádné téměř!" vzkypěl Athelstane. Otočil se k Lucasovi. "Řekni nám, svatý poutníče, cožpak to nejsou právě rytíři anglické krve, kteří svou odvahou převyšují ostatní obránce Svaté země?"

Všechny pohledy se obrátily na Lucase, který pomalu vstal, vděčný za sutanu a za stinný kout, do kterého ho usadili. Ivanhoe byl sice dost dlouho pryč, ale vlastní otec by ho bez pochyby poznal, kdyby se mu mohl podívat zblízka do tváře. Lucas při odpovědi zaujal uctivou pózu a sklonil hlavou, jakoby byl nespokojen, že se na něj upírá tolik pohledu. Což taky byl, a jak.

"Jsem sice jen poutník," začal, "a jako takový se nevyznám v umění boje, nicméně jsem byl svědkem rytířského turnaje, kterého se účastnil král Richard spolu s pěti jeho rytíři poté, co bylo dobyt St. John-de-Acre. Každý z nich třikrát cválal kolbištěm a třikrát srazil k zemi svého protivníka, z nichž sedm patřilo do rytířského řádu templářů, jak může sir Brian de Bois-Guilbert sám potvrdit."

Byla to jedna z Ivanhoeových nejoblíbenějších vzpomínek. Když ho vyslyšeli, opakoval nadopovaný rytíř stále dokolečka právě tuto historku. Byl se sebou asi dost spokojený.

Na templáře byl strach pohledět. Měl zaťaté zuby a sevřené pěsti.

"Jména, dobrý muži, jména!" hulákal Athelstane. "Můžeš nám říci jména oněch statečných rytířů?"

"Tím nejvznešenějším, stejně jako nejlepším, byl Richard, anglický král," řekl Lucas. "Druhý byl hrabě z Leicesteru, třetí sir Thomas Multon z Gilslandu."

"Ten je Sas!" povykoval radostně Athelstane.

"Čtvrtý byl sir Foulk Doilly."

"Sas z matčiny strany!" burácel Athelstane k vzrůstající nelibosti Normanů. "A pátý, kdo byl pátý?"

"Sir Edwin Turneham."

"Při Hengistově duši, zase Sas!" Athelstaneův hlas ještě přibral na intenzitě a odrážel se po celé síni.

"Šestý, kdo byl šestý?"

"Obávám se, že šestý rytíř nebyl tak slavný," řekl Lucas, "aby mi jeho jméno uvízlo v paměti."

"Ctihodný poutníče," řekl upjatě Bois-Guilbert, "po všem, na co sis vzpomenu, je už pozdě na tak náhlou ztrátu paměti. Řeknu ti, kdo byl ten rytíř, jemuž štěstí a zaváhání mého koně dopomohlo k vítězství. Byl to rytíř Wilfred z Ivanhoe a jak by tě zajisté sám záhy přesvědčil, mezi těmi šesti nebyl druhý takový, který by si na svůj věk vybojoval více slávy, jako on. Přesto si můžeš být jist, že kdyby byl Ivanhoe v Anglii, tak bych mu ukázal, kdo z nás dvou je lepší!"

"Tak si tedy," usmál se sladce John, "připijeme i na sira Wilfreda, jemuž jeho nepřítomnost zabraňuje odpovědět na tuto výzvu! Zdvihněme všichni poháry, zvláště pak zde přítomný Cedrik z Rotherwoodu, důstojný otec tohoto statečného obránce Kříže."

"Ne, Sire," řekl Cedrik, a obrátil svou číši dnem vzhůru, vylévaje její obsah. "Nehodlám pít na toho vzpurného mladíka, který ignoruje má nařízení a zatracuje způsoby a zvyky předků!"

"Cože," řekl John, "takový chrabrý rytíř nehodným synem?"

"Mé rty se nazašpiní vyslovením jeho jména. Opustil rodný dům, aby se dostal mezi šlechtu na dvoře vašeho bratra, kde se naučil vaše normanské způsoby a jezdecké triky. Dělal schválně opak toho, co

jsem chtěl já. V Alfrédových časech byla takováto neposlušnost zločin, který se přísně trestal! Navíc dal můj syn přednost poddanskému lénu Ivanhoe před odedávnými statky svých předků!"

John se usmál. "V tom případě ti, jak se zdá, prokážeme vlastně službu, když se staneme nástrojem tvé odplaty

a přidělíme toto léno někomu, komu jeho vlastnictví nic neubere na důstojnosti. Panství Ivanhoe připadne siru Maurici De Bracy, a sir Wilfred už nebude mít důvod být příčinou nelibosti svého otce tím, že je lenním poddaným Koruny."

"Při všem, co je mi svaté," vyskočil De Bracy, "ať je ze mne Sas, jestli dovolím, aby Cedrik nebo Wilfred, či

jiný Angličan vztáhl ruku na váš velkolepý dar, Vaše Výsosti!"

"Čest být Sasem, sire Maurici," řekl Cedrik, "si ani nezasloužíte."

"Ctihodný Cedrik má bezesporu pravdu," řekl John. "Jeho rod se vskutku může honosit delším rodokmenem než náš. Je nesporné, že piktská modř, kterou se jeho předkové natírali, dodala mnoho na šlechtivosti jejich krve."

"Na poli bitvy jsou rovněž před námi," řekl otec Aymer, "stejně jako je vpředu jelen, utíkající před loveckým psem."

"A neměli bychom opomenout ani jejich pozoruhodnou zdrženlivost a střídmost," přidal se De Bracy a zašklebil se Athelstanea, který se doslova třásl vzteky.

"Stejně jako na odvahu a vojenské schopnosti, kterými se tak vyznamenali u Hastingsu a jinde," přihodil Bois-Guilbert.

"Ať už jsou nedostatky saské rasy jakékoliv, skutečné či smyšlené," řekl až doposud zamlklý de la Croix, "jako jeden z těch, kdo měl příležitost požívat saské pohostinnosti, mohu alespoň potvrdit, že neznám žádného Sasa, který by se pod vlastní střechou, zatímco se podává jeho vlastní víno, choval ke svému hostu s takovou nezdvořilostí, jaké jsem dnes svědkem."

Následovala dlouhá, trapná pauza, kterou nakonec přerušil Cedrik, který vstal těžkopádně od stolu.

"Mé díky, pane rytíři," řekl Cedrik a ztěží ovládal hlas. "Je mezi vámi alespoň jeden, který nemá ve zvyku své hosty takovýmto bezohledným způsobem ponižovat. A co se týče smůly, která potkala naše otce u Hastingsu, alespoň ti by mohli mlčet, kteří, a není tomu tak dávno, poznali, co je to být sražen ze sedla saským kopím!"

"Na mou věru, povedený žert!" rozesmál se John. "Naši šťastí poddaní jsou v těchto pohnutých dobách čím dál vtípnější a smělejší! Tváří v tvář hrozbě saského povstání pro nás bude nejlepší, když se nalodíme na své galéry a prchneme do Normandie!"

"Cože, bát se Sasů?" ozval se De Bracy. "Stačí zatřást loveckým oštěpem a tohle stádo saských divočáků se rozprchne na všechny strany."

"Jestli dovolíte, pánové," přerušil je Fitzurse, "možná by bylo na místě, Vaše Výsosti, kdybyste ctihodného Cedrika ujistil, že není naším úmyslem ho tímto neškodným žertováním nějak urazit."

"Urazit?" žasl John. "Ale kdepak, ctihodný Cedrik má jistě smysl pro humor a ví, že bych něco takového nepřipustil. Pánové, připijím tedy na zdraví sira Cedrika, když si on s námi nechce připít na zdraví svého syna."

"A na sira Athelstanea z Coninsburghu," dodal Fitzurse.

Všichni přítomní se chopili svých pohárů a vyprázdnili je. Cedrika s Athelstaneem to nijak viditelně nepotěšilo.

"A teď, dobrý Cedriku a vážený Athelstane," řekl John, "když jsme se my napili na vaše zdraví, nepřichází vám na mysl nějaké normanské jméno, jehož vyslovení by neposkvnilo vaše šlechtické rty a pomohlo vám spláchnout vínem všechnu hořkost?"

Cedrik hodnou chvíli mlčky seděl, nakonec zdvihl pohár a okázale si ho naplnil.

"Mám jmenovat Normana, zasluhujícího si náš obdiv a úctu," řekl. "Není to snadné, když má otrok pět chválu na svého pána, když má zbitý pes olíznout ruku, která drží bič. Přesto mě jedno jméno napadá. Jméno toho nejlepšího a nejušlechtilejšího z celého vašeho národa. Ti, kteří si se mnou nepřipijí na jeho zdraví, prohlašuji za zrádce bez kouska cti v těle. Připijím na Richarda, Lví srdce!"

Johnovi, který se usmíval v očekávání, že Cedrik ze zdvořilosti vysloví jeho jméno, zamrzl úsměv na

rtech. Všichni čekali, až uchopí svůj pohár, postaví se a vztyčí ho před sebe.

"Na Richarda Anglického," řekl bezvýrazně. Zmlknul a po chvíli dodal, "Ať žije."

"Na Richarda Anglického," přitakali ostatní, s výjimkou De Bracyho a Bois-Guilberta, jejichž číše zůstaly stát na stole.

Cedrik položil svůj pohár a oba je probodl pohledem.

"Děkuji vám, pánové," řekl. "A nyní, když se nám dostalo vaší pohostinnosti, myslím, že je na čase jít.

Pojďme Athelstane, Roweno ... Možná se některému z těchto Normanů v budoucnu dostane saské pohostinnosti. Naše způsoby jim asi nebudou připadat tak vybrané, ale pochybuji, že ve srovnání s tím, čeho se nám dostalo dnes, ač byla jejich pohostinnost velkolepá, dopadneme zle."

Když procházeli kolem něj, Lucas sklonil hlavu a hluboce se Cedrikovi uklonil.

"Jestli máte namířeno do Rotherwoodu, pane oslovil ho, "nevadilo by vám, kdyby se k vám připojil chudý poutník? Je už pozdní hodina a zaslechl jsem, že ve zdejších lesích není v noci příliš bezpečno."

"Jen pojď a buď vítán, poutníče. Stejně jako zprávy, které přinášíš ze svých cest. Mám dojem, že dnes nutně potřebuji změnit společnost."

"Stalo se to přesně tak, jak jste říkal," řekla André. "Maurice De Bracy dostal od prince Johna Ivanhoeovo panství a templář přísahal, že se se sirem Wilfredem utká, až se vrátí do Anglie. Seděla jsem tam a s úžasem pozorovala, jak se všechno odehrává podle vaší předpovědi."

"Ty jsi snad pochybovala?" usmál se Irving.

Během jejich rozhovoru si André sundala jedno brnění a navlékla druhé. Byla noc, Irving měl na sobě černý plášť a byl mezi stromy téměř neviditelný.

"Jestli ano, více už nebudu. Až tohle všechno skončí, třeba mi budete moci říct, co mě čeká. Anebo raději ne. Nevím, zda-li stojím o to, to chci vědět."

"Jedno ti mohu předpovědět už teď. A sice, že tvoje budoucnost bude velice pochmurná, jestli mě dnes v noci zklameš."

"Pokud ti muži znají svoji práci, nemusíte se ničeho obávat." Vrhla pohled na skupinu mužů postávajících v povzdálí a tiše spolu rozmlouvajících. Všichni měli dýky, luky a na sobě šaty ze zeleného lincolnu.

"Jsou to vybraní zbrojnoši sira Guye," řekl Goldblum. "Ti znají svoji práci. A teď se otoč. Podíváme se, jak vypadáš."

André poslechla. Napřímila se a pomalu se otočila, aby si ji mohl prohlédnout. Měla na sobě zlaté brnění a v ruce štít se znakem planoucího meče.

"Výborně," řekl Irving. "Nikdo tě od De Bracyho nerozezná. Tohle bude na místní Sasy příliš - když je začnou přepadávat Normané spolčení s rebely a unášet jim ženy. Rádi se ke mně připojí, až je přijdu vysvobodit z takové tyranie. Víš, co máš dělat. Teď nasedni a jeď, už mají dost velký náskok."

7. KAPITOLA

Ubohý Will Scarlet se vrátil do tábora zavěšený na tyči jako nějaké ulovené zvíře. Finn přikázal svým průvodcům, Osvaldovi a Ianovi, aby s ním ještě třikrát obešli tábor, což vykonali k velké potěše ostatních loupežníků, kteří na Scarleta posměšně pokřikovali a píchali do něj klacky.

Tábor byl velice jednoduchý. Rozkládal se kolem starobylého dubu, na kterém zhotovili malou strážní plošinu pro jednoho člověka, na travnaté mýtině ohraničené po všech stranách hustým podrostem. Veselá kopa žila v bezstarostném a ledabylém společenství v malých, stejně ledabyly vystavěných dřevěných chatrčích s doškovou střechou. Uprostřed bylo jedno velké ohniště na přípravu pokrmů a okolo, znepokojivě blízko vysoce vznětlivým příbytkům, několik menších ohňů. Z jedné z chatrčí se vyhrabal malý, podsaditý mnich, chlapík tak široký jak dlouhý. Hrubě tkanou sutanu měl celou zapatlanou a těch pár vlasů, co měl na hlavě, měl tak splepené, že to vypadalo, jako by byly mokré. Přivalil se k nim a Finnovi s Bobbym udeřil do nosu pronikavý zápach potu smíchaného navíc s vůní česneku.

"Johne! Robine! Jak si to představujete? Nejdřív na celé dny zmiznout a potom se přihlásit na normanský turnaj! Marion řádila jak pomínutá, když se o tom dozvěděla!"

"No a co?" řekl Finn.

"No a co! Roztrhá vás na kousky, no a to!" řekl Tuck. "Modlete se, aby něco ulovila. Jestli se vrátí s

prázdnou, tak bych nechtěl být ve vaší kůži."

"Jestli něco uloví nebo ne, na tom nesejde," řekl Finn. "Bude se muset smířit s tím, že nastane pár změn."

"Změn? Jakých změn?"

Bobby dal s největším sebezapřením Tučkovi ruku na rameno: "Je čas zavést pár změn, Tučku," řekl mu.

"Dost jsem o tom přemýšlel. Tahle každodenní opilecká rána, klopýtání lesem a padání do ostružin nemůže trvat věčně. Víme, jakým výcvikem musí procházet Normané, a z časů v Locksley si ještě trochu pamatuju, co se učili naši zbrojnoši. John a já jsme přišli na pár nápadů, které nám pomůžou znásobit plody naší živnosti. Musíme se pustit hned do práce."

"Práce?" zopakoval fráter. "Lidi, slyšeli jste ho? Nezbáznil ses?" Podíval se z Bobbyho na Finna.

"Nezbáznil se?"

"Právě naopak, kamaráde. My jsme totiž dostali rozum," řekl Bobby.

"A co Marion?"

"Správně, co Marion?" ozval se něčí hlas. Finn a Bobby se otočili a spatřili, jak do tábora přichází malá skupinka. Dva muži nesli na tyči osmeráka. V čele kráčela žena v zeleném lincolnu. Mohlo jí být tak devatenáct nebo dvacet let a měla tmavě plavé, na ženu těch dob nezvykle krátké vlasy. Její ženská postava byla to jediné, co ji odlišovalo od saského mladíka. Za pasem měla dvě dlouhé dýky a v ruce držela luk. Nevypadala, že by ho dokázala natáhnout.

"Godfreyi, Neville, postarejte se o jelena," rozkázala. "Vy dva, kde jste se, k čertu, toulali?"

"Řekli jsme si s Johnem, že se půjdeme podívat do Ashby, jak se budou Normani mezi sebou mlátit,"

odpověděl Bobby. "Mysleli jsme si, že může být zábava. Cestou jsme asi trochu přebírali a bohužel jsme natrefili na pár šerifových mužů. Jen tak tak, že jsme vyvázli životem. To nás probralo. Dokonce nás to probralo natolik, až jsme přišli k závěru, že musíme s tímhle zhýralým způsobem života skoncovat. Leželi jsme zpocení v lese a zápasili s vnitřními démony, dokud se nám nenavrátila průzračná čistota nezkaleného ducha. A s vystřízlivěním se mi vrátily i mé dlouho zapomenuté lukostřelecké schopnosti, jak jsi už určitě zaslechla."

"Chceš snad říct, že to je pravda, opravdu jsi rozštípl Hubertův šíp a vyhrál turnaj?" řekla Marion.

"Čistá pravda," přitakal Bobby. "A když mně, který jsem byl z nás všech vždycky ten nejzhýralejší, přinesla střízlivost takový úspěch, pomysli na to, co by mohli dokázat ostatní, kdyby přestali s chlastem a dal se jim nějaký směr. Vždyť by z nás mohl být opravdový postrach hvozdu!"

"My jsme postrach hvozdu!" protestoval Tuck.

"Jestli jsme něčí postrach," řekl Bobby, "tak jediné

zajíců a sluk, jejichž ubohé uši musí naslouchat našemu opileckému ryku. A pokud jde o zdejší šlechtu, tak jediné, z čeho mají strach, je, aby neumřeli smíchy z našeho potrhleho blekotání."

"Kdyby se z tebe stal takový abstinents, jak prohlašuješ, tak to bys mě vážné mile překvapil," řekla Marion. "Žel, to je totéž, jako chtít po beznohém, aby skákal. Natáhni ruce."

Bobby natáhl ruce před sebe.

"Vážně se ti netřesou," přiznala nerozhodně. "Ale tuhle pohádku už jsem slyšela mockrát. Jak dlouho ti to vydrží tentokrát? Den? Hodinu?"

"Počkej a uvidíš."

Marion zkrivila obličej. "Ty se nikdy nezměníš. Možná ti víc naroste huba, ale určitě se nikdy nenaučíš pořádně střílet. Ty, John a ten další darmožrout, Alan-a-dale. Navěky se budete ožírat a vymýšlet si o sobě ty trapné písničky. Robin Hood, Robin Hood, projíždí roklinou mojí prdelky! Už si ten nesmysl prozpěvuje půlka hrabství. A taky jí věří. Zapomínáte, že já se dozvím všechno. Hulákání a nasávání bylo vždycky jediné, v čem jste vynikali." Udělala grimasu a dodala. "No, možná by se našlo ještě něco."

"Marion!" protestoval rozhořčeně Bobby. "Ale já mluvím čistou pravdu! Věř mi!"

"Mám věřit, že jsi rozštípl šíp nejlepšího lukostřelce prince Johna?"

"Vždyť to někteří chlapi viděli! Neřekli ti to snad?"

"Ale jistě, ti si vymyslí cokoli, jen aby byli s tebou zadobře, to sám dobře víš. A taky mám věřit, že jsi narazil na muže mého manžela a vyvázl živý?"

Bobby vrhnul kradmý pohled na Finna. "Tvého manžela?"

"Nebo jsi už zapomněl, co ses mi ještě před chvilkou snažil namluvit?" zvýšila hlas. "Netvrdil jsi snad, že

jste narazili na šerifovy muže a přežili to?"

"No ... já ... ano ... totiž ..." řekl Bobby a zoufale se snažil z toho vymotat. Marion byla provdána za šerifa z Nottinghamu ?

"Ty ničemo!" řekla. "Měla bych tě pořádně zřezat!" Ale potom se usmála: "Ale jsem ráda, že tě mám zpátky. Dej mi pusu a odpustím ti."

S nataženou náručí k němu přistoupila. Bobby nasadil úsměv a s úlevou zaregistroval, že Marion učinila aspoň jakás takáš hygienická opatření, protože i když vydávala pronikavý pižmový zápach, nebylo to nic proti smradu, který šel z Tučka. Dala mu ruce kolem ramen a energicky ho políbila. V momentě, kdy se jejich ústa rozdělila, se zaklonila a dala mu pěstí přímo do brady.

Bobby zavrával a skoro upadnul.

"Co jsem zase udělal?"

"Takhle dobře jsi nikdy nelíbal! Kde ses to byl učit?"

Finn se rozeřval smíchy.

"Zdá se ti to směšné?" řekla a přiblížila se k Finnovi a její pravá ruka svírala rukojeť dýky. Když se řehtal dál, vytáhla dýku a výhružně mu s ní zamávala před očima. "Jako je bůh nade mnou, jestli se nepřestaneš smát, tak..."

Finn rychle přemístil těžiště na špičku levé nohy a pravou provedl bleskurychlý horní kop z otočky. Zasáhl ji přímo do zápěstí, takže jí nůž vyletěl z ruky. Chvilku na něj ohromeně zírala, potom vztekla vytáhla druhou dýku a vrhla se po něm znovu. Finn ji chytil zápěstí a potom ji ledabyle přehodil přes sebe, její paže použil jako páku. Dopadla rovnou na záda. Ostatní bujaři hoši otevřeli údivem huby. Poprvé v životě viděli ukázkou orientálního bojového umění.

Marion pomalu vstala a začala si třít kyčel. "Kde ses ten trik naučil?" řekla bez jakékoli známky hněvu.

Finn pokrčil rameny. "To nic není," řekl. "Takhle se

bojuje daleko na východě. Mě a Robina to naučil jeden rytíř, který se vrátil z křížových výprav."

"Rytíř! Proč by se měl rytíř bavit se saskými bandity?"

"Tohle byl saský rytíř," řekl Bobby. "Potkali jsme ho na turnaji. Zapůsobilo na něj, jak střílím, a nabídl nám, že když ho naučím zacházet s lukem, tak nás na oplátku zasvěť do tajů východního bojového umění."

"Ty žes učil rytíře střílet z luku?" řekla ohromeně.

"No, zas takový začátečník to nebyl, byl to přece Sas, a už předtím prý střílel z kuše."

"Tys ho učil střílet? Ty?"

"Johne, ona mi snad nevěří," řekl nešťastně Bobby.

Finn pokrčil rameny. "Tak jí to ukaž."

Bobby navlékl tětivu. Podíval se na Marion a zazubil se. "Na co budeme střílet?"

"Ty těm svým fantasmagoriím začínáš opravdu věřit. Víš, žes mě nikdy neporazil."

"No jo, ale to bylo předtím, než jsem skoncoval s pitím."

Marion navlékla svoji tětivu. "Vidím, že je na čase, aby ses vzpamatoval. Jak chceš." Nasadila šíp, zamířila na mohutný dub na opačné straně tábora a vystřelila. Šíp prosvístěl tábořištěm a jen o vlas minul jednoho z mužů, který právě vycházel z chatrče. Trhnul sebou a rychle zalezl zpátky. Šíp zůstal třet ve kmeni.

"Tak prosím. Ted' se podíváme, jak blízko mého šípu se trefíš. Anebo ho dokonce rozstřípneš, jako ten Hubertův," vyprskla.

Bobby sejmul z ramene toulce a podal ho Johnovi.

"Podržíš mi to na chvilku, Little Johne?"

Finn na něho mrknul a Bobby vytáhl z toulce černý šíp. Bobby stál mezi Marion a Finnem, který tak mohl sáhnout do toulce a nahmatat malou černou krabičku.

"Černý šíp?" podívovala se Marion.

"Takový nápad," řekl Bobby. "Napadlo mě, že by celá chasa mohla používat černé šípy."

"Proč?"

"Aby sme zasadili strach do srdcí našich nepřátel. Aby bylo jasné, že je to šíp veselé kopy Robina Hooda."

"Ach ták," protáhla Marion s mrazivou jízlivostí. "A na prsou budeme nosit nějaký emblém. Třeba dva zkřížené černé šípy nad bečkou piva?"

Namísto odpovědi nasadil Bobby šíp na tětívu, přičemž nejprve odpojil nálož, natáhl ji k uchu a vystřelil. Zbytek udělala černá krabička. Marionin šíp se rozštípl vejřpůl.

Veselá kopa začala nadšeně hulákat, házet čapkami o zem a poplácávat se navzájem po ramenou.

Marion jenom zírala a nemohla uvěřit svým očím.

"Nemohla jsem té historce o tom, že jsi vyhrál turnaj uvěřit," vydala ze sebe nakonec, "ale teď to vidím na vlastní oči! Ty fakt umíš střílet!"

"A tys mi nevěřila."

Marion sundala z luku tětívu a oběma rukama se jím ohnala. Luk zasvištěl vzduchem a udeřil Bobbyho z boku do hlavy.

"Ježíšikriste!" zasyčel bolestí a chytil se za levé ucho. "Zbláznila ses?"

"Tys celou tu dobu uměl takhle střílet a tím svým chlastáním jsi mě připravil o takového lukostřelce! "

Popadla ho za vlasy a zuřivě mu zaškubala hlavou. "Jestli se ještě někdy v životě dotkneš alkoholu, tak přísámpánubohu, zbytek života dožiješ jako kleštěnec! "

Odstrčila ho a otočila se k ostatním loupežníkům, kteří v tu ránu zmlkli.

"Od zítřka se začneme učit ty nové finty," oznámila jim. "Každého, koho přichytím s flaškou, pověsím za palce na strom! To se týká i tebe, Tucku, fráter nefráter." Odkráčela do svého příbytku, ale před vchodem se

ještě obrátila. "A ještě něco," řekla. "Ode dneška budeme všichni používat černé šípy."

Na Finna a Bobbyho dopadly nenávistné pohledy loupežníků.

"Tak co ty na to?" řekl Bobby.

"Vážně v ní něco bude," řekl Finn.

"Co?"

Finn se zašklebil. "Řekl bych, že to zjistíš v noci."

"Mám ten dojem, že nás tady teď nemají moc v lásce."

Finn přikývl. "A budou nás mít v lásce ještě méně, až se ráno do těch zpustlých exemplářů mužství pustím."

"Asi budeme mít pár dezercí."

Finn zavrtěl hlavou. "Nemyslím."

"Proč ne?"

"To na nás neplatí, jen tvrdá práce."

"Správně."

"Robine!"

"Myslím, že tě volá tvoje milovaná."

"Robine!"

Bobby si povzdechl. "Všivácká armáda."

Finn se zašklebil. "Člověk se musí něčím žít."

Cedrik mu to neusnadnil.

Lucas čekal na vhodnou příležitost, aby starého muže oslovil, ale ten od okamžiku, kdy opustili hrad, bez přestání nadával na "normanské psy". Jeho láteření polevilo, až když se dostali na pokraj lesa. Za tu dobu stačil vymyslet nespočet barvitých přirovnání na předky všech Normanů, kteří se účastnili hostiny, s výjimkou de la Croixe, který, jak musel připustit, byl jediný ze všech těch formanských sviní, který věděl, co je to rytířské chování.

"Ten mrzký templář je z té chátrý nejhorší!" běsnil Cedrik, který nejevil známky toho, že by chtěl ve svém monologu polevit. "Kdybych byl mladší, tak bych vzal meč a vyřikal si to s ním! Athelstane, měl jsi mu useknout palici! Ne, ne, dobře, že jsi to neudělal. Nikdo nesmí říkat, že Sas vytáhl zbraň na svého hostitele, byť ho jakkoli provokoval! Nicméně je třeba dohlédnout na to, aby se tak stalo při neblíží možné příležitosti. Kéž by to udělal ten Bílý rytíř! Ach, až mi srdce poskočilo, když jsem viděl, jak je všechny pokořil! Kdybych věděl, kdo to byl, uchystal bych na jeho počest takovou hostinu, jaká tu ještě

nebyla!"

Lucas se bez meškání chopil nabízené příležitosti: "Já vím, kdo byl ten Bílý rytíř, pane."

"Cože? Ty víš, kdo to je?" Cedrik přitáhl uzdu a sejmul se ze zápěstí malý zlatý náramek. "Dobrý poutníče, pověz mi jeho jméno a tento náramek je tvůj!"

"Ponechte si váš náramek, pane. Rád vám prokážu tuto malou službu zadarmo. Onen Bílý rytíř je Sas, který se vydal válčit do Svaté země spolu se Lvím srdcem."

"Ha! Já věděl, že je to Sas! Nemyslím si sice, že opravdový Sas může odejít válčit do ciziny, zatímco jeho vlastní země úpí v područí, ale za to, jak zatočil s těmi normanskými psy, mu odpouštím!"

"Potom odpouštíte svému synovi, pane," řekl Lucas, "protože jeho jméno je Ivanhoe!"

"Ne! To není možné! Já nemám syna!"

Lucas si sejmul kápi. "Prosím o odpuštění, otče. Copak se ve tvém srdci nenajde malý útulek pro vlastního syna?"

"Ty!"

Rowena krátce vyjekla a málem spadla ze sedla. V tu chvíli zaútočil de la Croix.

První, co si Lucas uvědomil, když přišel k sobě, bylo bušení v hlavě. Dal si ruku na čelo a překvapeně zjistil, že na něm má obvaz. Taký ho překvapilo, že leží na posteli. Postupně začal vnímat okolí. Byl v malém dřevěném srubu s prkennou podlahou. Na oknech byly okenice, ale ve srubu bylo přesto světlo. Pootočil hlavou. Na stropě visela žárovka. Odněkud se ozývala hudba. Bartókův koncert. Rychle se posadil - a se sténáním svezl zpátky do peřin.

"Jen klid, poutníku," ozval se mužský hlas. "Měl jsi škaredou ránu na hlavě a otřes mozku."

Lucas otevřel oči a uviděl nad sebou něčí obličej. Zprvu se domníval, že patří nějakému starci, ale potom si uvědomil, že to způsobují extrémně dlouhé, mírně prosedivělé vlasy a dlouhý plnovous. Pod tímto porostem se skrýval mladistvý obličej a průzračné, blankytně modré oči. Muž měl na sobě dlouhý, čistý a nádherně vyšíváný sametový kaftan. Na prsou se skvěli dva draci, jejichž ocasy se točily až k mužovým kolenům. Když se muž pro něco otočil, Lucas si všimnul, že na zadní straně kaftanu byla vyšita slova "Hongkong".

"Tady máš trochu kuřecí polévky, poutníku. Mělo by ti to pomoci."

"Bože můj, já blouzním."

Muž v kaftanu sešpulil ústa. "Neřekl bych. Ale šlo by to zařídit. Mám tady trochu LSD z roku 1969, to by mělo stačit. Ale v tvém stavu by takový výlet nebyl dobrý nápad."

Lucas se posadil, tentokrát o poznání pomaleji. Muž seděl na kraji postele a v ruce držel misku s polévkou. Nabral jednu lžící a přiložil ji Lucasovi k ústům.

Lucas spolkl horký vývar. "Kdo jsi?"

"Jmenuju se Hunter," řekl muž. "Poručík Reese Hunter, bývalý příslušník TSUS. Tu máš, vezmi si ještě trochu."

"Kde to jsem? Proč tu jsem? Co se stalo?"

"Jen se uklidni a nejdřív sněz tu polévku. Nejdřív jedno, potom druhé, okay?"

Lucas přikývl a s otevřenými ústy přivítal další přibližující se sousto.

"Odpověď číslo jedna: Jsi v mém srubu, který je dokonale zašitý hluboko v lese. Stěží se sem dostaneš bez mačety. Má to tu výhodu, že jsme daleko od vyšlapaných cest a nikdo nás tu nebude otravovat. Co se týče odpovědi číslo dvě, jsi tu proto, že se kurýruješ z odpovědi číslo tři, a tu můžu jen hádat. Ale asi nebudu daleko od pravdy, když ti řeknu, žeš dostal palcátem do hlavy. Našel jsem tě, jak bloudíš v šoku po lese, tak jsem tě vzal sem a trochu tě pozašíval."

"Jak jsi věděl, že jsem..."

"Ten kdo ti to udělal, ti nejenom pořádně zamotal v šišce, ale taky se mu podařilo rozbít tvůj implantát. Jsem celkem slušný chirurg, což je taky tvoje štěstí, a tak jsem ti ho vytáhnul. Jestli budeš chtít, tak ti ho ukážu, ale je to taková titěrná věcička a tvoje vidění bude ještě nějakou dobu na prázdninách."

"Ty jsi pozorovatel," konstatoval Lucas.

Hunter se rozesmál. "Já? Kdeže. Tohle angažmá už mám za sebou. Jsem obyčejný zasloužilý občan."

"Nechápu."

"Dezertér."

"Nevěřím."

"Ale je to pravda. Jsem něco jako ... hmm, penzista, dalo by říct. Hádám, že ty jsi tu na reparače." Lucas přikývl.

"Napadlo mě to. Tam venku je opravdový cirkus, hotový blázinec. Posílají lidi tam a zase nazpátek a pořád dokolečka. Jak říkám, blázinec. Nejdřív mě napadlo, že jsou mi na stopě, jenomže mi to nedávalo smysl, takže jediná možná odpověď - hrozba rozštěpení časové linie. A to už je na pováženou, kamaráde. Už běžná služba je dost nepříjemná, natož úprava na rozštěpení. To musí být hotové peklo. Jestli jsi chytrý, tak se přideš ke mně, prostě si vybereš hodně dlouhou dovolenou. Bez implantátu je teď z tebe zetko. Nikdy tě nemůžou vystopovat. Mám to tady celkem slušně zařízený, opravdové domácí pohodlí. Nebyl bych proti troše společnosti. Co ty na to?"

Lucas se pomalu rozhlédl po srubu. Jeho zrak okamžitě zaregistroval stereosoupravu, mikrovlnnou troubu, holovizi s řadou kazet, stohy knih, stolní lampu, křeslo, několik perských rohožek a přihrádku s dýmkami, vedle které stála zvlhčovací komora...

"Kde jsi, u všech čertů, přišel k..." Hlas se mu vytratil, protože odpověď se nabízela sama.

"Co? Tady k tomuhle? Normálně. Mám chronoplát."

8. KAPITOLA

Šerif seděl u stolu ve své komnatě v Nottinghamském hradu, škrábal se na hlavě a vraštil čelo. Aby mu to lépe myslelo, nalil si další pohár vína. Byl to mohutný svalnatý člověk, na svou dobu opravdový obr. Doslova se tyčil nad mužem, který přecházel před ním, což ovšem nic neměnilo na faktu, že z něj měl strach. Šerif se škrábal na hranaté, hladce oholené sanici a nespouštěl z něj oči. Co se Richard vrátil z křížových výprav, byl z něj docela jiný člověk. Šerif, který byl o dobrých deset let starší než král (nebo si to alespoň myslel), si to vysvětloval tím, že Richarda zakalil boj proti Saladinovi. Vždycky prchlivý, prudký a nelítostný Richard najednou jakoby "vyzrál". Vypěstoval si pronikavou a chladnou, metodickou nemilosrdnost, která na šerifa hluboce zapůsobila.

"Mějte si mě za idiota, Sire, ale já tomu stále nerozumím."

Irving, Černý rytíř bez brnění, na chvíli přerušil pochodování. Podíval se na šerifa tak, jak se trpělivý učitel dívá na nechápajícího žáka.

"Tak dobře, Guyi. Vysvětlím ti to ještě jednou, ale tentokrát musíš dávat pozor. John získal během mé nepřítomnosti velkou moc. Drží teď York i Ashby a přidělil léna mnohých mých věrných rytířů svým vlastním stoupencům. Má vlastní zbrojnoše, jejichž počet značně narostl, stejně jako počet De Bracyho svobodných rytířů. Má za sebou také toho nebezpečného templáře, kterému stačí lusknout prsty, a bude tu mít celou jednotku templářské preceptorie. John jim udělil úplnou autonomii v rámci provincie, a tu si budou chtít za každou cenu udržet. Neshody, které jsem měl ve Svaté zemi s templáři a johanity, budou nyní hrát proti mně."

"Mám sice své věrné stoupence," pokračoval. "V Johnově táboře je to André de la Croix; mám tebe, sire Guyi, a tvé dobře vycvičené zbrojnoše, ale i tak mají nad námi obrovskou početní převahu. V současné chvíli si nemohu dovolit zaútočit na svého bratra přímo. Navíc jsou tu i jiné síly, které se nás snaží zastavit. Ještě nedozrál čas na přímý úder. Tomu musíme ty a já napomoci."

"Tohle bych ještě pochopil, ale nevím, k čemu nám je únos toho starého Saša a jeho družiny. Neztratíme tím sympatie obyvatelstva?"

"Pro kristaboha, myslí, Guyi!" zaúpěl Irving. "Proč je asi de la Croix přestrojený za De Bracyho? Jak si asi myslíš, že budou lidé reagovat, když se rozkřikne, že De Bracy, Johnův placený vazal, zaútočil na saského šlechtice a unesl nejen Cedrika, ale i Athelstanea a Rowenu, poslední žijící příslušníky saského královského rodu? Proč byli asi tvoji zbrojnoši, kteří doprovázeli de la Croixe, oblečení do zeleného lincolnu?"

"Aby vypadali jako banditi. Ale proč se potom, když jste chtěl, aby to vypadalo, jako že to udělali bandité, sir André převlékl za De Bracyho?"

"Guyi, myslí!. Copak ti musím všechno vysvětlovat?"

Šerif nasadil výraz usilovné koncentrace.

"Nech toho, prosím tě," rezignoval Irving. "Vypadáš, jako bys byl na mučidlech."

Šerif přestal vraštit čelo a pokrčil rameny.

Irving si povzdechl. "Tak dobrá. Já ti to teda vysvětlím. Budeš se stydět, že jsi na to nepřišel sám. Proč si myslíš, že se ti nedaří polapit ty saské rebely?"

"Protože je vede ta největší mrcha, jaká kdy..."

"Stačí, stačí. Ušetři mě svých manželských problémů. Jsou stále na svobodě jenom proto, že se vyznají v lese lépe než tví muži a protože je podporuje obyvatelstvo, které v nich vidí něco jako romantické hrdiny."

"Ano, zaslechl jsem ty hloupé popěvky o braní bohatým a dávání chudým. Ten minstrel Alan-a-dale by měl viset už jenom za tohle. Ale že to je jen nepatrná část z jejich lupu, o tom se v nich už nezpívá."

"Ať je to, jak chce," řekl Irving, "lidé je milují, protože okrádají Normany. Sasům po zaplacení daní nezbyde ani na chleba, a tak jsou vděční za sebemenší příkoří, které se dostane jejich utlačovatelům. Čas od času možná oberou nějakého bohatého Saša, ale to je úplně něco jiného, než kdyby se proslechlo, že se spřáhli s námezdními rytíři a kvůli výkupnému unesli saské ženy. A buď si jist, že my už se postaráme, aby se to proslechlo. Nemyslíš, že za těchto okolností ona slabost kterou lidé pro rebely mají, poněkud ochabne?"

"A k čemu nám to bude?"

"K tomu, aby nás lid uvítal s otevřenou náručí, že je přicházíme osvobodit z takovéto tyranie," řekl Irving.

"Taky to zažene do defenzívy lesní rebely. Budou muset dokázat svoji nevinu. A jak lépe, než přímou konfrontací s De Bracym?"

"Ale sir Maurice to všechno popře."

"A ty si myslíš, že mu budou Sasové věřit?"

"Aha, takže zatímco De Bracy a svobodní rytíři budou mít plné ruce práce s bandity, my zaútočíme na Johna, přičemž naše síly budou mnohem vyrovnanější."

"No vida, bylo tak těžké na to přijít?"

"Jenže stále zůstává jeden problém," řekl sir Guy. "Cedrik a jeho družina budou vědět, jak je to doopravdy."

"Myslíš? Zatímco my rozmlouváme, de la Croix vede Cedrika a jeho družinu do Nottinghamského hradu. A to spoutané a se zavázanýma očima. Nebudou mít ani ponětí, kde jsou. André de la Croix, v přestrojení za sira Maurice, dohlédne na to, aby byli vsazeni do našeho žaláře. Nikdy se nedozví, že ten, kdo je zajal, nebyl De Bracy."

"Jenže takové obvinění si De Bracy určitě nenechá jen tak líbit," namítl šerif.

"A co na tom záleží? Tou dobou už bude stejně pozdě. Jistě, vždycky je možné, že pravda nakonec vyjde najevo. Ale mrtví jsou na to, aby nemluvili. Vězni se musí v pravý čas odstranit. Je to politováníhodné, ale jejich životy se musí obětovat v zájmu země. Je to boj o trůn a v sázce je blahobyt Anglie. A co se týče De Bracyho, toho přenechej de la Croixovi."

Šerif pokýval obdivně hlavou. "Vypadá to, že jste myslel na všechno, Sire."

"Na všechno ne," řekl Irving. "Ještě ne. Jsou další záležitosti, na které musím dohlédnout a kvůli kterým se nyní odeberu do svých komnat, abych o nich přemýšlel. Dohlédni na to, ať mne nikdo nevyrušuje."

"Jak pravíte, Sire."

Irving opustil šerifa a odebral se do svých soukromých komnat v Nottinghamské hradní věži. To, co řekl siru Guyovi, nebyla pouhá výmluva, potřeboval si všechno promyslet. Začínal si dělat starostí. Vešel do svých komnat, zavřel za sebou dveře a zasunul závoru. Unaveně se svalil na postel.

Další kroky musel učinit s nesmírnou opatrností. Jestli se to podaří, musí nechat alespoň jeden reparační oddíl naživu. Taková příležitost se mu doposud nenaskytla. Potřeboval čas, aby jednoho z nich zajal a dopravil do Nottinghamu, kde mohl použít veškerého důmyslného zařízení, nacházející se v jeho žaláři, a dozvěděl se tak polohu arbitrážního důstojníka pro úpravu. Když se mu to podaří, bude konec jeho trápení. Musí být ale nesmírně opatrný. Zatím ani jednou neuspěl. Všichni zemřeli dřív, než z nich dostal potřebnou informaci.

Jeho minulost byla absolutní. Věděl, že když zůstane historie nezměněna, nemá smysl znovu časovat do minulosti, tím se paradox nevytvoří. Taková už byla pravidla hry. Musel postupovat velmi obezřetně, aby se držel v mezích, které si vytýčil.

Věděl, že menší akce vykonané v minulosti pohltní mohutnost časového proudu. Každé zčeření hladiny řeky času vyhladí setrvačnost proudu. Mnohem významnější 'zčeření' by se vytvořilo, kdyby vyčasoval do minulosti a nějakým významnějším způsobem změnil historii, nebo kdyby v minulosti konfrontoval sám sebe. To by časovou linii rozštěpilo a vytvořilo paralelní linii, probíhající souběžně s absolutní minulostí. Každý takový případ však vytvářel další paralelní linii, a tak to mohlo jít teoreticky až ad infinitum. Rozštěpené časové linie se musí nicméně nakonec zase spojit. A tak se rozštěpení musí projevit v některém bodu za jeho vytvořením.

Právě tento problém citoval Mensinger ve své slavné práci "Faktor osudu". K jeho ilustraci použil "paradox vlastního děda". Dědův paradox bylo nepochopitelné dilema, hádanka, která byla do doby, než Mensinger dokázal možnost existence paralelní časové linie, neřešitelná. Říkal, že kdyby šel člověk do minulosti a tam zabil svého dědu předtím, než potkal jeho babičku, tak by se ti dva nikdy nesetkali a nevzali. Nenarodil by se tvůj otec a tedy ani ty sám. A kdyby ses nebyl býval narodil, jak bys mohl jít do minulosti a zabít svého dědu?

Do té doby byl uznáván názor, že vytvoření takového paradoxu je nemožné, dokud Mensinger nedokázal opak. Mělo se za to, že pokud se někdo už narodil, a jelikož jeho minulost byla absolutní, něco v minulosti by zabránilo zavraždění jeho dědu. Ovšem teorie paralelních časových linií učinila tu možnost paradoxu velice reálnou.

Mensingera předpokládal, že kdyby se ti podařilo v minulosti zabít svého dědu, způsobilo by to rozdělení časového proudu, rozštěpení časové linie. A protože musela existovat absolutní minulost, ve které tvůj děd nezemřel, minulost, ve které potkal tvou babičku, oženil se s ní a zplodil tvého otce, což vedlo k tvému narození; minulost, která byla absolutní, minulost, kterou jsi nemohl svým činem nijak změnit a která musela existovat předtím, než ses ji pokusil změnit, musela se zákonitě v okamžiku provedení zamýšleného činu vytvořit paralelní časová linie, ve které tvůj děd zemřel. Tyto dvě časové linie, z nichž jedna představovala tvou absolutní minulost a druhá minulost, kterou jsi svým činem vytvořil, byly k sobě rovnoběžné a probíhaly lineárním způsobem.

Přesto se obě linie musely někdy v budoucnosti opět spojit. Nebezpečí spočívalo ve faktu, že v časové linii, ve které tvůj děd zemřel, existovala ne právě zanedbatelná možnost, že si tvá babička vezme někoho jiného. Bylo velmi pravděpodobné, že dítě, které se jí narodí, nebude tvůj otec, což zapříčiní další řadu událostí. Teoreticky, tvrdil Mensinger, se rozštěpené linie mohou spojit až tehdy, kdy se cestovatel z minulosti vrátí do budoucnosti (tedy své přítomnosti), ze které přišel. Avšak, vezme-li se v úvahu délka lidského věku, existovala reálná možnost, že tu budou najednou dvě babičky, které budou mít společnou absolutní minulost předcházející bodu rozštěpení. A tady se nabízel celá řasa překvapivých možností. Mensingerův faktor přicházel v úvahu v okamžiku rozštěpení časové linie. Ve chvíli uskutečnění akce, vedoucí k rozštěpení, byla "zpochybněna" budoucnost, pro kterou se vytvořil nekonečný počet různých variant. Každá deformace časového proudu, jako ty malé víry způsobeném házením kamenů do řeky, se musela nakonec poddat setrvačnosti jeho toku. Ve velkém měřítku se tyto deformace setrvačností časového proudu minimalizovaly. To byl onen "osudový faktor". Nicméně, podle Mensingera, to, co znamenalo velké měřítko z hlediska času, nemuselo nutně znamenat velké měřítko z hlediska člověka. S "lidskými" katastrofami se muselo počítat. V bodu opětovného spojení mohly nastat významné změny. Irving žil v domněnku, že našel v Mensingerově teorii slabé místo. Byl tou myšlenkou posedlý. Mensinger předpokládal, že rozštěpené časové linie se spojí ve chvíli, kdy se cestovatel vrátí z minulosti zpět do času, ze kterého pocházel. V tom případě se dalo očekávat, že spojení vyvolá náhlé a prudké následky. Co by se ale stalo, kdyby se cestovatel vůbec nevrátil do času, ze kterého přišel? Řekněme, že by tento cestovatel prožil zbytek života v paralelní časové linii, kterou vytvořil. Nebylo v tom případě možné, že se časové linie spojí až někde daleko za bodem, ze kterého vyšel? Z hlediska času musel existovat bod, ve kterém byla historie insignifikantní a lidem v tom bodě žijících zcela neznámá, stejně jako byla moderním badatelům neznámá nejranější období vývoje člověka. Nešlo by v takovém případě měnit historii k užitku celého lidstva? Irving o své teorii diskutoval s mnohými kolegy, což byla, jak se později ukázalo, osudná chyba. Očekával, že s ním budou nadšeně souhlasit, ale nestalo se tak. Hádali se s ním, že něco takového by mohlo mít nepředstavitelné následky a že si chybně interpretoval Mensingerovu práci. Aby mohl dokázat svou teorii, tvrdili, tak by musel časovou linii ovlivňovat po určitou dobu. I kdyby, jak také

zamýšlel, odcestoval do minulosti a nikdy se nevrátil, paralelní linie by se spojily ve chvíli, kdy by důsledky rozštěpení, které způsobil, přestaly být faktorem. Ve chvíli jeho smrti, tvrdili, by došlo ke spojení. O rozštěpení takového rázu, jaký předpokládal, prý nemohlo být řeči.

A s tím se nemohl smířit. Nemohl se smířit s faktem, že jeho vliv, jeho role skončí v okamžiku jeho smrti. Mýlili se. Pravdu měl on a dokáže jim to.

Jediná jeho chyba byla v tom, že svou teorii konzultoval s ostatními arbitrážními důstojníky. Byli to omezenci zabředlí do byrokratického bahna a zabývající se vyhodnocováním tahů pěšáky na šachovnici času. Stačilo se jen zmínit o destabilizaci časového proudu, a třásli se strachy. Byli zcela neschopní intuitivních skoků do neznáma, bez kterých se neobešel žádný velký vynález. Jak tomu bylo v minulosti vždycky, oni -s nohama hluboko zabořenýma do slizu - ostře kritizovali pokusy, které on, vizionář, učinil, aby překročil hranice lidského poznání. Génia nikdy vlastní doba nedocení. Musel se usmát. Dodal tomuto klíše zcela nový rozměr.

Až bude králem, až se mu do toho přestanou míchat reparační čtyři, bude pole jeho působnosti nedozírné. Nikdy jim to neměl říkat, nikdy. Dal jim do rukou zbraň proti sobě, varoval je před možnými následky. Poskytl jim čas, aby proti němu mohli zasáhnout, a oni proti němu také zasáhli a znemožnili mu dokončit změny, které zamýšlel udělat. Jestli nebude ostražitý, velmi ostražitý, jestli udělá jen jednu jedinou chybu, mohou ještě stále zvítězit.

Jenže on chybu neudělá.

Hooker byl přesvědčen, že něco není v pořádku. Podle plánu si měl Lucas zajistit místo v Cedrikově družině a při první příležitosti mu prozradit svou pravou totožnost. Ať už se pak mělo stát cokoli, ať by Cedrik svému "synovi" odpustil a přihlédl ke změně, která se s ním stala, či ať by zůstal neoblomný, Lucas neměl v žádném případě pokračovat dál do Rotherwoodu, ale vrátit se do Izákova domu a vyzvednout si svého panoše a zbroj. Měl Izákovi vyplatit dlužné plus úroky - nezvykle vysoké úroky, vysoké bezpochyby proto, že John Izáka vyždímal do poslední kapky - a potom se vydat do Sherwoodu na rande s Finnem a Bobbym. Ideální by bylo, kdyby se jim podařilo vydobýt si u rebelů takové postavení, aby je pak mohli využívat na získávání informací o Černém rytíři.

Ale Lucas se nevracel.

Do rána měl být zpátky, při nejhorším do oběda. A zatím se venku stmívalo a Lucas pořád nikde. Něco se muselo stát.

Musel se nějak zmocnit nyocelového brnění. Problém byl v tom, že Izák z něj nespouštěl oči. Navíc tu byl ještě jeden háček - neměl koně. Nebyl sice problém nějakého sehnat, ale to by se musel nejdřív dostat ven z domu. Než si ho přijde Lucas vykoupit, je prakticky Izákovým majetkem. A jako takového ho Izák zamknul do malé, leč čisté a spartánsky zařízené komory. Jak prozrazoval kolář na Hookerově krku, byl nevolník a nevolníci, jak známo, rádi utíkají při první příležitosti. Jeho postavení bylo sice o něco lepší než postavení běžného nevolníka, protože sloužil rytíři, ale i tak nebyl nic víc než jeho majetkem. Izák dohlédl na to, aby dostal najíst a aby mu nic nescházelo. Výdaje si samozřejmě započítal do úroků. Žid to bral jako svou povinnost, aby Bílý rytíř, až si přijde pro svůj majetek, našel svého sluhu v pořádku. Měl dvě možnosti. Buď utéct a vydat se Lucase hledat sám, nebo se pokusit přesvědčit Izáka, aby mu v tom pomohl.

Druhá varianta nemusela být zas tak neuskutečnitelná, jak se na první pohled zdála. Izák se chystal do Yorku. Byl by už na cestě, kdyby mu Lucas nepředložil obchodní nabídku, která slibovala, že se příliš nezdrží. Historka, kterou si Lucas pro Izáka vymyslel, vlastně neměla daleko od pravdy, alespoň co se týče jejich krycího scénáře. Řekl mu, že má v okolí rodinu, což měl být jako Cedrik, a jelikož má mezi Normany nepřátele, musí se s ní sejít potají. Přísaha, kterou složil, se naplní tehdy, až se setká s rodinou. Potom bude také moci prozradit své jméno. Izák to akceptoval. Přísahy byly v módě a mnohé byly ještě podivnější. Sloužily spíše k tomu, aby propůjčily rytířům, kteří je složili, nádech romantiky. Kdyby Izáka přesvědčil, že se Lucasovi něco přihodilo, možná by se vydal do Yorku hned, přibral by jeho i brnění a šel cestou, kterou se musel včera ubírat Lucas. Obchodník by jistě necestoval sám. Najal by si nosiče a gardu, a tím zajistil bezpečný průběh cesty nejen pro sebe, ale i pro něho. Po shlednutí vlastní mrtvolky neměl Hooker nejmenší chuť někde zůstat sám a bez pomoci.

Požádat ho o to rovnou asi nebude nejchytřejší. Jistější bude, když na to půjde přes Rebeku.

Příležitost se mu naskytla, když mu Rebeka přinesla jídlo. Tato práce přináležela spíše sloužícímu, ale Rebeka měla vlastní důvody, aby ho zastoupila. Chtěla se dozvědět něco víc o záhadném Bílém rytíři, který na turnaji porazil všechny Normany, o tom sympatickém cizinci, který se svým chováním tak odlišoval od všech ostatních rytířů, jaké kdy poznala, a který citoval proroka Izaiáše v hebrejštině. Hooker si ze začátku myslel, že Lucas udělal chybu, když se prozradil, že umí hebrejsky. Časová komanda musela ovládat několik jazyků, což se provádělo pomocí implantované výuky. Bylo běžné, že voják nejen tyto jazyky ovládal, ale dovedl v nich i myslet. Musel, chtěl-li přežít. Lucas možná ani nechtěl promluvit hebrejsky. Při takových multilingvistických schopnostech se člověk snadno překl. Navíc při citaci převládá přirozená tendence říct citát v původním znění a nesnažit se ho překládat. Byly to maličkosti, na které si musel dávat každý voják pozor. A vedle Rebeky by se zapomněl každý.

Byla to nejkrásnější žena, jakou kdy viděl. Byl ještě mladý na to, aby si mohl říkat veterán časových válek, a jeho dosavadní služba mu neumožnila žádný významnější kontakt s ženami na Minusové straně. Byl zvyklý na moderní ženy. Skromná a přitom vznětlivá (jak se stal svědkem, když se ti mastičkáři pokoušeli pustit Lucasovi žilou) povaha Rebeky byla zcela odlišná od všeho, s čím se doposud setkal. V jednu chvíli z ní vyzařovala stejná rozhodnost a vitalita, jako z moderních žen, a vzápětí byla rezervovaná a plachá, žena, která si plně uvědomuje, že za postavení, které jí přináleží, neděkuje jen svému pohlaví, ale i svému vyznání. Žena - skutečná a hmatatelná lidská bytost a zároveň ztělesnění romantiky, dítě prostší a éteričtější doby. Citlivý mladý kaprál v ní viděl ztělesnění onoho krásného dobrodružství, kvůli kterému se přihlásil do Temporálního sboru. A tak, přemožen krutostí reality, se do ní zamiloval.

"Kde se tvůj pán naučil hebrejsky?" zeptala se ho. "Náš jazyk je velice těžký. Není snad, ale mluv pravdu, Bílý rytíř ve skutečnosti Žid?"

"Žid! Jak by se Žid mohl stát rytířem?"

"Nevím. Byla by to záhada, ale nebylo by to poprvé, co by Žid, kterému náboženství něco takového zakazuje, vstoupil do jiného řádu. Možná by to dokázala láska, i když si nemyslím, že by to bylo správné. Když má dítě za otce Žida a matku nežidovku, z hlediska naší víry by takové dítě nebylo pravým Židem. Náš lid byl mnohokrát zneužíván a..." zarděla se, "stávalo se, že některé dítě přišlo na svět ... proti vůli matky a otec byl neznámý."

"Ale můj pán zná svého otce. A Cedrik je Sas a ne Žid."

"Sas Cedrik! Takže tvůj pán je Sas!"

"Rebeko, už jsem prozradil příliš."

"Ach, Poignarde, prosím, řekni mi jeho jméno! Nikomu ho neprozradím. Ponesu si ho až do hrobu, bude-li si to tvůj pán přát, to ti přísahám!"

Hooker ji vzal za ruku. "Dobrá, řeknu ti ho. A nemusíš přísahat, vím, že to myslíš upřímně. Můj pán byl dlouho na křížových výpravách a spolu s králem bojoval za osvobození Svaté země. Hebrejštinu zcela neovládá, ale základy má. Mnoho na cestách studuje, aby odvrátil mysl od stesku. Jeho srdce je totiž zlomené. Cedrik byl proti, když se jeho syn rozhodl následovat Richarda. Je to hrdý Sas a nemá Normany v lásce. Ale můj pán viděl, že Richard je spravedlivý a šlechetný muž, který se k poddaným Angličanům chová stejně jako k Normanům. Jen v jednotě je síla. Richard se vydal osvobodit Svatou zemi, protože se domníval, že je to spravedlivé a správné. Cedrik myslí pouze na osvobození Sasů z normanského područí."

"Tedy se znelíbil svému otci, a proto má zlomené srdce."

"Má zlomené srdce, protože se nenaplnila jeho láska," řekl Hooker a sám sebe nenáviděl za to, jak s ní manipuloval. "Můj pán miloval Cedrikovu schovanku Rowenu, která byla zaslíbená jinému."

"Říkáš miloval!" otázala se Rebeka hlasem, který nedokázal zakrýt podtón naděje.

"Zřejmě to byla jen žádostivost, i když není na mně, abych to posuzoval. Zakázané ovoce někdy nejvíce chutná. Můj pan se vrátil domů unavený, ale také moudřejší. Nyní chápe, že na světě jsou důležitější věci než slepá vášně."

"Pořád jsi mi neřekl jeho jméno. Sasa Cedrika neznám, nemohu tedy vědět, jak se jmenuje jeho syn."

"Wilfred. Wilfred z Ivanhoe. Šlechetný rytíř, jemuž král za jeho služby přidělil léno. Zatímco byl ale Richard pryč, princ John se ujal vlády a zabavil pozemky mnoha rytířů věrných Richardovi. Stejně jako okrádá Izáka tím, že si od něj vybírá půjčky, které jsou ve skutečnosti vazalským tributem, okradl i mého

pána. Ivanhoe se vrátil, aby pomohl králi dostat se zpět na trůn, a kdyby se John a jeho stoupenci dozvěděli, kdo ve skutečnosti je, pokusili by se ho odstranit. Právě v tuto chvíli se o něj obávám. Už měl být dávno zpátky. Odjel, aby se pokusil vyprosit od Cedrika odpuštění a peníze na splacení dluhu tvému otci. Bojím se, že se mu něco přihodilo. Třeba ho přepadli bandité, nebo spadl z koně a leží teď někde v bezvědomí u cesty. A já tu musím sedět a nemohu ho jít hledat, ani mu nijak pomoci!"

"Potom musíš ihned vyrazit. Musíš ho najít, Poignarde!"

"Nemohu," řekl Hooker a odvrátil zrak. Nemohl se jí podívat do očí. Byla zblázněná do Lucase a on toho zneužíval. Bylo to nespravedlivé. Kdyby se zamilovala do něj, tak by dezertoval, obrátil na judaismus a ... ale to bylo nemyslitelné. Musel se vzpamatovat. Byl přece voják a musel vykonat, co bylo potřeba.

"Ale ty ho musíš jít hledat!"

"Já a zbroj mého pána jsme byli dáni do zástavy tvému otci. Kdybych teď odešel, stal by se ze mne uprchlý nevolník, a to se trestá velmi krutě."

"Můj otec tě neprohlásí za uprchlíka," ujišťovala ho. "A vůbec, kdo by naslouchal Židovi? A já mu vysvětlím, že..."

"Ne, to by nebylo k ničemu, Rebeko. Nemohu odejít. Můj pán dal Izákovi své slovo, že tady zůstanu, a to také musím udělat."

"Možná by se to dalo zařídit jinak," řekla Rebeka. "Musíme jít do Yorku, už bychom byli dávno pryč, kdyby otec neuzavřel se sirem Wilfredem obchod."

Mohli bychom hned vyrazit a jít toutéž cestou jako tvůj pán. Jestli leží někde raněn, tak bychom ho museli najít. A jestli ne, tak bychom mu nechali vzkaz, aby nás vyhledal v Yorku. Ty půjdeš s námi, závazek tvého pána tak zůstane neporušen, a my se na něj budeme moci cestou všude vyptávat."

"A bude s tím Izák souhlasit?"

"Přesvědčím ho. Zajisté pochopí, že tím může jen získat, a pokud má Wilfred nějaké potíže, je naší povinností pokusit se mu pomoci. Je-li král Richard vskutku tak spravedlivý a šlechetný, jak pravíš, možná s námi bude zacházet vlídněji než jeho bratr."

"Když pomůžete Ivanhoeovi, pomůžete Richardovi. Uvidíte, že král dokáže být vděčný."

"Jdu si hned promluvit s otcem."

Když odešla, Hooker si povzdechl a smutně se podíval na jídlo, které mu přinesla. Najednou ho přešla všechna chuť.

Maurice De Bracy a Brian de Bois-Guilbert jeli s malou skupinou mužů cestou, která vedla lesem k Torquilstone. Slunce bylo vysoko a oba měli skvělou náladu. De Bracy se chystal uspořádat hostinu na oslavu svého nového titulu - lorda z Torquilstone. Měli za sebou už několik hodin jízdy, když narazili na neobvyklou scénu.

Byl to Izák s družinou, nebo alespoň s tím, co z ní zbylo. Izák měl tu smůlu, že neměl vlastní zbrojnoše, kteří by zabezpečili loajalitu najaté gardy a nosičů. První polovinu sumy jim zaplatil předem a druhou polovinu jim měl zaplatit po tom, co bude on i jeho zboží bezpečně dopraveno na místo. Gardisté si řekli, že lepší peníze v hrsti, než vyhlídka na možné setkání s bandity, a podařilo se jim uprchnout na koních s většinou Izákova zboží. Tři z nich, které stačil Hooker zabít, než byl sám raněn, zaplatili za svoji proradnost životem. A tak

se De Bracyho a Bois-Guilbertovým očím naskytl pohled na tři mrtvoly, ze kterých trčely rukojeti nožů, Ho-okera sedícího na zemi, na Rebeku, která ho ošetřovala, a naříkajícího Izáka uprostřed cesty.

"To je ten Žid, Izák z Yorku," řekl De Bracy, "a ta holka je jeho dcera, které ten bílý saský rytíř vzdal po turnaji hold. Toho chlapa neznám."

"Ach, šlechetní rytíři," zavyl Izák a lámaje rukama se k nim rozběhl, "mějte slitování s ubohým Židem, kterého okradli a zanechali na této opuštěné stezce! Nosiči, které jsem najal, utekli spolu s drahocenným zbožím a zanechali mne a mou dceru napospas lesním banditům! Vaše křesťanské svědomí vám jistě nedovolí pokračovat v cestě, aniž..."

"Ty nevěřící pse!" umlčel ho De Bracy. "Jak se opovažuješ mluvit nám o křesťanském svědomí? Ty, jehož prokleté plemeno zabilo našeho Spasitele? Koho zajímá, žeš byl okraden, ty, který jsi mnohé z nás okradl svým lichvářstvím?"

Izák se zarazil. "Ne, ne, stateční rytíři. Já jsem vás nechtěl urazit! Prosím, neopouštějte ubohé, bezmocné poutníky!" Uchopil De Bracyho třmen. "Musíme se dostat do Yorku, a kdybyste..."

De Bracy ho odkopl. "Táhni k čertu i s celým svým prokletým plemenem! Bud rád, že neskončíš pod kopyty mého koně za to, že ses opovážil na mě vztáhnout ruku!"

Bois-Guilbert se natáhl k De Bracymu a dotkl se jeho ramene. "Uklidni se, Maurici. Nesmíme se unáhlit, jinak zmaříme šanci, která se nám právě naskytla. Ten Žid je bohatý. Je naší křesťanskou povinností, abychom mu odpomohli od jeho špinavě nabytého majetku. Můžeme ho vzít do Torquilstone a tam ho donutit zaplatit výkupné za svoji svobodu, co říkáš?"

Izákovi vyprchala barva z obličeje, začal bezhlesně lapat po dechu.

"Proč ne. A protože jsme toho psa našli společně, tak se rozdělíme."

Bois-Guilbert se usmál. "A co bys řekl na tohle - ty si vezmeš toho špinavce a uděláš si s ním, co uznáš za vhodné, abys z něj vypáčil jeho peníze. A já nechci nic víc než tu roztomilou Židovku, aby mi zahřála postel v Torquilstone."

"Platí," řekl De Bracy.

"To ne! Ne!" vřeštěl Izák. Slitujte se, se mnou si udělejte, co chcete, ale ušetřete moji dceru!

Nezneučiňte bezbrannou pannu! Zapřísahám vás, takový pád a ponížení nesmí poznat. Ona je živoucím obrazem mé drahé Rachel, poslední z šesti důkazů její lásky! Přece byste nepřipravili ubohého vdovce o jeho poslední útěchu? Přece si nevezmete na..."

"Přestaneš kňučet, ty pse!" zahřímá De Bracy, vyklonil se ze sedla a uštědřil Izákovi takovou ránu, že se v bezvědomí skácel k zemi.

Z místa, kde seděl, nemohl Hooker slyšet rozhovor mezi Izákem a dvěma rytíři, ale poznal, že v čele skupiny je De Bracy a Bois-Guilbert, a uvědomil si, že mohou nastat potíže. Když potom zaslechl Izákův křik a uviděl, jak šel k zemi, poznal, že se nemýlí.

"Utíkej, Rebeko!" řekl.

"Ne! Nemohu opustit svého otce!"

Namáhavě se postavil na nohy a pokusil se ji přimět k útěku mezi stromy, kde by se jim mohlo podařit uniknout jezdcům, zatížených nákladem. Jenže Rebeka se vši silou bránila.

"Ne, říkám ti, že ho nemohu opustit! Běž beze mne, zachraň se, Poignarde!"

"Stát!" vykřikl Bois-Guilbert a vyrazil k nim. Ve chvílce byli obklíčeni. "Ty," řekl a ukázal prstem na Hookera, "jak se jmenuješ?"

"Poignard, pane."

„Jak to, že nevolník cestuje s Židem?"

"Můj otec ho dostal, spolu s částí majetku, od jeho pána, nějakého zchudlého normanského šlechtice, jako záruku na půjčku," řekla Rebeka.

"Jak se jmenuje tvůj pán?" zeptal se ho Bois-Guilbert.

"Filip z Doncasteru, pane," zaimprovizoval rychle Hooker.

"Toho neznám. Ty tři tady," ukázal na mrtvolu, "ty jsi zabil ty?"

"Bránil majetek svého pána," řekla Rebeka. "Ubránil ho a mezka, který ho nese, také. Ale byl při tom zraněn, pane."

"Tvůj pán má štěstí, že má tak věrného nevolníka," řekl templář. "Vezmi si, co mu patří a jdi. A vzkaz svému pánovi, že ten, kdo vymazal jeho dluh, byl sir Brian Bois-Guilbert."

"Počkej, Briane!" zavolal na něj De Bracy. Přicvával k nim spolu se dvěma mladíky po boku. Otočil se na svého a na templářova panoše. "Jste si jistí, že je to on?"

"Naprosto, milorde," řekl De Bracyho panoš. "Pamatuji si tu jizvu na tváři."

Bois-Guilbertův panoš pokýval hlavou. "Je to on," řekl. "Panoš Bílého rytíře."

Bois-Guilbert se naklonil a odtrhnul kousek látky, která zakrývala náklad na jediném zbývajícím mezkovi. Pod ní se objevil kousek nyocelového brnění. Bois-Guilbert serval plachtu a uviděl štít s erbem vytrženého dubu.

"Říkáš zchudlý normanský šlechtic?"

Rebeka sklopila zrak.

Hooker cítil srdce až někde v krku. Před očima mu vyvstal obraz vlastní mrtvolu ležící na zemi s hlavou

skoro oddělenou od trupu.

9. KAPITOLA

Hunter nalil Lucasovi šálek čaje a sobě sklenku whisky. "Nabídl bych ti něco silnějšího," řekl, "ale nějaký čas bys to teď neměl přehánět."

"Je to vůbec možné," řekl Lucas, zatím co si pomalu uskrával horkého čaje. "Máš tady čínský čaj, kentuckou whisky, nahrávky Bartóka, Vivaldiho, Rolling Stones a PJ.Probyho, Castella, prvotřídní dýmky i cigarety, značkové Margeaux..."

"Byl jsem vždycky tak trochu staromódní," řekl Hunter hlasem, ve kterém zaznívala hrdost a skrývaná radost nad tím, že má konečně hosta, který dokáže ocenit jeho vybavení. "Nemáš chuť si zapálit?"
"Jo, to mám."

Hunter mu vybral jednu dýmku a podal mu ji spolu s tabatěrkou anglického tabáku, směsí nejvybranějšího orientálního a havanského listí. Lucas si dýmku prohlédl. Byla to bryerka kulového tvaru s dokonalou kresbou letokruhů. Podíval se na značku.

"Dunhillka z roku 1917, a skoro jako nová!"

"Koupil jsem ji nedávno v Londýně."

"Jak se to stalo? zeptal se Lucas. "Jak ses tam dostal?"

"Okay, řeknu ti zkrácenou verzi," odpověděl Hunter. "Dostal jsem se tam s 82. perutí."

Lucas přikývl. Mělo ho to napadnout hned, jak se Hunter zmínil o chronoplátu. 82. perut' měla dlouhou a nesmírně barvitou historii, která se datovala stovky let zpět. Z kdysi elitní výsadkové jednotky se nyní stala jednotka nadzemní. Tvořili ji temporální kartografové, stopaři, bez nichž by byly časové války nemyslitelné.

V dobách, kdy byly cesty časem ještě v plenkách, docházelo k hrozným neštěstím. Lidé se někdy zmaterializovali uprostřed zdi, nebo se načasovali nazpět do místa, kde už někdo stál. Tyto nehody nešlo vyloučit ani v současnosti, čas od času k nim docházelo. A právě k minimalizaci jejich výskytu sloužili nadzemáci. Byl to předvoj každé bojové jednotky vyslané do minulosti. Shromažďovali informace o zeměpisné poloze a historickém období, kde se vojáci chystali vést válku. Prováděli podrobný průzkum terénu, hustoty osídlení, klimatických podmínek, zkrátka všeho, co mohlo ovlivnit činnost vojáka vyslaného do daného období a místa.

Vznášedla byla součástí jejich chronoplátů, vyčasovávali do velkých výšek, čímž se eliminovala možnost, že se vynoří v prostoru, kde už někdo nebo něco je. Potom se snesli do opuštěných oblastí, a tam se rozdělili do skupin. Každá z nich měla vlastní vybavení pro průzkum a jeden chronoplát. Byly to elitní jednotky, pýcha Temporálního sboru, ti nejdisciplinovanější vojáci.

"Tuším, co si myslíš. Zdá se ti divné, aby zrovna nadzemák dezertoval."

„Abych řekl pravdu, tak ano, přesně na to jsem myslel."

"Nesmíš být na mě tak přísný, poutníku. Představ si na mém místě sebe. Poslali nás zmapovat tuhle oblast, připravit půdu pro jednotku, která přistane v tomto sektoru a v tomto čase. Ani bych se moc nedivil, kdyby to mělo něco společného s vaším skokem, i když to nemůžu tvrdit jistě. Už jsem tu dost dlouho, a taky jsem častokrát použil svůj chronoplát, takže jsem ztratit pojem o čase, jestli víš, jak to myslím. Ale abych to zkrátil, naše skupina měla smůlu. Někteří sem přišli jako rytíři, nyocel a všechny ty legrácky, co k tomu patří, jiní jako rolníci, rebelové, nevolníci, co tě napadne. My, naše skupina, jsme byli dřevorubci. Vyfasovali jsme zbraně, které nám měly zajistit bezpečí, jenže znáš to, nejde vždycky všechno tak, jak by si jeden představoval.

Přistáli jsme v opuštěné části lesa nedaleko odtud.

Byla tam spousta zvířet, která se nás někdy vůbec nebála, což znamenalo, že některá z nich už viděla člověka a některá ne. Buď jak buď, to není důležité. Jde o to, že všude byl takový klid, až jsme polevili v ostražitosti. Když jsme dělali průzkumy v osídlených oblastech nebo někde, kde byl aspoň nějaký provoz, tak jsme si dávali pozor, ale vždycky, když jsme se vrátili sem, tak jsme se cítili v naprostém bezpečí, chápeš? A jak už to chodí, právě když jsme si na to začali zvykat, jsme šlápli do hovna. Cítili jsme se až moc v bezpečí, jasně, každou noc jsme stavěli hlídky, ale tenkrát jeden z kluků zaspal. Možná se mu to stalo už někdy předtím, a když ráno viděl, že se nic nestalo, tak to tak dělal pořád. Nevím. Ať

už to bylo jak chce, tu noc, kdy jsme to schytali, Jase spal.

Byli to rebelové, ta Locksleyova banda. Nevím, co dělali v téhle části lesa; jejich akční rádius, jak jsme předtím zaznamenali, byl někde úplně jinde, a taky jsme věděli, že se neradi vydávají za hranice svého výsostného území. Jenže tentokrát to udělali. Možná si někdo z nás nedal dost dobrý pozor a někdo ho sledoval. Buď jak buď, té noci jsem se probudil a zjistil, že ležím uprostřed pekla. Bylo jich snad patnáct nebo dvacet a nás jen sedm. Neměli jsme šanci. Zastihli nás dokonale nepřipravené. Většina z nás se nestačila ani bránit. Naštěstí jsme měli výstroj pod silovým polem, takže se k ní nemohli dostat. Museli si myslet, že v tom byla černá magie nebo něco podobného.

Vždycky jsme je měli za neškodnou sebranku. Banda bláznivých zálesáků, kteří strávili půlku života pod parou. To jen, aby sis uvědomil, že nesmíš svého protivníka nikdy podcenit. Přežil jsem to jen já. Čtyři skončili ve spánku s podříznutým hrdlem. Zbytek vyřídily šípky. Já jsem schytal dva, jeden do ramene... "shrnul si kaftan a ukázal mu nepěknou jizvu, "a druhý do nohy. Kousíček od stehenní artérie. Navíc mi jeden

z nich udělal okovaným klackem do hlavy takovou menší jeskyni.

Museli si myslet, že je po mně, protože když jsem přišel k sobě, s dvojitým viděním a vším, co k tomu patří, byli pryč a z našeho tábora zbyly trosky. Rozbili všechno, co neuznali hodným ukradení. Myslím, že když narazili na výzbroj pod silovým polem, tak rychle zmizeli. Nejspíš si mysleli, že vyplnili nějaké Čarodějnické doupe. Později jsem je v tom utvrdil. Alexej ještě žil. Když jsem ho našel, trčely z něj čtyři šípky. Nemohl jsem ho zachránit, zemřel mi v náručí. Celou dobu se jen smál, bože jak ten se smál tomu, jak to bylo všechno absurdní. Měl úplnou pravdu."

Hunter do sebe vrazil zbytek whisky. "Pár dní jsem tam čekal, až se objeví pézetko. Jenže muselo dojít k nějakému zkratu, nebo co. Nevím, který idiot to zavinil, ale nepřišli. Implantáty mrtvých musely vydat signál o šesti zetkách, ale nikdo se stále neobjevoval. Konečně mě napadlo vyzkoušet vlastní implantát. Přiložil jsem prst na prohlubeň za pravým uchem, znáš to, takový ten pohyb, který čas od času děláme všichni, když se chceme ujistit, že ještě žijeme. Přitlačil jsem a ... nic. Žádný testovací tón. Tak jsem do sebe hodnou chvíli dloubal, ale žádné pípání se mi v hlavě neozvalo. Zbývalo jediné vysvětlení. Ta rána do hlavy mi zničila implantát. Stejně bylo ale nepochopitelné, proč nezaregistrovali implantáty ostatních. Podle mě to musel zbabrat někdo v pézetce a signály naší skupiny nikdy nezaregistrovali. Počítám, že ostatní se vrátili v pořádku, nikdy jsem o nich už neslyšel. Jen naše skupina se ztratila, jestli si vůbec někdo kdy vzpomněl, že nás sem poslali. Typická vojenská pečlivost."

"Ale pořádku jsi měl chronoplát. Mohl jsi odčasnovat sám."

Hunter přikývl. "Taky jsem chtěl. Dal jsem se trochu do pořádku a čekal, až si pro mě přijde pézetko. Čekal.

A čekal. Nakonec jsem se rozhodl, že je zakopu. Začínali se rozkládat. Řekl jsem si, že je zakopu do země, řeknu nad nimi pár slov a odčasnuju nazpět. Tak jsem to měl aspoň v úmyslu. Zkrátka... nejdřív jsem je všechny zakopal. Leží tam všichni, tam venku před dveřmi. A když jsem zasypával posledního ... myslím, že to byl Jase, tak mě to trklo. Proč bych se měl vracet?"

Hunter se chystal, že si naleje další skleničku whisky, ale najednou si to rozmyslel a napil se rovnou z láhve. Mezitím kouřil jednu cigaretu za druhou.

"Proč? Nikdo o mně nevěděl. Nikdo mě nepostrádal. Tak... proč se starat?"

Lucas si uvědomil, že co ho na Hunterově vyprávění nejvíce zarazilo, byl způsob, jakým ho podával. Vyprávěl bez jakýchkoli emocí. Sem tam sice zvýšil hlas, ale to bylo něco jiného. Z toho člověka čísel až děsivý chlad, jako kdyby nějaká jeho část byla mrtvá. Jakoby ani nikdy nežila. Lucas si s hrůzou uvědomil, že mluví s dokonalým vojákem, s dokonalým zabijákem. Tohle je muž, který by nezpanikařil za žádných okolností. Tohle je muž, který nevěděl, co je strach. Tento druh emocí mu byl stejně cizí, jako všechny ostatní.

"Pršelo," pokračoval Hunter, "a já jsem byl celý zablácený od hlíny z těch šesti hrobů. Posadil jsem se, rovnou do toho bahna, rovnou tam, kde ležel Jase, a zvažoval svou situaci. K chronoplátům měly přímý přístup pouze čtyři složky. Arbitrážní sbor, Pozorovatelský sbor, Pátrací a Záchraný sbor a Peruť. Ti nahoře střežili svoje chronopláty jako oko v hlavě, ale nám, bačkorákům, se mohlo stát, že jednou nějaký ztratíme. Ti z pézetka mohli stejně jako implantáty lokalizovat i ztracené chronopláty, jenže co

kdyby někdo tu zatracenou mašinu popadnul a vypařil se s ní? Vůbec nic. Všechny mají bezpečnostní pojistku. Zadáš špatnou vstupní sekvenci a celá věc udělá BUM! a je po problému. A i kdyby u toho byli nějací svědkové, co má být, o jednu bláznivou historku navíc. Má to svoje riziko, ale to je zanedbatelné v porovnání s tím, kdyby se někde potuloval odkódovaný chronoplát.

Fajn, takže jsem věděl sekvenci našeho chronoplátu a mohl jsem ho naprogramovat. Jistě, pézetko ho mohlo lokalizovat, ale v tom případě proč nelocalizovali implantáty naší skupiny?"

"Třeba to byla nějaká dočasná závada na spojení," řekl Lucas. "K tomu dochází dnes a denně."

"Jo, třeba. Může být," přitakal Hunter. "Tak jsem se rozhodl, že ještě počkám. Co jiného mi taky zbývalo? Mohl jsem odčasovat zpátky, ale celou tu dobu jsem si říkal, proč, k čemu? Když na mě kašlou oni, proč bych na ně nekašlal taky? No a jednoho rána jsem si uvědomil, že jsou mi vážně u prdele. Trvalo mi asi týden, než jsem přišel na to, jak odpojit vysílací okruh lokalizátoru. A potom už jsem byl volný jako pták. Implantát mi nefungoval a přes chronoplát mě taky nemohli najít. A i kdyby zjistili, že jim jeden chybí, stejně by si mysleli, že se dostal do nesprávných rukou a sám se zlikvidoval. Prostě jsem si řekl sbohem, armádo. Postavil jsem si tenhle srub a začal si ho trochu zařizovat. Byla to hračka. Měl jsem k dispozici všechny naše kartografické záznamy a mohl jsem si vybírat. Časem jsem to až přeháněl. Časoval jsem hlavně do mírových období. Prostě jsem tam vyčasoval, trochu se porozhlédl, vmísil se do davu, udělal nákupy a vrátil se domů. Řeknu ti, poutníku, to je život! Stačí si vybrat místo a jede se. Paříž 1920, New York 1890, San Francisco 1980, Řecko, Singapur, Malorka, kam jen chceš. A když už jsem měl dost, tak jsem se vrátil sem. Je tu hezky a hlavně je tu klid, nikdo mě tu neotravuje."

"A co rebelové?"

Hunter se rozesmál. "Ti se na mě neodváží. Máme takovou dohodu, oni nechají na pokoji lesního čaroděje

a já nechám na pokoji je. Po pravdě, sem tam si i trochu vypomůžeme."

"A co vaše skupina? Zabili je přece oni. To pro tebe nic neznamená?"

Hunter se zhluboka napil z láhve. "Na něco takového se nezapomíná," řekl. Vstal a přešel k zásuvce, ze které vytáhl starou automatickou pistoli Colt Combat Commander ráže 45. "Mám i důmyslnější hračky," řekl, "ale tahle se mi zdá dost účinná, zvláště v noci. Když slyší všechen ten rachot a vidí zážehy z hlavně, myslí si, že na ně vrhám hromy a blesky. Ukázal na svůj kaftan. "A z tohohle jsou taky pěkně na větví. Tehdy jsem jim prostě předvedl pár přesvědčivých ukázek své moci a řekl jim, že mi buď vydají muže, kteří zabili mé druhy, anebo se můžou všichni rozloučit se životem. Poslechli na slovo."

"A co jsi s nimi udělal?"

Hunter se usmál. "Odčasoval."

"Kam?"

"Ale, do Severní Ameriky v pozdní křídě. Doufám, že se dobře bavili. Jsem zvědavý, jak si s luky a šípy poradili třeba s takovým tyrannosaurem rexem."

Lucas ztěžka polkl. Ten člověk byl hotový netvor. Co víc, byl to úplný blázen.

Ale měl chronoplát.

Pro veselou kopu už nebyl život tak veselý a jednoduchý jako dřív. Na Marion udělal Bobbyho výkon takový dojem, že s Finnovou pomocí provedla totální čistku celého tábora a vylila všechno pivo a víno, které našla. Nastolila prohibici a ta trocha alkoholu, která zůstala, byla na příděl.

Veselá kopa musela vstávat za úsvitu, potom dostali všichni hodinu na to, aby se dali do pořádku a mohli zasednout k snídani. Finn a Bobby zavedli ranní koupání, což mezi loupežníky vyvolalo neskrývanou paniku.

Převládal názor, že mytí je nezdravé, a Finna s Bobbym stálo značné úsilí, což spočívalo jak v přemlouvání, tak v ranách pěstí, aby je poslechli.

Mnozí z nich měli vši. Tento neduh léčili tak, že je donutili, aby si ostříhali všechny vlasy a chlupy, potom se posadili do dřevěných necek a pořádně se vydrhli kartáčem, zatímco oni na ně lili horkou vodu ohřátou nad ohněm. Jejich srdcervoucí lamentování se ještě zdvojnásobilo, když je začala svědit kůže na místech, kde jim narůstaly nové vlasy a chlupy. Finn a Bobby se této proceduře podrobili také; Finn proto, že chtěl jít 'svým chlapcům' příkladem, aby viděli, že po nich nechce nic, co by neudělal sám.

Bobby proto, že se zděšením zjistil, že dostal od Marion muňky.

Namočit a oholit Marion bylo nad síly jednoho člověka. Podařilo se jim to teprve tehdy, až jí Finn zasadil několik bolestivých úderů. Nakonec jí vrazil facku a řekl, že jestli sebou nepřestane škubeť, tak z ní zaživa stáhne kůži. Od té chvíle snášela svoji "léčbu" se stoickým klidem. Když ale došlo na kartáčování, začala znovu vyvádět a škrábat jako divoká kočka. Ostatní veselí hoši museli Finnovi s Bobbym přispěchat na pomoc. Nutno dodat, že je k tomu nemuseli dvakrát pobízet.

Když bylo po všem, vypadal všichni jako vojáčky v přijímači. Bylo celkem pochopitelné, že po absolvování takové procedury v nich zůstal jen zlomek jejich počátečního odporu. Navíc byli příjemně překvapeni, že se po dlouhé době zbavili svých drobných společníků.

Život tábora začínal dostávat řád - po snídani následoval celkový úklid tábora. Po úklidu prohlídka úklidu, po ní rozcvička a výcvik. Finn byl ten nejpřísnější instruktor, navíc mu účinně pomáhala Marion, která nemohla připustit, aby ji někdo v něčem předčil. Finn s Bobbym rovněž dohlédli na to, aby jejich jídelníček

nebyl tak jednotvárný a aby maso bylo důkladně propečené. Kdo se hodně nadře, musí se i hodně najíst. A jestli i potom zbyl v lupičích nějaký odpor, tak se vytratil ve chvíli, kdy si mohli výsledky svého výcviku vyzkoušet v praxi.

Naši dva vojáci neměli v úmyslu veselou kopu převychovat. Jednou to byli zbojníci a zbojníky zůstanou. Když budou pokračovat ve svém řemesle, nejlépe vyzkoušejí účinnost výcviku. Napoprvé je Finn s Bobbym poslali na jednu z šerifových družin vybírající daně.

Šerifova výběrčího daní ochraňoval oddíl rytířů a zbrojnošů dost velký na to, aby ho rebelové nechali na pokoji. Bobby se skupinou asi deseti rebelů vyskočili z úkrytu a s výkřikem "Peníze nebo život!" zahradili oddílu cestu. Šerifovi muži reagovali tak, jak se od nich v takové situaci očekávalo. Rytíři založili kopí a se zbrojnoši v zádech vyrazili - přímo do palby dvaceti, možná více, lukostřelců, kteří se pod Finnovým velením skrývali napravo od stezky. Šerifovi muži se tak octli uprostřed křížové palby šípů, přilétavajících zepředu a z boku. Na tak krátkou vzdálenost bylo brnění jen velmi symbolickou ochranou proti šípům, kterým velké luky udělovaly nesmírnou rychlost. Rebelové zaznamenali obrovský úspěch a shrábli tučnou kořist. Alan-a-dale dostal inspiraci a složil o tom píseň. Finn a Bobby během krátkého času vštípili rebelům něco, co až doposud sami tak hoře postrádali - esprit de corps.

Na obzoru však zůstal jeden temný mrak. Lucas se stále neozýval.

"Už tu měl dávno být," řekl Bobby. Byla noc, seděli s Finnem u doutnajícího ohně. Každou chvíli mělo svítat.

"Jak už je to dlouho?" řekl Finn.

"Nevím. Týden? Víc? Myslíš, že ho dostal?"

"Nevím," řekl Finn. "Přikázal jsem hochům, aby se na něj poptali. Zdá se, že ho nikdo neviděl, stejně jako Hookera. Poslední zprávy říkaly, že Hooker přebývá u Izáka z Yorku, ale nikdo ho neviděl na vlastní oči. Z Ashby se vystěhoval a v Yorku není. Poslal jsem muže do Rotherwoodu, ale Lucas tam nebyl. A stejně tak Cedrik, Rowena ani Athelstane. Jako by se všichni vypařili."

"Všechny cesty vedou přes Sherwood," řekl Bobby. "Snad je proboha ne..."

"Bez obav. Kdyby s tím měli naši hoši něco společného, tak bych to musel vědět."

Bobby se usmál. "Ty je máš vlastně rád, vid'?"

"Rád? No jo, asi to tak bude. Jsou to fajn kluci. Tvrdě makají a taky se podle toho chovají. Trochu mi připomínají Erikovy muže."

"Erikovy?"

Finn se zašklebil. "Erik Rudovous. Nejsurovější bestie, pod jakou jsem měl čest sloužit. Možná se ti zdá, že tohle je náročný angažmá. Já ti povím, co je náročný angažmá. Plavit se na širém moři ve veslici, která má pětasedmdesát stop od přídě k zádi, takových deset stop na šířku, a je vyparáděná ráhnovými plachtami. Pane jo, ti chlapi, to bylo něco. Vikingové. Nejlepší námořníci, co kdy brázdili moře, možná s výjimkou Polynésanů. Řeknu ti, tohle jsou sice ostří hoši, ale kdyby se do nich pustili Vikingové, tak by z nich nezůstal v pěti minutách jediný chlup."

"Víš co, Finne. Zdá se mi, že ses měl narodit dřív."

"V žádném případě. Narodil jsem se v pravý čas. Neměl bych za nic na světě. Ty a já jsme absolutní

vojáci. Můžeme se bít s kýmkoli, kdykoli a kdekoli. Máme na to celou lidskou historii. Řeknu ti, kdo by dal nevím co za to, aby mohl žít v naší době a sloužit u Temporálním sboru. Chlapík jménem Patton. Ten se narodil pozdě, jenže ne dost pozdě."

"Ty jsi normální romantik, Finne," řekl zjihle Bobby.

"Asi jo, chlapče."

"Já ne." Bobby si povzdechl. "Já jsem realista. Dokážu tě pochopit, jenomže to, co děláme, je nebezpečné, děsně nebezpečné. Člověk neměl nikdy začít s cestováním v čase, Finne. Není to správné. Je to šílenost. Co víc, je to stupidita. Všichni se bojí cestovat do budoucnosti, protože nikdo neví, jaká je. Je vůbec nějaká budoucnost? Chci říct, kolik je těch budoucností? Kdo li poví, jak se to tam vpředu kroubí a zatáčí? Možná to někdy nějaký pomatenec opravdu vyzkouší, ale zatím z toho mají všichni plné kalhoty, a dokud to tak zůstane, tak je možná nějaká šance, že se vzpamatují a přestanou s časovými válkami. Co by je k tomu mohlo donutit, nevím. Možná něco, jako je tohle, možná ještě něco horšího. Opravdu nevím. Ale modlím se, aby k tomu došlo."

Zatímco mlčky zíral do žhavého ohniště, začalo vycházet slunce.

"Chci domů," řekl.

10. KAPITOLA

André byla utahaná. Oddechla si, když se v Nottinghamském hradu Cedrika konečně zbavila. Nestačilo, že měl zavázané oči, musela mu nakonec dát i roubík. Neměla už sílu poslouchat příval jeho nadávek, Athelstaneovo neustálé reptání a Rowenino fňukání. Nakonec přikázala, aby jim všem nasadili roubíky. Musela nejprve pokynout jednomu muži a zašeptat mu rozkaz do ucha, protože neuměla napodobit De Bracyho hlas. Šátky na očích zajatců měly dvojí účel, jednak nemohli odhalit její podvod, a zároveň nemohli vidět, že nejedou do Torquilstone, ale do Nottinghamu. Navíc by třeba poznali, že jejich únosce není De Bracy, mohla by se něčím prozradit.

Zajetí proběhlo hladce. Útok je naprosto překvapil, všechny zbývající členy Cedrikovy družiny pozabíjeli. Byla hanba zabít toho mnicha, který cestoval s nimi. Obyčejný poutník, jen se chtěl jen bez úhony dostat přes les. Přišel k tomu, chudák, jak slepý k houslím. Ani ozbrojený nebyl. Co naplat, měla své rozkazy. Utěšovala se tím, že ho neudeřila tak silně; když bude mít štěstí, možná to přežije. Byla to chabá útěcha, ale aspoň nějaká.

Její pobyt v Nottinghamu byl výjimečně krátký. Zůstala jen tak dlouho, aby se ujistila, že byli zajatci předáni šerifovým zbrojnošům, aby vyzvedla Marcela a aby se převlékla do vlastních šatů a brnění. Teď, s Marcelem cválajícím po jejím boku, z ní byl znovu Rudý rytíř ubírající se cestou do Torquilstone. De Bracy za chvíli uvítá Andreho de la Croix a ani ho nenapadne, že otvírá bránu svého hradu vlastnímu vrahovi.

Začínala ji unavovat ta nekonečná hra na schovávanou. Pevně ovinutá prsa ji bolela a chtělo se jí hrozně spát. Jak dlouho to ještě bude trvat? Jak dlouho to ještě může trvat? Čím spleťtější byly intriky, tím větší nebezpečí jí hrozilo. To, čeho se nejvíc bála, nebyla smrt, ale obava, že udělá chybu a prozradí své pohlaví. Když vezme v úvahu všechny okolnosti, bylo až zarážející, že už jí to tak dlouho procházelo. Přemítala, co by jí asi udělali, kdyby na to přišli. Zabili by ji? Pravděpodobně ano. Uvěznili? Zcela jistě. Bylo to něco zcela jiného, než kdyby se nějaký vesničan vydával za rytíře. Ona byla navíc žena a nepředpokládala, že by se muži, které oklamala, spokojili s tradičním trestem. Ne, určitě ne, pro ni by si vymysleli něco zajímavějšího. Muži jako Maurice De Bracy a Brian de Bois-Guilbert by se nikdy nesmířili s tím, že se jim mohla nějaká žena nejen vyrovnat, ale i uspět tam, kde se to jim nepodařilo. Nikdy by ji nenechali odejít, mohl by se to někdo dozvědět. Ano, nebyl by pro ně problém vymyslet pro ni nějakou krajně nepříjemnou smrt. A muži měli i jiné způsoby pomsty. V tom případě by raději volila smrt.

Nejvíce se bála o Marcela. Co by si bez ní počal? Aby předešli případnému odhalení, nikdy nezůstávali příliš dlouho na jednom místě, nikdy se nedali do něčích služeb na delší čas. Celou svou bytostí cítila, že už měli být dávno pryč. Jenže dokud bude Černý rytíř znát její tajemství a bude ji moci kdykoli odhalit, žádný odchod nepřicházel v úvahu. Nejlépe by bylo ho zabít. Ale... jak?

Tvrdil, že je Coeur de Lion, ale už mu nevěřila. Nevěděla sice proč, ale byla si jistá, že má do Richarda

stejně daleko jako ona. Možná byl dokonalou kopií krále, protože sir Guy ho jako takového přijal a šerif musel znát svého krále, vždyť byl kdysi mezi jeho zbrojnoši. Ona Richarda Plantageneta nikdy neviděla a tak nemohla posoudit, jak moc se změnil po návratu z třetí křížové výpravy. Ale ať už to byl kdokoli, znal její tajemství. Sir Guy zato neměl nejmenší ponětí o tom, že je žena. Choval se k ne jako rovný k rovnému, strávili spolu, debatující nad žejdlíkem, nejednu noc. Nevěděla, kdo z nich se jí hnusil víc, jestli on nebo Richard'.

"Vrátil se jako jiný člověk," hučel do ní, když jedné noci seděli u krbu a popíjeli pivo.

"Jak jiný?" zeptala se tehdy.

"V jistém ohledu trpělivější, ale má v sobě více démonů než kdy předtím. Já jsem starší než on, a on se mnou někdy mluví jak s malým děckem. Taky se chová, jako by byl starší než já." Pomalu přikývl.

"Válka dokáže muže změnit. Z někoho udělá předčasně starce a z někoho zas kňourající nemluvně.

Nikdy o ní nemluví."

"O křížové výpravě?"

Guy přikývl. "Jednou nebo dvakrát jsem se ho zeptal, jaké to tam bylo. Pokaždé stočil hovor někam jinam. Nechce mluvit ani o Saladinovi, ani o Filipovi, ani o svém zajetí. Mluví jen o tom, že musí získat zpátky trůn a o Johnově zradě."

"Nevíš, proč se obléká do černého?"

Šerif si odfrkl. "Možná, aby to ladilo s jeho myšlenkami."

"Má černé myšlenky a pohání ho démoni," uvažovala nahlas André. "Když tě tak člověk poslouchá, musí ho napadnout, že král je nějaký čaroděj."

Guy se rozesmál. "Čaroděj to tedy je, hlavně v boji, na mou duši! Má sílu deseti mužů!"

"Možná získal na svých cestách nějaké tajné znalosti."

"Tajné znalosti? Myslíš temnou magii? Nesmysl! Králi není zapotřebí, aby věděl, jak se z olova vyrábí zlato, nebo jak se obcuje s démony. Démoni, kteří pohání Richarda, jsou jeho vlastní výroby a přebývají v jeho mysli a v jeho srdci. Jestli chceš vidět nějakého čaroděje, můžu ti jednoho, vlastně jednu, ukázat. Hned, co se mi ta proradná děvka dostane do rukou!"

"Ty znáš nějakou čarodějnici?"

"Já jsem se s ní oženil, bůh ji zatrat'!"

"Nevěděl jsem, že máš ženu, sire Guyi."

"Právě že nemám. Spolčila se s tou lesní chamradí, kéž jí vyhnijou obě oči!"

"S rebely? Zajisté žertuješ! Proč by se měla dáma-"

"Protože to není žádná dáma, proto! Proto jsem se s ní taky oženil. Možná to jako potulný rytíř pochopíš, de la Croixi. Sloužím svému králi, ale šerifa Nottinghamského hrabství může dělat každý vůl. Já potřebuju boj. Celý život jsem bojoval. Všechno, co jsem v životě získal, jsem si musel vybojovat. Ženy taky. Není nic sladšího než těžce vydobyté vítězství. Takové ty poddajné vrbičky, které se ohnou při prvním zafouknutí,

nemám rád. Dobrý bože, dej mi ženu, která se bude bránit, škrábat, kopat! Když mi ji její otec dával, byl šťastný, že se toho nezvladatelného stvoření konečně zbaví. Já jsem její povahu miloval! Ach, jak jen se o svatební noci bránila! Málem že mi nevyškrábala oči a nezmrzčila mužství! Zmlátil jsem ji, až byla modrá, a ona se stále bránila. Na mou duši, to je ženská, říkal jsem si!"

"Vskutku," polkla André.

"Během prvního týdne našeho manželství se mě třikrát pokusila zabít," řekl šerif. "Nejdřív to zkusila nožem ve spánku. Ještě stále mám na rameni jizvu. Tak jsem ji na noc, potom co jsem s ní skončil, vždycky svázel a dal jí roubík, abych se mohl v klidu vyspat. Podruhé se mě pokusila otrávit. Toho dne jsem měl štěstí, že jsem neměl chuť k jídlu a vzal jsem si jen něco k pití a nějaké ovoce. I tak mě to stálo mého nejlepšího psa. Tak jsem ji přetáhl bičem, a od té doby musela mé jídlo vždycky napřed ochutnat. Potřetí do toho zatáhla bandity. Častokrát jsem se před ní zmínil, že hodlám do králova návratu naše lesy od té chátrý vyčistit. Také jsem sám vedl trestné výpravy. Přes jednoho mého stájníka se jí podařilo s nimi zkontaktovat a domluvit si, že mě přepadnou. Naštěstí to jsou stejní pitomci jako ničemové, a tak jsem nejenže vyvázl, ale navíc jich pěknou řádku pozabíjel a několik zajal. Má drahá žena, bezpochyby ze strachu, že vyjde najevo, jakou v tom přepadení sehrála roli, zajatce v noci pustila a utekla s nimi.

Vůbec netušila, že už o všem vím a že jsem jim schválně umožnil útěk, aby mě dovedli do svého brlohu."

"A dovedli?"

"Ne. Ztratil jsem je v lese, bohužel."

"A tvá žena?"

"Je od té doby s nimi."

"Skoro bych řekl, že bys měl být rád, když ses zbavil takové ženy."

"Já vím, jenže mi ta krvelačná bestie chybí. Bylo s ní

aspoň trochu vzrušení v těchto poklidných časech. Ale já ji jednou dostanu, dej na má slova. Je to

zvláštní ženská, de la Croixi. Abych řekl pravdu, pochybuju, jestli někdy odpustí bohu, že se narodila

jako ženská. Přidělit tolik odvahy příslušníci slabšího pohlaví, to se mu moc nepovedlo." Guy se zašklebil.

"Měl z ní být chlap."

"Opravdu," řekla André, "těžko si lze představit ženu, která by nebyla ráda, že má tak vášnivého manžela."

"Věděl jsem, že mě pochopíš," Šerifovi se rozsvítily oči. "Ty jsi chlap podle mého gusta, de la Croixi. Co kdybysme si spolu vyšli někdy večer zaděvkat?"

"Proč ne, až budeme mít za sebou své povinnosti."

"Ano, jeden musí stále myslet na povinnosti. Ale chlap by si měl i tak najít trochu času na své mužství, co?"

"Pravda," řekla André. "Jinak ženy zapomenou, na co tu jsou."

Šerif se rozhykal. "A to přece nemůžeme dopustit, co?"

"To tedy ne. Jaký by to byl svět, kdyby ženy zapomněly, kam patří?"

"Třeba by ještě nosily ostruhy a hlásily se na turnaje," hýkal Guy. "To by byl pohled pro bohy, co?"

"Myslím, že pivo znásobilo tvoji i tak divokou obrazotvornost."

"Už to tak bude. Bůh stvořil ženu, aby sloužila muži, a tak to má být."

"Možná jednou potkáš takovou, která ti bude sloužit tak, jak by měla," řekla André s úsměvem.

"A na to se napijeme!"

"A na to se napijeme, sire Guyi."

"Proč jsi tak potichu, André?" otázal se Marcel. "Přemýšlela jsem o šerifovi, bratříčku." Marcel se zamračil. "Nemám ho rád. Děsí mě."

"Já ho také nemám ráda. Je to zvíře a ne člověk. Ale je v tom velký rozdíl? Poslední dobou sloužíme podivným pánům."

"André, proč musíme jet do Torquilstone? Mám strach. Tuším, že z toho nevzejde nic dobrého."

André přitáhla oště. "Naučila jsem se důvěřovat tvým tušením, bratříčku. Měl jsi předtuchu?"

"Čím více se blížíme k Torquilstone, tím mám větší strach," řekl Marcel. "Nejezděme tam. Naši koně jsou odpočatí a den teprve začíná. Do soumraku můžeme být mnoho mil daleko."

André seděla mlčky na svém koni a naslouchala ptačímu zpěvu.

"André?"

"Mám sto chutí tě poslechnout, Marceli. Ale já se také bojím. Ten Černý rytíř je asi čaroděj. Když chce, z ničeho nic se objeví vedle mě. Je to sám ďábel, Marceli."

"Tak proti němu musíme bojovat."

"Bojím se, že na to nejsme vybaveni. Jak se bojuje proti čarodějům?"

"Nevím."

"Já také ne. Možná na to časem přijdeme. Ale do té doby musíme být trpělivi a poslouchat jeho rozkazy."

"A co když už bude pozdě?"

"Ano, čas byl vždycky proti nám. Ale copak se dá ovládnout čas?"

"Takže jedeme dál do Torquilstone?"

"Ano, bratříčku. Jedeme dál."

Pouta už měl skoro uvolněná.

Když Hookera svazovali, zatnul svaly na rukou a na zápěstích. Teď kráčet před svým mezkem, před

sebou oba normanské rytíře, a snažil se využít té trochy vůle, kterou mu povolená pouta poskytovala a vysvobodit ruce. Stezka byla úzká. Jestli se mu to podaří, měl velkou šanci se z toho dostat. Možná by se jim i tak v lese ztratil, ale s rukama spoutanýma za zády by byly jeho šance mizivé. Musel se jich nejdřív zbavit. Jeho místo v koloně bylo příhodné. De Bracy a Bois-Guilbert jeli pomalým krokem těsně před ním. Za ním byl mezek s nyocelovým brněním, za mezkem Izák a až těsně za ním šli ostatní zbrojnoši. Pokaždé, když začal Žid protestovat, mu dal jeden z nich ránu pěstí, takže se po čase omezil jen na nesrozumitelné mumlání. Hooker neslyšel, co říká, ale zachytil jedno nebo dvě slova v hebrejštině. Starý muž se modlil.

Vedle Hookera šli dva zbrojnoši. Ten napravo byl levák a nosil meč na pravé straně. Ten nalevo byl pravák a nosil meč na levé straně. Tím odpadala možnost, že by mohl některý z mečů rychle popadnout. Avšak na druhou stranu se tím dostaly do jeho dosahu jejich dýky. A to byly zbraně, které mu „seděly“ mnohem víc.

Měl vlhká zápěstí. Tušil, že si z nich sedřel kůži tak hluboko, že už ani necítil bolest. Hrozilo nebezpečí, že pouta prosáknou krví a nepůjdou povolit vůbec. Zatímco se horečně snažil osvobodit, periferním viděním pozorně sledoval oba ozbrojence. Vypadali unaveně a znuděně, ale kdyby si všimli jeho úsilí, únava by je rychle přešla.

Hooker začínal propadat panice. Silně se potil. Nechtěl umřít. Během své krátké vojenské dráhy se několikrát pokoušel v duchu si představit, jaké by to asi bylo. Byla to morbidní zábava, ale nemohl se jí tehdy zbavit. Myslel si, že kulkou by to nebylo ještě nejhorší, i když člověka mohli postřelit tak, že umíral dlouho a bolestivě. Když se jednou nudil, udělal si v duchu takový seznam smrtí. Nikdy o tom nikomu neřekl, bál se, že se mu budou smát. Takový seznam přijatelných "cest", kterými chtěl předstoupit před Stvořitele. Nahoře byly ty nejrychlejší - výbuchem, sonickou zbraní nebo laserem, kulkou, která by ho zabila dřív, než by si

stačil uvědomit, že ho zasáhla. Potom následovaly primitivnější způsoby jako stětí, ať už gilotinou nebo katovou sekyrou, zásah mečem do srdce, šíp, podříznutí krku... A na konci byly ty nejhorší. Říká se, že utonutí je lehká smrt, ale vidina utopení mu naháněla hrůzu. Potom smrt pomalým umučením, upálením, ozářením, nemocí, otravou chemickými látkami... Existoval jeden druh popravy, ze kterého se Hookerovi obracel žaludek. Příroda ho obdařila velkou obrazotvorností a v tomto ohledu si byl sám sobě nejhorším nepřítelem. Věděl, že strach se vymyká racionální logice. Z čeho tuhla v žilách krev jednomu, mohlo druhého nanejvýš chvilkově znepokojit. Hooker byl posedlý strachem ze smrti, a existovala smrt, které se hrozil více, než všeho ostatního. Oběšení.

Zdávalo se mu, že ho věší. Dokonce o tom studoval odbornou literaturu. Podle ní u většiny případů k uškrcení vlastně nedocházelo. Pokud prý před samotnou popravou odsouzence vysadili na šibenici, na koně nebo jiné vyvýšené místo, tak mu prý oprátka, když byla správně nasazena, zpravidla zlomila vaz a smrt nastala okamžitě, obzvláště když se použilo zátěže. Jenomže Hooker dobře věděl, že skutečnost byla jiná. Nebylo to žádné pravidlo, naopak, byla to výjimka. Ne nadarmo se říká, že oběšenci jsou tanečníci na konci lana. Člověk mohl umírat i patnáct minut, podle toho, jaký druh smyčky mu uvázali. Těžko vyjádřit, jak Hookerovi bylo, když spatřil svou mrtvolu. Ted' se té vidiny nemohl zbavit.

Představoval si, jak se mu garota pomalu zařezává do hrdla, po krku mu crčí pramínky krve, jazyk mu visí z úst, jeho prsty zběsile tápou po drátu, ale nemohou ho nijak uchopit. Vší silou snaží nadechnout... ale mamě.

Hlavu mu prakticky odřízlo od trupu monofilamentové vlákno garoty. Zbraň z budoucnosti. Stejná, jakou měl Lucas ukrytou v ocelové rukavici těsně za zápěstím. Bylo tam nepatrné kovové tlačítko, stačilo jedno rychlé zmáčknutí a smrtící smyčka mohla konat svou práci. Nyocelový komplet měl kousek za zády na mezkově hřbetu. Bylo tam všechno, drátěná košile, brnění, štít, ocelové rukavice... Jak dlouho bude trvat, než některý z normanských rytířů jedoucích před ním, odhalí tajemství brnění? Hooker ucítil na tváři něco vlhkého. V první chvíli si myslel, že mu z čela stéká pot. Potom s ohromením zjistil, že to jsou slzy. V zápěstích už neměl skoro žádný cit. Za zády bylo všechno kluzké. Jen aby se mu podařilo uvolnit ruce! Jen aby si nikdo nevšiml...

Ted'! Rozvázal jeden uzel! Už skoro necítil prsty. Měl pocit, jako by ho do nich píchalo tisíce jehel. Neustále se mu smekaly po uzlech kluzkých od krve. Bože, prosím tě, modlil se, zapomínaje na svůj

ateismus, pomoz mi! Ještě kousek a jednu ruku možná vytáhne z pout. Zat' al zuby a vši silou zatáhl. Ucítíl, jak si odírá palec až na živé maso. Ucítíl, jak si vyklubuje zápěstí... a byl volný!

Levou pěstí udeřil do obličeje muže po své levici. Zařval bolestí, která mu vystřelila vzhůru po paži směrem od vykloubeného zápěstí, které se tím nárazem zlomilo. Pravou rukou mu vytrhl nůž z pochvy, a nejvyšší možnou rychlostí, jaké byl v té chvíli schopen, jím sekl do tváře muže po pravici. Rozřízl mu obličej od koutku pravého oka až po spodek čelisti. Nato se vrhnul střemhlav do křoví po straně stezky. "Chyťte ho!" zaslechl za sebou něčí výkřik, potom udělal kotoul, a pak už byl na nohou, prodíral se ostružiním, bezvládná ruka mu klimbala podél boku, druhá svírala nůž. Za sebou uslyšel dusot koňských kopyt a praskot křoví, kterým se prodírali jeho pronásledovatelé. Utíkal, jak nejrychleji mohl a vzlykal přitom strachem. Zakopl o kořen, upadl, a udeřil se od hlavy.

"Mám ho!" vykřikl někdo.

Hooker vzhlédl a spatřil, jak se na něj řítí muž s taseným mečem. Hodil po něm nožem. Zapíchl se do mužova hrdla. Muž se svezl k zemi a strašlivě přitom chrčel. V mžiku se přičítal De Bracy. Rozmáchl se mečem a snažil se Hookera uhodit tupou stranou, aby ho dostal živého. Hooker ránu zachytil pravou paží. Ucítíl, jak mu praskl loket, a vykřikl. Nedbaje na bolest, popadl De Bracyho za paži a strhl ho ze sedla. Jeho kůň se splašil a utekl. Ostatní muži se blížili. Rozběhl se. Kolem něj zasvištěl šíp a hned nato další. Utíkal, necítil větve, které ho šlehaly do obličeje, zakopával, padal, vstával a zase utíkal; prchal hlouběji do lesa a snažil se uniknout svým pronásledovatelům. Utíkal a neohlížel se. Utíkal, aby si zachránil život. Nemohl tušit, že unikl z rozpáleného kotle jen proto, aby spadl do ohně.

Na dveře Irvingovy komnaty někdo zaklepal.

"Ano?"

"Máme zajatce, Sire," ozval se šerifův hlas za dveřmi. Irving vstal a otevřel Guyovi dveře.

"A?"

"Přece jste říkal, že vás mám o všem informovat."

"Tak co se stalo?"

"Jedna z lesních hlídek chytila zajatce. Uprchlého nevolníka, zdá se. Vypotácel se z lesa přímo před ně a dostal amok."

"Co tím myslíš?"

"Musí to být úplný blázen, Sire. Bud' ho ovládají démoni, nebo je šílený strachem. Měl zlomené zápěstí na jedné ruce a loket na druhé, a přesto se snažil bojovat. Říkali, že mluvil cizím jazykem, prý vriskal a blabotal jako šílenec. Byl v zajetí, aspoň to mohu tvrdit jistě. V místech, kde měl pouta, má kůži sedřenou do masa."

"Sas?"

"Ne, Sire. Nevím, kdo je zač, ale mám dojem, že jsem ho už někde viděl. Má na tváři jizvu, kterou jsem nedávno někde zahlédl, ale nemohu si vzpomenout kde."

"V Nottinghamu? V Yorku?"

"Ne, Sire. Možná v Ashby ... Ano, v Ashby na turnaji. Určitě jsem ho tam viděl mezi stany rytířů, ale komu sloužil, si nevzpomenu."

"Kde je teď?"

"Dole v žaláři."

"Výborně, hned se na něj podívám. Počkej tam na mě."

Šerif odešel a Irving zavřel dveře. Nevolník. Není Sas. Mluví cizím jazykem. Že by? Existoval způsob, jak se ujistit. Irving zamknul dveře a zpod postele vytáhl pouzdro s chronoplátem. Otevřel ho a vytáhl ovládací okruh, který po zapojení uváděl chronoplát do činnosti. Uvnitř byl lokalizátor napojený na počítač. Irving ho zapojil a nastavil lokalizaci implantátů na nejbližší vzdálenost. Ano! Je tu! Signál lokalizace implantátu v nejbližším okolí! Musel být přímo pod ním. Neuvěřitelné štěstí. Šerifovi muži chytili příslušníka Temporálního sboru. Musí to být někdo z reparačního oddílu! Rychle složil přístroj zpátky do pouzdra a spěchal do podzemí.

Prostory ve spodní části hradu byly temné a vlhké, páchlo to tam zatuchlinou. Když sestoupil do podzemního žaláře osvětleného pochodněmi, rozeběhly se před ním krysy. Šerif ho už čekal spolu s klíčником, odporným starochem, který zapáchal, jako by byl tři týdny po smrti. Klíčník žil v podzemí

hradu a roky nespátřil denní světlo. Byl poloslepý a jeho kůže měla barvu rybiho podbřišku. Když minuli několik kobek, Irving zaslechl za jedněmi dveřmi Cedrikovy výkřiky.

"Budeš zticha!" zabušil klíčník sukovitou pěstí na dveře Cedrikovy kobky. "Tenhle dělá furt rámus," řekl.

"Co nevidět začne chraptět," zachichotal se. U dalších

dveří se zastavil. "Tady uvnitř je slečinka," řekl a zamlaskal. "Křehké masíčko, pane. Budeme ji mučit, Vaše Výsosti? Umím dobře zacházet s dmychadlem, to umím. Rozžhávím vám pec do bělá!"

"Zavři mu zobák," řekl Irving.

"Mlč!" přikázal klíčníkovi šerif, a přidal k tomu takovou facku, že ho málem srazil k zemi.

"Ano, milorde, děkuju, milorde."

Klíčník se zastavil u jedné dveří a začal se potýkat se zámek. Trvalo mu věčnost, než se do něj trefil. Konečně dveře otevřel.

Irvingovi se ze zápachu, který se z nich vyvalil, zatočila hlava. Na místě se obrátil, rukou si zakrýval nos a ústa.

"Vyved' ho ven," přikázal šerif.

Klíčník vešel dovnitř a chvíli bylo slyšet, jak se potýká se zajatcovými okovy. Nato se ozval hluk zápasu, padlo několik ran a ze dveří se vyřítíl Hooker. Šerif ho jedinou ranou poslal k zemi. Hooker zůstal ležet a sténal. Šerif vrazil hlavu do cely.

"Hej, ty strašidlo, žiješ?"

"Ano, milorde, děkuju, milorde."

Šerif práskl dveřmi a nechal klíčníka uvnitř. Sehnul se a jedním pohybem si Hookera přehodil přes rameno. Potom se, spolu s Irvingem, vydal směrem ke konci chodby. Dalším schodištěm sestoupili do mučírny.

Když byli uvnitř, šerif napůl bezvědomého Hookera přirazil ke stěně, jednu ruku mu přitlačil na hrud' a druhou ho připoutal do okovů.

"Přived' ho k sobě," řekl Irving.

Šerif zdvihl vědro s lepkavou zatuchlou vodou, a vychrstl ji Hookerovi do obličeje. Potom chytil kaprála za vlasy a zatřepal mu s hlavou.

"Začíná se probírat, Sire."

"Nechej nás o samotě."

"Sire?"

"Počkej na mě nahoře," řekl Irving. "Budu ho vyslýchat sám."

"Jak si přejete, Sire."

Šerif odešel. Irving si botou přisunul neopracovanou dřevěnou podnožku, sednul si a počkal, až se Hooker úplně probere. Když otevřel oči, zrak mu spočinul na usmívajícím se Irvingovi, který seděl opodál.

"Ježíšikriste."

"To zrovna ne," řekl Irving, "ale vidím, že mě znáte, není-liž pravda?"

Hooker neodpověděl.

"Nebudeme ztrácet čas," řekl Irving. "Nevím, kdo jste, ale vím, co jste, a to je hlavní. Jste jedním ze členů reparačního oddílu, který mě má za úkol zastavit. Zapírat nemá cenu, moje zařízení zaregistrovalo váš implantát. Taky vím, že tu někde jsou nejméně další tři; jejich implantáty jsem rovněž zachytil. Všichni čtyři jste byli na turnaji. Bohužel jsem zatím neměl čas, abych určil přesnou polohu ostatních, ale vím, že jsou někde v Sherwoodu."

"Když je můžete lokalizovat, tak co chcete po mně?"

"Jen pár jednoduchých odpovědí na pár jednoduchých otázek."

"J. D. Hooker, kaprál, osobní číslo..."

Irving za zasmál. "Podívejte se kolem sebe, Hookere. Jste ve středověké mučírně. Připouštím, že její vybavení je trochu zaostalé, nicméně dostatečně účinné. Doufám, že my se nebudeme muset uchýlovat k tak nepříjemným způsobům přesvědčování. Nemáte šanci. Kdybych chtěl, mohl jsem vás všechny už dávno stáhnout z oběhu, ale měl jsem důležitější věci na práci. Zatím mi nevadíte. Snad chápete, že vás mohu v kteroukoli chvíli zlikvidovat."

"Tak proč to neuděláte?"

"Účelnost, pane Hookere. Váš nadřízený a já hrajeme složitou partii. Je to nebezpečný protihráč, ale každým tahem stále lépe chápu její pravidla. Počítám, že on také. Odvážím se tvrdit, že je to pro nás oba velmi poučné. Ať je to, jak chce, jedna z věcí, kterou jsem se naučil, je, že v momentě, kdy musím stáhnout separační oddíl, můj protivník začne partii od začátku. Aspoň jednou bych ji chtěl zkusit dohrát do konce. Nechcete si zakouřit?"

Z pouzdra na opasku vytáhl balíček cigaret a nabídl jednu Hookerovi.

"Nemusíte mít obavy. Není v tom nic víc než obyčejný tabák. Prozatím vás potřebuji živého a ve stavu, v jakém jste. Bylo by příliš riskantní pokusit se vás nadopovat. I tak vás nejspíš zimmunizovali proti drogám." Hooker otevřel ústa a Irving mu mezi rty zasunul cigaretu. Zapálil mu.

"Starosvětské metody jsou nejlepší," řekl Irving, přešel k železné panně a se značným úsilím ji pomalu zavřel. Vydávala příšerný skřípot. "Víte, kdysi byli agenti vybaveni vším možným harampádím, jen aby se vyhnuli výslechu, který je mohl případně zlomit. Kyanidové kapsle v zubu a tak. Neuvěřitelné mrhání pracovní silou. Je dobře vědět, že jsme tuto etapu překonali."

Hooker ho mlčky pozoroval, cigaretu sevřenou mezi zuby.

"Obecně lze tvrdit, že zlomit jde každého, pane Hookere. Vlastně na tom ani nezáleží. Konec konců, proč bychom zbytečně plýtvali pracovní silou, že?"

"K věci," syknul Hooker.

"Zajisté. Tak tedy: mám už plné zuby všeho toho vměšování. Člověka to přestane časem bavit. Naše situace připomíná zvláštní šachovou partii, ve které je černý král obklíčen bílými pěšci. Ti jsou velmi zranitelní, to je bez debat, a po pravdě, ani nejsou moc důležití. Král je může brát, jak se mu zachce, ale musí si dát pozor, aby se vlastním manévrováním nedostal někam do rohu, kde by mohl dostat v podstatě nedůstojný mat. A tak bílý král obětuje pěšce napravo nalevo a spoléhá právě na tuto alternativu. Jediná naděje černého krále je v patu, kdy se už na šachovnici neobjeví žádní další pěšci - protože v naší hře, pane Hookere, znamená pat vítězství Černého krále.

Jak vidíte, mé šance na pat si vyžadují přítomnost soupeřových pěšců na šachovnici. Pravidla jsou totiž trochu zvláštní. Bílý král disponuje víceméně neomezeným počtem pěšců. A pro mě je výhodnější, zůstanou-li ve hře. Pokud pro mě nepředstavujete nebezpečí, jste relativně v bezpečí. Opravdu. Byl bych hlupák, kdybych někoho z vás zabil, nebylo-li by to absolutně nezbytné. Vy mi jen musíte trochu usnadnit situaci, abych vás mohl nechat ve hře, toť vše. Když budete spolupracovat, můžete se v klidu dočkat konce partie. Nic vám nebude chybět a budete to mít za sebou. Jen se na sebe podívejte. Polámané kosti, lacerace, jste na pokraji totálního nervového zhroucení... a proč vlastně? Bez nejmenšího důvodu. Stačí, když mi řeknete, co chci vědět, a budete mít klid. Postarám se o to, aby vám ošetřili vaše zranění, a o veškeré vaše další pohodlí. Stačí, když mi řeknete, za koho se vydávají ostatní členové vašeho oddílu."

"To je všechno?"

Irving vzal Hookerovi z úst zbytek cigarety dřív, než mu spálila rty.

"No, je tu ještě jedna věc. Chápejte, jsem tu tak trochu připoután. Musím udělat některé věci a můj arbitrážní protivník je rozhodnutý mi to za každou cenu co nejvíce ztížit. Je v zájmu nás obou, jak zajisté chápete, minimalizovat traumata časového proudu. Doposud se mi to dařilo, i když to nebylo snadné. Abyste pochopil mou situaci, musíte si uvědomit pravidla této hry. Zahnují sérii menších traumat. Každé z nich zvětšuje možnost vzniku paradoxu.

Pokaždé se dostaneme o krůček vpřed, ale prozatím se mi nepodařilo ujmout se trůnu. Až toho dosáhnu, bude mé postavení mnohem stabilnější, i když budu ještě stále zranitelný. Abych tohle divadlo mohl ukončit, potřebuji od vás vědět dvě věci. Nemůžu si dovolit trávit všechn čas lokalizací ostatních členů vašeho oddílu. Navíc přesná lokalizace by pro mě byla trochu složitá, zvláště někde uprostřed davu. Ledaže by se octli v mé blízkosti právě ve chvíli, kdy bych měl zapnutý lokalizátor. A kdyby k něčemu došlo, neobešlo by se to bez boje. A k tomu něčemu dojde, myslím si, už brzy, a já bych nerad někoho z vašeho oddílu proti své vůli zabil. Když budu vědět, kdo jsou, budu se jim moci vyhnout. Udeřím jen v sebeobraně a když to bude absolutně nevyhnutelné. Pomozte mi, abych vám pomohl zůstat naživu. A taky potřebuju vědět, kde je váš arbitrážní důstojník."

"Nemůžete si ho sám lokalizovat?"

"Ani já, ani on nemáme implantáty, pane Hookere, a oba jsme odpojili vysílací okruh lokalizátoru svých chronoplátů. On neví, kde jsem já, a já nevím, kde je on. Vy to ale můžete změnit, není-liž pravda?"

"Když to udělám, tak se může rozloučit se životem."

"Asi máte pravdu. Nebude mi, než ho zabít. Nebude to nic jednoduchého. Předpokládám, že učinil důkladná bezpečnostní opatření, ale to by vás nemělo znepokojovat. Jeho taky nezajímalo, co s vámi bude. Jste pro něj jen pěšci. Poslal vás na smrt."

Hooker zavřel oči a nic neříkal.

"Respektuji vaši loajalitu, ale ujist' uji vás, že není na místě."

Hooker na něj vrhnul nepřítelny pohled. Uvědomil si, že na zádech cítí studený pot. Začínaly se mu třást kolena.

"Vážně si, Hookere, myslíte, že můžete vydržet mučení?"

Hooker ztěžka polknul. "Někteří to vydrželi."

"Protože jejich vyšetřovatelé byli pitomci. Už teď máte dost velké bolesti. Máte strach, vidím vám to na očích. Až doposud to bylo relativně snadné, řekl bych skoro příjemné. Nenut' te mě, abych to změnil."

"Táhni k čertu, Goldblume."

Irving si povzdychl. "Jak chcete. Nemám na vybranou. Je mi to opravdu velice líto."

Přešel k policím u zdi a natáhl se pro palečnici. Pro začátek.

11. KAPITOLA

, Jak se cítíš?" zeptal se Hunter.

Lucas se posadil na posteli. "Zažil jsem už příjemnější stavy, ale myslím, že jsem okay."

"To rád slyším. Co takhle menší výlet?"

Lucas se zhluboka nadechl. "Kam mám jít?"

"Kam máme jít my."

"Nechápu."

"Já jdu s tebou. Nebo sis to s tím Irvingem rozmyslel?"

"Chceš snad říct, že nám pomůžeš!"

"A co sis, ksakru, myslel, že udělám, poutníku?"

Lucas protáhl obličej a začal vstávat. "Abych byl upřímný, byl jsem si skoro jistý, že využiješ mého stavu a někam mě odčasuješ. Nemám už implantát, a tak bys mě mohl poslat, kam se ti zamane, s vědomím, že mě nemůžou nikdy najít."

Hunter na něj vytrřel oči. "Proč bych, proboha, něco takového dělal?"

"Možná si kopu vlastní hrob, ale myslel jsem si, že si nemůžeš dovolit nechat mě jen tak odejít. Co by mi zabránilo tě nahlásit?"

"Nic," řekl Hunter. "No a co?"

"Jak no a co?"

"Ale no tak, neblbni, poutníku, tak silně tě zas nepraštili," posmíval se Hunter. "No tak bys mě nahlásil, co má být? Co myslíš, že by asi udělali? Lokalizovat mě nemůžou, a navíc mám vlastní chronoplát. Při nejhorším bych se musel vzdát tohoto hnízdečka. Našel bych si jiné, co na tom záleží. Ty blázne, vždyť já můžu jít, kam se mi zamane, a na celém světě neexistuje nikdo, absolutně nikdo, kdo by mi v tom mohl zabránit. Je to tak?"

Lucas se usmál. "Máš pravdu. Asi jsem přestal myslet. Ale proč nám chceš pomoci?"

"Z mnoha důvodů. Poslední dobou je tu až moc klidno. Proč se trochu nepobavit chytáním nějakého arbitrážního gaunera. Může to být zajímavé. Taky je pravda, že beze mě jednoduše nemáte nejmenší naději, to byste museli mít setsakramentský Štěstí. Další důvod, a ne zanedbatelný, je ten, že musím chránit vlastní zájmy. Ten váš Irving mi pytláčí v revíru. Pohrává si s časovým proudem a já bych se mohl octnout v nezáviděníhodné situaci, kdybych se načasoval někam, kde se patlal. Vůbec bych nevěděl, co můžu očekávat. Takže chápeš, že tady nechci žádné změny. Ať to všechno pěkně zůstane tak, jak je. Abych věděl, na čem jsem."

"Co tedy navrhuješ?"

"Tvůj nyocelový komplet můžeme odepsat," řekl Hunter. "Když uvážíš, že máš místo toho mě a mé skromné vybavení, není to zas tak velká ztráta. Jak to teď vypadá, jsme na tom celkem slušně, protože druhá strana nemá nejmenší ponětí o tom, kdo jste. Stejně tak netuší, že máte přístup k chronoplátu a že vás můžu navíc vybavit speciálním náradím. V tomto ohledu nejsem tak konzervativní jako váš štábní velitel. A co je nejdůležitější, už tě nemůže lokalizovat přes tvůj implantát."

Lucas na něj vrhl zlý pohled a odměřeně řekl: "O čem to mluvíš?"

Hunter si povzdechl. "Ach jo. Co to zas poslali?"

"Lokalizátor má přece jen pézetko."

"Vlastně ano, asi bych se neměl divit, že vám nic neřekli. Myslím, že tě nikdy nepřidělili někam, kde bys měl přístup ke chronoplátu. Pézetko má opravdu speciální vybavení, jenže faktem zůstává, že každý chronoplát může přijímat implantátové signály."

"Panebože," zašeptal Lucas, opřel se do křesla a zhluboka vydechl. "To znamená, že Irving o nás celou tu dobu věděl! Věděl, kde se v každou chvíli nacházíme!"

"Ano i ne," řekl Hunter. "Už chápu, proč se nenamáhali vám něco říkat. A kromě toho, informace o chronoplátech jsou přísně tajné. Panáčci, kteří si s nimi můžou hrát, se zpravidla nebratříčkují s aktivními složkami, vůbec o nich neradi mluví. Rozkazy, znáš to. Dá se s velkou jistotou tvrdit, že Irving měl vždycky dost dobrou představu o tom, kde se nacházíte, ale přesnou polohu může určit jen pomocí pézetkáckého vybavení. A to nejspíš nemá. Protože kdyby ho měl, byl by to už dávno skoncoval. Nebo taky ne. Jsou tu i jiné možnosti."

"Nechápu."

"Okay, představ si, že jsi na jeho místě. Máš chronoplát, ale nemáš individuální naváděcí systém, kterým disponují Pátrací a záchranné jednotky. Možná by ses k němu mohl dostat, ale íenesko by asi nebylo zrovna to nejvhodnější. Je totiž zkonstruováno pro týmovou práci, není tak přenosné, a navíc by to bylo sakra nápadnější. A ty přece chceš svou výbavu převézt, aniž bys vzbudil větší podezření. Jasně že hoši z pézetka by takové problémy neměli."

"Takže," řekl, sáhnul po láhvi whisky, pořádně si loknul a pokračoval, "si seženeš standardní chronoplát bez toho načančaného íeneska. I tak si vyhraješ až až. Za prvé, máš dokonalou mobilitu. Pézetko normálně funguje jako centrální jednotka napojená na řadu průzkumných mobilních jednotek. Přidejme k tomu generátor ochranného pole a dálkové ovládání - ještě stále hovoříme o náradíčku, které lehce zašiješ. Tahle standardní jednotka ti umožňuje lokalizovat implantáty, ale bez íeneska s ní dosáhneš jen průměrnou přesnost lokalizace. Stejně tak s ní nemůžeš implantát přišpendlit. To znamená, že Irving ví totéž, co já. A já jsem zaregistroval dva implantáty směrem na západ, přímo uprostřed Locksleyova teritoria. To bude ten tvůj Johnson a Delaney. Kdybych musel, tak bych našel jejich tábor, ale to by bylo tak všechno. Mohl bych stát uprostřed skupiny deseti, dvaceti lidí, a nevěděl bych, který z nich má implantát a který ne. Ledaže bych rovnou na místě vybalil lokalizátor a chvíli si s ním pohrával, a to by Irving, myslím, stěží uznal za praktické, že? Takže vás sice může lokalizovat, ale bez toho, aby se sám nevystavil nebezpečí, vás nemůže přesně identifikovat."

"Přesto nechápu, co mu bránilo, aby se do nás pustil," namítl Lucas.

"Hodně věcí. Za prvé, nemohl vědět, kde přesně jste, ani kdo přesně jste. To by musel být rovnou vedle vás a mít zapnutý lokalizátor. Přesto se dá říct, že kdyby opravdu chtěl, tak by si vás našel. Ale co by se stalo potom? Pamatuj, že jsi na jeho místě. Řekněme, že tě zajme. Váš štábní arbit'ák stále přijímá tvoje signály. V relativně krátkém čase může celkem přesně zjistit, kde se nacházíš. Může mu dojít, že jsi zajat. Kdyby tě Irving zabil, tvůj implantát vyše zet signál. A když i ten přestane vysílat, bude to znamenat zetko se zničeným implantátem. Chápeš? Proto se nenamáhali vás informovat. Věděli, že vás Irving může přijímat, ale oni vás museli přijímat taky, protože co by se stalo, kdyby reparační oddíl selhal?"

"Pokusí se vyslat další," řekl omámeně Lucas.

"Přesně tak. Rebelové se vždycky snadněji neutralizují, když je můžeš nejdřív identifikovat a izolovat. Když bude mít Irving aspoň přibližnou představu o tom, kde se pohybujete, a když pro něj nebude představovat žádnou hrozbu, tak vás nechá na pokoji a scénář se bude dál vyvíjet víceméně lineárním směrem. Buď se pokusí o takovou změnu, která sama o sobě zneutralizuje celou vaši misi, nebo musí zlikvidovat vašeho štábního."

"Takže co teď?"

"Teď si asi myslí, že jsi mrtev. Konec konců, tohle je nebezpečná doba. My se musíme nějak spojit s Johnsonem a Delaneyem a dát hlavy dohromady. Rebelové se nám můžou taky hodit."

"Musím ještě vyzvednout Hookera."

"Bojím se, že to nepůjde," řekl Hunter a podal Lucasovi láhev. "Zachytil jsem jeho signál někde v Nottinghamském hradu. A zatímco jsem přijímal, jeho implantát vyslal zetko."

Špatně ho odhadl, byla to neodpuštělná chyba.

Trvalo mu dlouho, než Hookera zlomil, mnohem déle, než předpokládal. Nedalo se nic dělat, bylo mu to sice proti mysli, ale musel to udělat sám, nemohl si dovolit přenechat to někomu jinému. To, co Hookerovi řekl, a to, co doufal, že on řekne jemu, nebylo pro cizí uši.

Dostal z něj jedinou užitečnou informaci, ale dalo to mnohem více námahy, než očekával. Zpracovával ho vytrvale a pečlivě, tichým a vmlouvavým hlasem mu donekonečna opakoval, že po něm chce jen, aby trochu spolupracoval, a bude mít od něj pokoj. Jenže síla vůle toho člověka byla ohromující.

Byl šílený strachem; pateticky naříkal; křičel bolestí; ale nepovolil. V jednu chvíli měl dojem, že už ho konečně zlomil, už se zdálo, že udělá všechno, co bude chtít. Jenže pak se v Hookerovi něco vzepjalo, zařval vztekem a omdlel. Čímž dočasně unikl z jediné cesty, která se před ním otvírala.

Irving ho už pak nechal na pokoji a zavolal šerifa. Šerif vešel do mučírny, sejmul bezvědomému Hookerovi pouta, přitom ho přidržoval u zdi. Bylo těžké rozšifrovat výraz na tváři sira Guye. Irving se snažil představit si, co se mu asi honilo hlavou, když stál v horním patře žaláře a naslouchal výkřikům z podzemí.

Tam dole je můj král a mučí nějakého uprchlého nevolníka.

Šerif Hookera zdvihl a odnesl do Irvingových komnat. Irving mu řekl, aby ho položil na postel a nechal je o samotě. Sir Guy ho beze slova poslechl. Jen ať si odpočine, pomyslel si Irving. Ať se probudí v příjemnějším prostředí. Ať si uvědomí, že existuje i jiná alternativa než smrduté kobky. Irving ho nechal o samotě. Předtím aktivoval ochranné pole chronoplátu a vynesl z místnosti všechny zbraně. Jenže udělal osudnou chybu. Podcenil Hookerovo odhodlání a nechal na stoličce ležet své rytířské rukavice.

Irving stál, díval se na Hookerovu mrtvolu a proklínal sám sebe.

Muž vzal jednu rukavici, vystřelil z ní garotu, přehodil smyčku přes držák pochodně a dal si ji kolem krku. Byl to příšerný pohled. Ten člověk se musel zbláznit. Žádná rozumně uvažující lidská bytost by nikdy něco tak hrozného neudělala. S největším sebezapřením ho sundal dolů.

Možná by se to ještě dalo obrátit v jeho prospěch. Hooker mu prozradil totožnost jednoho člena reparačního oddílu. Ivanhoe nebyl pravý Ivanhoe, ale temporální agent jménem Lucas Priest. Mělo ho to napadnout, když viděl, jak si ten člověk počínal během bitky. Ale skutečný Ivanhoe byl také skvělý válečník a Irving předpokládal, že reparační oddíl infiltrovali do normanského tábora, kde by měli zajištěnou aspoň částečnou ochranu. Podezřívá De Bracyho a Bois-Guilberta, a proto si najal André de la Croix, aby jim

byla nablízku. Alespoň o ní nemusel mít žádné pochybnosti.

Kdo mohou být ti zbývající dva? Zachytil totiž už jen dva signály, což znamenalo, že jeden z nich je nejspíš mrtev. Ale který? Podle všeho by to měl být právě Priest, protože to byl Hookerův parták a Hooker se bezpochyby do něčeho zamotal ještě předtím, než se mu dostal do rukou. Hooker nevěděl, že se jeden signál ztratil, tím si byl Irving jist. Zbývali dva, oba někde v Sherwoodu, na území ovládaném rebely.

Ten podezřelý vyhlížející lukostřelec, který na turnaji rozštípl šíp toho Normana. Naváděcí šíp? Takový zásah byl sice teoreticky možný, ale pravděpodobnost, která hovořila proti tomu, byla obrovská. Ale stejně ... v jednom příběhu legendy o Robinovi Hoodovi přece ... no ovšem! Jak lépe využít rebely proti němu, než se infiltrovat mezi jejich vůdce? Škoda, že si toho lukostřelce neprohlédl zblízka. Mohl to být Locksley, ale taky to mohl být jeden z nich a chovat se jako Locksley. Stejně jako ta holka. Marion? Proč ne? Musí postupovat tak, jako by kdokoli z jejich vůdců byl temporálním agentem. Mohl odčiasovat nazpět a podívat se na turnaj ještě jednou. Zároveň by zjistil, s kým přišel Priest do styku. Věděli, jak choulostivá a nezáviděníhodná je jejich situace, a budou proto postupovat s nesmírnou

opatrností. Irvingovi se na tváři objevil úsměv. Co kdyby je trochu vystrašil?

Hooker byl mrtev. Dobrá tedy, co kdyby jim to dal na vědomí v Mínu čas? Ať se trochu pobaví.

Kdyby to šlo udělat, aniž by došlo k rozštěpení časové linie, tak by to v současné chvíli posílilo jeho postavení. Odčasoval by nazpět, podíval by se na zápas i na svůj vlastní výkon. Potom by zjistil, který stan patří Priestovi, vyčasoval by do současnosti, vzal Hookerovo tělo a předhodil jim ho. Musel by si dávat pozor, ale za ten zdrcující účinek, který by to na ně mělo, to stálo. Pochopili by, že zjistil, za koho se vydávají dva z nich. A Hooker se bude muset smířit se svou smrtí. Opak by znamenal paradox. Když se nad tím zamyslel, pochopil, proč mu dělal Hooker tolik těžkostí. Pravděpodobně jsem už uskutečnil to, co teď plánuju, napadlo ho. Musel to provést už proto, aby zachoval časovou linii.

Rozbolela ho hlava. Jeho migrény byly stále častější. Musel to konečně ukončit. Začínalo ho to zmáhat.

Promasíroval si hlavu ve snaze ulevit bolesti. Co kdyby zabil prince Johna? Dokázal by jeho arbitrážní protivník rozštěpit časovou linii a vytvořit alternativní scénář, ve kterém by se jeho akce nějakým způsobem vyrušila? Nevěděl. Musel se zmocnit trůnu. Věděl, že dokud to neudělá, bude zranitelný. Jeho soupeř se neuchýlí k vytvoření paralelní časové linie. Mohlo by to být nebezpečné. Až bude mít trůn pevně v rukou jako Richard, anglický král, nic menšího než rozsáhlé historické trauma ho už nebude moci zastavit, protože Richard zemřel v Cháluz, nedaleko Limoges, a Irving neměl v nejmenším úmyslu přiblížit se někdy k tomu místu. Přesto byl z dosavadního průběhu hry nejistý. Kdyby tehdy nepřišli na to, že odčasoval, a on mohl nerušené provést...

"Bože, kdy tomu bude konec?" zasténal, drže se při tom za hlavu. Podíval se na Hookerovu mrtvolu.

"Kolik vás ještě proti mně pošlou? Kolik vás ještě musí zemřít?"

Nesměl polevit. Musel bojovat a doufat, že některá jeho akce vyústí ve scénář, ve kterém už proti němu nevyšlou další oddíl. A mezitím si musel dávat pozor. Dříve nebo později zvítězí. Nároky na něho kladené byly obrovské, ale s tím se smířil. Velcí muži musí vždycky překonat velké překážky.

Tak dobrá, rozhodl se, je načase dát věcem spád. André de la Croix už musela být v Torquilstone, připravena zakročit proti De Bracymu a Bois-Guilbertovi. To Johna připraví o dva nejsilnější spojence. Saští vůdci

byli v jeho rukou, stačilo je vyčasovat přímo do De Bracyho žaláře. Sáhl pod postel, předtím nejprve dálkovým ovládním vypnul ochranné pole, otevřel pouzdro a začal skládat ovládací okruh. Ještě nebyl docela hotov s Hookerem.

Hooker bude opravdu ve zcela výjimečné situaci. Vždyť kolik lidí může přesně vědět, jak zemře?

Lucas a Hunter se zmaterializovali přímo uprostřed tábora, tak blízko Alana-a-dala, že minstrel vyděšeně vyskočil a omdlel.

"Uáá," vydal ze sebe Hunter. "To bylo o fous, co?"

Lucas byl příliš zaneprázdněný zvracením, než aby odpověděl. Ještě nebyl docela v pořádku a jeho žaludek bouřlivě reagoval na vedlejší účinky, které sebou časování přinášelo.

"Omlouvám se. Mohl jsem nás hodit do vzduchu, ale nechci vyrukovat s ničím, co by mohlo našeho přítele varovat. Někdo by nás mohl vidět přistávat."

"Co kdybych přičasoval přímo na jeho místo," utíral si Lucas ústa, s pohledem upřeným na bezvědomého minstrela.

"Každá sranda něco stojí, poutníku. Okay, od této chvíle si budu dávat větší pozor."

"To budu rád."

Během několika vteřin po jejich dramatickém zjevení je obklopili rebelové, kteří Huntera pozorovali se směsicí posvátné bázně a nefalšovaného strachu. Delaney s Johnsonem, doprovázeni Marion, si k nim prorazili cestu. Při pohledu na Huntera Finnovi klesla čelist.

"Co to má-"

"Ticho!" Hunter vytáhl pětačtyřicítku a vystřelil Delaneyovi pod nohy. Finn odskočil, oči rozšířené úžasem. "Nestřpím žádné hloupé řeči!"

"Ježkovy zraky," řekl Bobby.

Hunter namířil na Bobbyho. Ten rychle zdvihl ruce.

"Co po nás požaduješ?" zeptala se Marion.

Finn a Bobby si vyměnili pohledy. Oddechli si, že vidí Lucase živého, ale kdo byl, u všech d'asů, ten chlap s automatem?

"Někteří z vás znají tohoto člověka," řekl Hunter a hrozivě se na loupežníky zamračil. Měli z něj očividnou hrůzu. "Je to Bílý rytíř, Sir Wilfred z Ivanhoe. Poskytnete mu přístřeší a budete ho poslouchat tak, jako posloucháte mě. Nesmí se o něm nikdo dozvědět. Víte, co by vás čekalo."

Nikdo ani nedýchal.

"Ty. A ty," řekl Hunter a ukázal na Finna a Bobbyho. "Pojďte se mnou." Obrátil se k Marion, "dohlédni na to, ať nás nikdo nevyrušuje. Zbytek ať si dělá svoji práci."

"Dezertér s chronoplátem," vydechl Finn. "Člověče, to musí bejt život, jako vystřiženej z Rileye."

Hunter se zašklebil. "Mně se líbí."

"Hoši tě, jak je vidět, znají," řekl Bobby. "Kdybych byl opravdový Robin Hood, tak bych tě asi znal taky. Jak je možné, že se o tobě nikdo nikdy ani slůvkem nezmnínil?"

"Ze strachu," řekl Hunter. "Strach je ten nejlepší rádce. Není zas tak těžké zachovat si anonymitu v době, kde nemají skoro žádné dopravní prostředky, ale nejde se zase skrývat před všemi. Zasadil jsem do jejich srdcí strach z boží moci, nebo z d'áblov, chcete-li. A protože si vážím soukromí, tak jsem jim řekl, že mě chrání kouzlo. Kdokoli o mně nahlas promluví, zemře, ledaže by mě oslovil přímo. A abych je držel zkrátka a připomenul jim, jaké jsou důsledky za neposlušnost, tak čas od času někoho pro výstrahu odpravím. Stěti laserovým paprskem nebo pyrogalový granát, aby to mělo ten správný účinek."

"Teď už to chápu," řekl Finn tiše.

"Chceš snad říct, že prostě ... někoho zabiješ ... jen tak, namátkou!" zeptal se otřeseně Bobby.

"Říkal jsem vám, že pozabíjeli moji skupinu. Proč by mi mělo záležet na jejich životech? Kromě toho, mám silně vyvinutý pud sebezáchovy."

"Řekl bych, že tohle už jsem někde slyšel," řekl Finn a podíval se na Bobbyho.

"Funguje to," řekl Hunter. "Vždycky dohlédnu na to, aby u toho byli svědci, a tak se strašidelná historka dostane k ostatním desetkrát zveličená. Připomene jim to mé nadpřirozené síly. Taky si dávám pozor, aby mě při tom neviděli, takže si myslí, že se ten nešťastník musel o mně někde prořeknout."

"To je šílené," řekl Bobby.

"Ne, možná trochu morbidní, ale v téhle době docela normální. Prostě využívám Clarkova axiomu.

Každá dostatečně vyvinutá technologie se bude těm, kteří ji nedokáží pochopit, zdát jako čáry. Jestli to uráží tvoje morální citění, co se dá dělat. Kromě toho, když uvážím, jaká je tvoje profese, připadá mi to jako hledání hnid v kožichu plném blech."

"Jsi si jistý, že chceš, aby byl tenhle člověk na naší straně?" obrátil se Bobby na Lucase.

Hunter se rozesmál. "Hele, poutníku, beze mě jste vyřízení a ty to víš. Kromě toho nemáte na vybranou. Váš přítel Irving představuje hrozbu stejně tak pro mě, jako pro vás, protože se vrtá v tomto období. A jestli ho máte zastavit, nemůžete si dovolit odmítnout sebemenší pomoc."

"Hele Bobby, nebudeme se přece mezi sebou hádat, to nám nepomůže," řekl Finn. "Má pravdu. Irving představuje hrozbu, kterou musíme zneškodnit."

"A co hrozba, kterou představuje on?"

"Nejsem vůl," řekl Hunter. "Učinil jsem opatření, aby moje přítomnost nenarušila historii. Přinesl jsem si pár artefaktů z budoucnosti, no a co má být? Myslíš, že někdo ze zdejších může mít představu o tom, co je to automatická pistole? Jistě, nikdo nemůže zaručit, že moje přítomnost tady zůstane tajemstvím. Ale říkám znovu, co má být? Tohle jsou pověřivé časy. O jednu povídačku o strašlivém čaroději navíc, to je všechno."

"A co kdyby se některá z těch věcí dostala do nesprávných rukou?" namítl Bobby. "Na to jsi taky myslel?"

"Vážně pochybuju, že by to nějak změnilo chod historie," řekl Hunter. "Kromě toho, je velmi pravděpodobné, že by došlo k sebezničení. To víš, čarodějnické instrumenty. Máš nějaké další otázky, nebo se už můžeme pustit do práce?"

"Rozumný nápad," řekl Lucas. "Nejdřív ty, Finne, jak jste daleko s rebely?"

"No, že by z nich byla elitní vojenská jednotka, to se říct nedá, ale když přijde na věc, vědí, co mají dělat. Jediným problémem zůstává otázka, co je přednější."

"Jakto?"

"V současné chvíli se nedají vůbec ovládat," řekl Finn. "Zdá se, že někdo viděl, jak De Bracy zaútočil na Cedrikovu družinu. Proslýchá se, že je vězní v Torquilstone. A co horšího, kolují zvěsti, že De Bracy zaplatil rebelům, aby mu při tom pomohli. Takové řeči nevěstí nic dobrého. Každý druhý z nich má v okolních vsích rodinu a saských patriotů mezi nimi taky není málo."

"A je možné, že by na tom bylo něco pravdy?"

"Možný to je," odpověděl Finn, "i když silně pochybuju. My tu jsme skoro taková menší armáda a v lese se potulují další tlupy. Nemyslím, že by do toho byl namočený někdo z Locksleyho lidí, ale to není to hlavní. Ať je to pravda nebo ne, Cedrika si tu všichni náramně považují. Když je nejhuř, v Rotherwoodu dostane člověk vždycky něco k snědku. Taky mu nevadí pytlacení v jeho lesích. Tohle jsou jeho lidi."

Možná rebelové, ale

saští rebelové a hrdí chlapi. De Bracy se opovážil vztáhnout ruku na posledního alfrédovce. Kdyby chtěl vyvolat povstání, nemohl to udělat líp."

"Byli rozesláni poslové ke všem zbojnickým tlupám," pokračoval Bobby. "Sjíždí se ze všech stran. Chystají se zaútočit na Torquilstone."

"Mohli by ho dobýt?" zeptal se Lucas.

Finn pokrčil rameny. "Počty by na to měli. Vztek taky. Jestli vyrazí na Torquilstone, tak je může zastavit jen rozsáhlá vojenská akce."

"V tomhle období opravdu došlo k saské vzpouře," řekl Bobby. "Myslím, že s tím nemůžeme nic dělat. A Irving to ví taky. Poskytne mu to ideální příležitost, aby provedl svůj tah."

Hunter přikývl. "To by dávalo smysl. Budou u toho rytíři, co se vrátili z křížového tažení; rytíři co stojí za Richardem. Řekl bych, že už mnohé z nich zkontaktoval a teď jen čekají na jeho rozkazy. Když rebelové zaútočí na Torquilstone, oni zadrží Johnovy nejsilnější rytíře. A když jim Irving přijede na pomoc, bude mít proti Johnovi na své straně celou saskou armádu. Moc bych se nedivil, kdyby Cedrikovo zajetí zosnoval sám."

"Musí přece vědět, že tam budeme," namítl Bobby. "Nemůže si přece myslet, že se mu podaří se do toho zapojit, když bude vědět, že ho tam čekají temporální agenti, připravení okamžitě ho sejmout?"

"Jistě, bude to pro něj riskantní," řekl Hunter. "Já ti řeknu, jak bych to udělal já. Nejdřív bych se prohlásil za krále Richarda, který se vrátil, aby ukončil tyranii, útlak a takové ty řeči. Potom bych vyhlásil amnestii pro všechny rebely, jako dík za jejich pomoc. Možná se ti v nastalé tlačenici na něj podaří vystřelit ten tvůj šíp, ale nezapomeň, že nebude sám. Navíc ho budou hlídat všichni rebelové Sherwoodu."

"To ještě neznamená, že ho nebudeme moct zabít," řekl Bobby.

"Ale ukrutně nám to ztíží situaci. Ale jen tak pro představu - řekněme, že se ti naskytne příležitost na čistý zásah. I kdyby tě žádný z rebelů nestačil zadržet, jak si myslíš, že přežiješ atentát na krále? A co je horší, budeš mít celou armádu svědků, kteří ti dosvědčí, že Richard zemřel v Torquilstone. Nemyslíš, že by bylo trochu divné, kdyby se pak najednou objevil další Richard?"

"Myslíš, že na tohle spoléhá?" zeptal se Lucas.

"Proč ne? To my se snažíme zachovat historii, ne on."

12. KAPITOLA

De Bracy začínal ztrácet trpělivost. "Poslouchej mě, žide, nejsem tu proto, abych se s tebou dohadoval." Chytil Izáka za bradku a vztekla mu s ní škubnul. Izák vykřikl bolestí. "Vím, že jsi bohatý, bankéř tvého proklatého plemene. Přece po tobě nechci modré z nebe."

"Spíš bych vám mohl dát modré z nebe, pane rytíři, než nashromáždit výkupné, jaké požadujete!"

"Tisíc liber ve stříbře," zopakoval De Bracy. "Takové jsou mé podmínky. Nehodlám s tebou smlouvat. Je to přiměřená cena. Když ti chybí stříbro, spokojím se i se zlatem. Zdá se ti to hodně za tvůj život?"

"A co život mé dcery?"

"O ten nemusíš mít strach," zachechtal se De Bracy. "Brian de Bois-Guilbert ji potřebuje živou, ne mrtvou. Dokud mu bude po vůli, nemůže se jí nic stát. Až ho omrzí, tak ji dostaneš zpátky, tím jsem si jist."

"To ne," naříkal Izák. "Zapřísahám vás, ušetřete jí takové pohany. Udělám všechno, co budete chtít; ale

její zneuctění, to neunesu!"

"Budeš se divit, co všechno uneseš, než s tebou budu hotov. Rozhlédni se kolem sebe. Ted' jsi v mém žaláři,

a ne ve svém yorkském sídle, kde si můžeš diktovat podmínky těm, z jejichž nesnázi bohatneš. Mezi těmito zdmi zemřeli vězňové stokrát významnější, než jsi ty. Ale jejich smrt bude ve srovnání s tvou procházka růžovým sadem. Člověk může být vystaven nepředstavitelným bolestem a přesto zůstat naživu, aby mohl trpět ještě víc. Vidiš tamten železný rošt nad ohništěm? Svléknou tě, ty se na něj pěkně uvelebiš, a potom tě obvážou lýkem jako pečení, aby ses nám moc rychle neupekl. Nezdá se ti, že tisíc liber stříbra je v porovnání s takovou vyhlídkou nicotná suma? Rozhodni se, a rozhodni se rychle, protože má trpělivost je u konce! Bud' pomalá smrt nad ohništěm, nebo tisíc liber stříbra, to jsou mé podmínky!"

"Zaplatím výkupné," řekl Izák, jen když uchráníte čest mé dcery a pustíte ji na svobodu."

"Už jsem ti jednou řekl, že s tebou nehodlám smlouvat! Navíc jsem už dal své slovo Bois-Guilbertovi. A to nevezmu zpátky kvůli nějakému patetickému Židovi."

"Pak nedostaneš nic," zasyčel Izák a probodl ho nenávisným pohledem. "Ani jedinou unci stříbra ode mě neuvidíš, ledaže bych ti ho měl roztopené nalít do tvého nenasytného chřtánu! Jen do toho, vezmi si můj život, když po tom tak toužíš. Ať se říká, že žid, přes všechno mučení, věděl, jak odolat křesťanovi!"

"Jak myslíš. Uvidíme, jak pevné je tvé odhodlání. Za malou chvíli budeš žebrot o milost. Svlékněte ho!" V tu chvíli se ozvalo zatroubení, shora bylo slyšet hlasy mužů, navzájem po sobě něco pokřikující. Do žaláře vběhl André de la Croix.

"Maurice, rychle! Pospěš, Sasové útočí!"

"Cože? Zbláznil ses?"

"Říkám ti, že útočí Sasové! Rebelové. Shromáždili se v ohromném počtu a v této chvíli už možná zaútočili na hradby!"

"Co je to za nesmysl? Proč by měli rebelové útočit na Torquillstone?"

"Chtějí osvobodit Cedrika."

"Toho Sasa? Mám tu jen dva Židy, žádného Sasa!"

"Totéž jim tvrdil Bois-Guilbert. Převzal v tvé nepřítomnosti velení. Ale jsou jako hluší. Podle Briana je třeba proti nim tvrdě zakročit."

"Kolik jich je?"

"Tak tisíc, přinejmenším."

"Brian je idiot. V takovém počtu mužů hrad snadno dobýt, když budou chtít. Ukážu jim, že tu Cedrik není."

De Bracy se obrátil k východu ze žaláře, na Izáka zapomněl a vydal se do horní části hradu. André ho následovala.

"Nechápu, co je to popadlo," řekl De Bracy, "všechny cely jsou prázdné! Podívej se sám, ne..."

V tu chvíli se z jedné dveří ozval Cedrikův výkřik.

"Co má tohle, u čerta..." řekl De Bracy. Trhnutím otevřel kukátko cely a nakoukl dovnitř. "Cedrik!"

"Okamžitě mě pusť, ty padouchu!" zařval Cedrik a vrhl se ke dveřím.

Oněmělý De Bracy s prasknutím zavřel kukátko. Otevřel kukátko vedlejších dveří a uviděl Athelstanea. A v sousední cele našel Rowenu.

"De la Croixi, máš s tím něco společného?"

"Dobře víš, že jsem přijel jen s panošem. Sám jsi mě vpustil."

"Ale jak se sem proboha dostali?"

"Na mě to přece nemusíš hrát, Maurici," řekla André s úsměvem. "Já jsem na tvé straně."

"Nehraj si se mnou, de la Croixi!" vzkypěl De Bracy, popadnul ji za kabátec a přitlačil ke zdi. Pod rukou ucítil látku obinadla. "Co je to?"

Rychlým pohybem jí rozevřel kabátec, pod kterým se ukázal obvaz. "Ty jsi zraněn! Ne, to není..."

Všiml si boulí pod obvazem a oči se mu rozšířily úžasem. V tu chvíli se mu do břicha zabodla až po rukojeť Andreina dýka. Když sebou De Bracy škubnul, uchopila nůž oběma rukama a celou vahou se do něj zapřela. Udělala nožem několik rychlých pohybů směrem nahoru a dolů.

De Bracy se sesul k zemi. Vytáhla z něj nůž a utřela čepel o jeho šaty. De Bracy se držel za břicho a upíral na ni nevěřící pohled. Přitom vydával chroptivé zvuky.

Krátce na něj pohlédla - jen aby se ujistila, že rána je smrtelná. Potom odešla a nechala ho zdechnout v jeho vlastním žaláři.

Zpráva se šířila řadami rebelů jako požár. Richard se vrátil. Nikdo nevěděl, kdo s tím přišel jako první, ale Lucas byl přesvědčený, že Irving měl mezi útočníky své lidi. Zpráva kolovala od jednoho k druhému. Richard se prý vrátil do vlasti, aby se ujal trůnu a mohl obnovit pořádek a spravedlnost. Nikdo nevěděl jistě, co ta „spravedlnost obnášela, ale převládal obecný názor, že Sasům se konečně dostane slušného zacházení. Král se zřejmě setkal s některou ze zbojnických tlup a podle všeho byl právě teď spolu s několika rytíři na cestě k Torquilstone, aby se k nim připojil. To bylo od něj chytré, pochopitelně.

Dokonce i rebelové chápali, že De Bracy a Bois-Guilbert byli Johnovi spojenci a jako taková představovali pro Richarda potenciální hrozbu. S velkým jásotem přijali zprávu, že král vydal dekret o amnestii všech rebelů, kteří mu pomohou v jeho věci. Irving udělal přesně to, co předvídal Hunter.

"Můžeš se vsadit, ten se neukáže dřív, než se ujistí, že to všichni slyšeli," řekl Bobby nakysle. "Asi nám to trochu ztěžuje práci, ale stále ještě máme naději. Až tenhle den skončí, bude po partii."

Až doposud se věci vyvíjely samy. Bylo naprosto nemožné ovládnout tak ohromnou skupinu nedisciplinovaných mužů. Sjeli se tu rebelové ze všech koutů země a všem vřela v žilách krev. Finn, který za daných podmínek dělal co mohl, se snažil nasměrovat útok na barbikan. Nebyl to ten nejvhodnější způsob, jak dobýt hrad, ale musel se poddat hlavnímu proudu živelného útoku a snažit se ho aspoň trochu usměrnit. Výsledek bitvy ho navíc nezajímal. V tomto ohledu jim byla jejich situace důvěrně známá. Podobalo se to standardní temporální akci. Vojáci z budoucnosti válčili válku ve válce. Jejich cílem byl Irving. Dokud měli šanci dostat jeho, osud Torquilstone jim byl lhostejný.

Vzduch nad Torquilstone se proměnil v krupobití šípů. Většina jich sice nenalezla cíl, ale v tak ohromném množství bylo nemožné, aby se všichni minuli. Každý, kdo se opovážil ukázat na cimbuří, se v mžiku proměnil v jehelníček. Za cíl sloužila lukostřelcům každá mříž, každý otvor. Normanští zbrojnoši jim palbu vraceli z kuší, vystavující se přitom velkému nebezpečí. Finnovi muži postupovali kupředu pod ochranou útočných štítů a pavéz, poskytovaly jim aspoň částečnou ochranu před střelami z kuší, kterými je zasypávali obránci barbikanu. Teprve až padne barbikan, budou se moci ostatní rebelové pohnout dopředu a beranidly a žebříky zaútočit na vnější hradby a boční brány. Schylovalo se k jatcům s ohromnými ztrátami na životech.

Nad hlukem bitvy se najednou ozvalo zatroubení, od kraje louky se plným cvalem blížila skupina rytířů. V jejich čele cválal rytíř s třemi lvy na korouhvi, korouhvi Richarda Plantageneta.

"Ten chlap se musel dočista zbláznit," řekl Bobby. Vytáhl z toulce jeden z šípů s bojovou hlavicí a nasadil ho na tětívu. "To je jako střílet v zoologické zahradě do slona. Hned jak se dostane na dostřel, tak mu to dám sežrat."

"Nejsem si jistý, jestli to bude to nejchytřejší," řekl Lucas. "Možná bychom měli počkat, až ho pohltí dav. Když padne uprostřed bitvy, nebude to tak nápadné."

"Na tom mi fakt houby záleží."

"Neukvapuj se, všude kolem nás jsou rebelové, kteří se ho samou radostí nemohou dočkat. Pamatuji, že je před malou chvílí všechny amnestoval. Když tě uvidí vytáhnout na něj luk, nebude se jim to moc líbit. Musíme udělat, co máme udělat, a přežít to."

"Možná. A možná je nejlepší prostě využít příležitosti. Finn má pravdu. Na nás je, abychom ho vyřídili, a na arbitrážích, aby to dali zpátky nějak do pořádku."

"Tak jo. Tak jdeme na to. Ale nesmíme se unáhlit a zprasit to. Ví, že tu jsme, uvědomuješ si to? Myslíš, že je tak hloupý, aby ze sebe udělal takový terč?"

"Co tím chceš říct?"

"Chci tím říct, že nemáme žádnou záruku, že ten chlapík, co má na sobě Richardovo brnění, je opravdu Irving. Může to být někdo jiný, návnada, která mu má umožnit proklouznout kolem nás."

"Má pravdu," řekl Hunter, který se znenadání vynořil za jejich zády a dal jim znamení, aby ho následovali zpátky mezi stromy. Zašli kousek do lesa a zjistili, že Hunter tam má ukrytý chronoplát a pár dalších věcí.

"Okay, řeknu jen to nejhlavnější, takže mě dobře poslouchejte. Jenom doufám, proboha, že jste s

takovými hračkami už někdy přišli do styku, protože nemám čas ani náladu vás teď zaučovat. Mám tu pár švédských kropic - káček. Lucasi, ty si nechej můj kolt, přinesl jsem si druhý. Bobby, pro tebe mám taky jednu pětáctýřičítku. Kdyby došlo k nejhoršímu, tak jsem donesl pár pyrogalových granátů Mark IV. Tady máte každý pár zásobníků."

"Děláš si legraci?" řekl Bobby. "Vždyť to jsou samé předpotopní krámy!"

"Ale ne ve dvanáctém století, poutníku. Hele, sehnat tyhle granáty nebyla žádná sranda. Co bys chtěl, GE/Kruppův čtyřhlavňový pulser? Už jenom sehnat tady tohle mě málem stálo krk. Nedá se říct, že by na zásobovací správě té-es zrovna dřepěli na zadku. Když to nezvládneš s tímhle, tak to znamená, že na to prostě nemáš, tak si nech ty blbý řeči."

"Okay, okay," řekl Bobby. "Jaký je teda plán?"

"Pěkně rychle sebou hodit, to je všechno. Lucas má pravdu. Nemůžeš vědět, který z těch kašparů je Irving, takže Bobby, milý brachu, vezmeš si jednu z těch roztomilých švédských věcíček a postřílíš je všechny."

"Jestli má Irving na sobě nyocel, tak na něj samopal nestačí. Možná mu to udělá z brnění cedítko, ale možná taky ne, samé možná."

"Správně. Ale můžeš si být jistý, že půjde k zemi," řekl Hunter. "A všechny, kteří nebudou mít nyocel, to pozabíjí. Ten, který se zvedne, je tvůj člověk. Potom si můžeš zastřílet těmi tvými milovanými šípy. Je to tak?"

"Nádhera," řekl Bobby. "Dej to sem." Vzal si samopal a rychle ho zkontroloval.

"Máte všichni dálkové ovládání, co jsem vám dal?" zeptal se Hunter. "Kde je Delaney?"

"Vpředu, na špici útoku," řekl Lucas. "Jo, máme je všichni."

"Fajn. Ted' jste všichni napojeni na tady tohle," ukázal na chronoplát. "Já zůstanu tady a pokusím se dávat na vás pozor. Jak jsem řekl, pokud nebudu muset, tak se nemíním do ničeho míchat. Když uvidím, že jste v průseru, tak vás načasuju sem. Stejně tak to můžete v případě nutnosti udělat vy sami, dálkové ovládání vás načasuje přímo do tohoto místa. Takže máte dvojí jištění, vaše ovladače a mě. Nějaké otázky?"

"Ne," řekl Bobby. "Jdem na to."

"Musíte si pospíšet. Rytíři tu budou každou chvíli."

Vrátili se zpátky mezi obléhatele. Bobby si držel kačko těsně u těla. Ve chvíli, kdy dorazili na bojiště rytíři, právě padnul do rukou rebelů barbikan a z hradu se vyhnuli normanští zbrojnoši, aby bránili boční brány.

Hunter se sklonil k chronoplátu a vteřinu nato před ním stál Finn Delaney.

"Co je, sakra?"

"Stáhl jsem tě sem dálkovým ovládáním," řekl Hunter. Podal mu samopal, devítimilimetrový browning a brašnu s granáty. "Ted' mě poslouvej. Jestli nenajdeme Irvingův chronoplát, tak můžeme být v pěkném průseru. A že ho nemá s sebou, tím si můžeš být jistý."

"Můžeš mi říct, jak si to, k čertu, představuješ? Není nás dost na to, abychom mohli ustanovit prohledávací rádius a..."

"To ani nemusíme. Ted' je to buď a nebo. Já si myslím, že chronoplát je v Nottinghamském hradu. Právě tam jsem zachytil poslední Hookerovy signály. Můžu se mýlit, ale nic lepšího mě zrovna nenapadá. Načasuju tě tam. Bude tam stráž, ale s tímhle budeš ve výhodě. Prohledáš celý hrad a najdeš ten zatracený chronoplát. V brašně máš trochu plastiku. Najdeš ho a vyhodíš ho do vzduchu, jasný? Tím našemu příteli Irvingovi zavřeme zadní vrátka."

"Ale jen v tom případě, že se nemýlíš a že tam ten chronoplát opravdu je."

Hunter pokrčil rameny. "Máš lepší nápad?"

"Ne. Okay. Tak dělej."

"Zlom vaz."

Finn se rozplynul.

Irving cválal na konci formace, nyocelové brnění přelakované z původní černé barvy na zelenou. V čele skupiny, pod korouhví se třemi lvy Richarda Plantageneta, cválal šerif. Někteří z rytířů neměli lakované brnění, ostatní, ti kteří vlastnili nějaké pozemky, měli na sobě tradiční barvy svého rodu. Irving neměl

nejmenší pochybnosti o tom, že pokud temporální agenti proti němu zasáhnou, bude jejich prvním cílem sir Guy. On bude jen muset dávat pozor, odkud se vynoří. V okamžiku, kdy je lokalizuje, bude moci učinit kroky k jejich neutralizaci. Nespouštěl ruku z dálkového ovládání. Když se přiblížili k bojišti, z rebelských řad se najednou ozval staccatový rachot a sir Guy spolu se dvěma rytíři po jeho boku šli k zemi. Formace se rozpadla. Irving spěšně prohledával očima okolí. Než stačil něco zpozorovat, zemřeli další tři.

Nemohl ho přehlédnout. Stál tam úplně sám a v ruce mu poskakoval samopal. Samopal! Neuvěřitelné! Museli být na pokraji totálního zoufalství. Rebelové, kteří byli v mužově blízkosti, začali v panice prchat před hlukem a zkázou, která překračovala hranice jejich chápání. Muž pokračoval ve střelbě krátkými, pravidelnými dávkami. Než si to Irving stačil uvědomit, padli před ním další jezdci a do brnění mu zabubnovaly kulky. Stalo se to všechno tak rychle, že neměl vůbec čas na rozmyšlenou. Těžce dopadl na zem, rychle se vzpamatoval a začal se zvedat děkujíc bohu, že neupustil dálkové ovládání.

"Trefa!" vyrazil se sebe Bobby a hodil samopal Lucasovi, který běžel po jeho boku. "Ten zelený rytíř! Kryj mě!"

Nasadil na tětivu šíp s výbušnou hlavicí a natáhl.

"Představení končí!" řekl.

Jak se Irving zdvihl ze země, zmáčkl tlačítko dálkového ovládání a načasoval se do Nottinghamu. Zmaterializoval se ve svých komnatách. Temporální agenti byli zoufalci a jako takoví se uchýlili k zoufalé taktice. No nic, představení ještě nekončilo. Měl stále chronoplát a to bylo, nehledě na větší palebnou sílu, kterou disponovali, rozhodující. Ještě stále měl trumfy v rukou on. Rychle provedl potřebné úpravy v naprogramování chronoplátu a odčasoval nazpět na bitevní pole. O pár metrů jinde a několik vteřin dříve. Bobby natáhl tětivu a namířil na zeleného rytíře, ale ve chvíli, kdy vypustil šíp, Irving zmizel. Ve stejném okamžiku se objevil za jeho zády. Ještě než stačil Irving, na kterého Bobby střílel, odčasovat, Irving, který se načasoval za něj, mu vrazil dýku do zad.

"Bobby!" zařval Lucas. Pozdvihl samopal a začal pálit. Irving už tam nebyl. Ve zlomku sekundy si uvědomil svou chybu a obrátil se. Ještě se stačil vrhnout na bok a vyhnout se smrtícímu úderu Irvingova meče. Minul ho, ale bylo to o vlásek.

Znenadání se ocitnul na zemi vedle Huntera, který ho dálkovým ovládáním stáhnul k sobě.

"Ten sviňák to hraje na časovou fúzi," řekl Hunter.

"Mám ještě kolt, dej mi rychle pár granátů," řekl Lucas.

"Na to zapomeň. Přece se nechceš načasovat do vzduchu plného kulek a střepin. Nejde to udělat jinak než rukama. Nedá se svítit."

"Ale já nemám brnění!"

"Mám tu drátěnou košili a horní pancíř. Není to nyocel, ale nic lepšího nemám. Hod' to na sebe a mazej zpátky."

"To je šílené!"

"To mi povídej. Může to skončit jen dvěma způsoby. Buď jeden z vás dvou zemře, nebo Finn najde chronoplát. Jestli máš nějakýho strážného anděla, tak bys ho měl vzít sebou, poutníku."

Nato Lucase odčasoval nazpět, těsně před okamžik, ve kterém ho stáhnul k sobě.

Než mohl na Lucase dopadnout Irvingův meč, objevil se Lucas za jeho zády. Než mohl Lucas zasáhnout Irvinga, další Irving se objevil za ním a Lucas ucítil, jak se po něm svezl Irvingův meč, zatímco on znovu mizel. Irving měl tu výhodu, že jeho brnění bylo prakticky nedobytné. Lucas zase tu, že se nemusel zabývat časováním. To byla Hunterova starost. Šlo jen o to, aby se Hunter vydržel soustředit. Akce se zrychlovala geometrickou řadou. Použití zbraní, které donesl Hunter, bylo absolutně vyloučeno. Měl pravdu. V takové situaci bylo vyčasování do prostoru, kde by se to hemžilo kulkami, to poslední, po čem toužil. V takové rychlosti, za jaké se souboj odehrával, se dalo bojovat jen zbraněmi, které lze držet pevně v rukou.

Rebelům a zbrojnošům, kteří to všechno sledovali, se muselo zdát, že nastává konec světa. V jednu chvíli to bylo jeden na jednoho. Potom dva na dva. Tři na tři. Čtyři na čtyři.

Oba protivníci se pomocí dálkového ovládání stále znovu a znovu vraceli k mateřským chronoplátům.

Odčasování, rychlý výpočet a rekalice, trochu popadnout dech a zpátky do boje, kde se objevili ve

své bezprostřední minulosti, několik vteřin či minut předtím, než zmizeli. Temporální tlak dosahoval obrovských rozměrů. Stačila jediná chyba v propočtu nebo chvilková ztráta koncentrace a bylo po všem. S postupující temporální fúzí se pro nezúčastněné diváky změnila realita v obludný přelud. Události pro ně totiž probíhaly mnohem rychleji než pro oba soupeře. Během jediného okamžiku, kde se vzaly, tu se vzaly tucty zelených rytířů a tucty Ivanhoeů v nelitostném souboji. Čím víc se jedněch objevovalo, tím víc se druhých vytrácelo, jako by tam ani nikdy nebyli.

Mnozí z těch, kdo se stali svědky závrtného úkazu, se v úžasu zastavili, fascinováni nemožností toho, co se odehrávalo před jejich očima. Nebylo málo těch, kteří díky svému překvapení přišli o život. Byla to strašidelná podívaná: temporální sokové v souboji na život a na smrt a kolem nich muži, kteří buďto válčili, nevnímající, co se děje kolem, nebo jednoduše stáli se zbraněmi v rukou, s otevřenými ústy a s úžasem v očích. Jiní odhodili zbraně a bez váhání se rozběhli k lesu.

Finn se zmaterializoval na nádvoří Nottinghamského hradu. V první chvíli si ho nikdo nevšiml. Potom už bylo pozdě. Přelétl zrakem okolí, rozběhl se a za běhu pálil. Nemohl si dovolit sebemenší riziko. Jeho výzbroj ho stavěla do role favorita, ale stačil jediný lučištník, který by nepodleh panice, a bylo by z něj jen další číslo do statistiky. Naštěstí jich většina panice podlehla. Neměli ponětí o tom, co je to palebná síla nebo olovený projektil letící nadzvukovou rychlostí. Část gardy stála ochromená na cimbuří a s nevěřicným výrazem ve tváři pozorovala, jak se jim před očima těla jejich druhů doslova rozpadávají na kusy. Ti, kteří přežili Finnovu úvodní palbu, se rozprchli a řvali přitom hrůzou. Mezitím Finn odjistil a odhodil jeden z pyrogalových granátů. Nádvoří se proměnilo na obraz zkázy, ze kterého se ozýval rachot samopalů a řev mužů prchajících v agónii před děsem, který nebyli s to pochopit. Ti, kdo byli v dosahu ničivé síly granátu, a přesto výbuch přežili, se svjeli v plamenech, který je záhy pohltil. Staly se z nich mrtvoly kráčeající na ohnivém pozadí, sežehlé na prach, se zuhelnatělými hlasivkami, a tedy více neschopné křiku. Udělali několik potácivých kroků a sesuli se na hromadu popela pokrývajícího nádvoří. Finn neztrácel čas otevíráním dveří. Hodil pod ně granát a vrhnul se střemhlav dovnitř. Začal pálit hned, jak se zdvihl z kotoulu. Ti, které zabil, ani nestačili tasit meč. Finnova taktika byla vražedně prostá. Než se pustil do hledání chronoplátu, musel zabít každého, kdo byl v dohledu. Jen doufal, že se Hunter nemýlí, že je na správném místě. Rozběhl se chodbou a v běhu nasadil nový zásobník. Proti němu se vynořila skupina mužů, kteří se běželi podívat, co se děje. Skosil je do jednoho a sáhl pro další zásobník. Vtom sebou škubnul. Do ramene ho zezadu zasáhl šíp, vylezl na druhé straně a zůstal trčet v ráně. Upustil samopal. Vrhнул se ke zdi a vytáhl devítimilimetrový browning. Tři rychlé výstřely muže složily ve chvíli, kdy natahoval kuši k druhému výstřelu.

Na okamžik všechno ztichlo a byla slyšet jen opakující se ozvěna něčího úprku. Pohlédl na ránu. Nechal šíp, kde byl - vytáhnout ho znamenalo riskovat vykrvácení, mohla to být jediná věc, která držela cévu pohromadě. Nevypadalo to na smrtelnou ránu, ledaže by dostal infekci. Nemělo smysl se tím teď zatěžovat. Ani necítil bolest. Zdvihl samopal, nasadil další zásobník a rozběhl se znovu chodbou. Držel se zdi a ohlížel se. Nemohl riskovat, že by ho někdo překvapil podruhé. Musel vyčistit hrad a najít chronoplát.

A ten mohl být kdekoli. Musel prohledat celý hrad a najít věc velikosti kufříku.

André běžela rovnou do svých komnat, nevnímající chaos kolem sebe. Hrad byl pod útokem a jeho velitel ležel mrtev, nebo ještě umíral, dole v žaláři. Myslela jen na tři věci. Musí se dostat ke svému brněni, musí Marcela odvést do bezpečí a musí najít způsob, jak se zbavit Bois-Guilberta. Byla, jak ji nazval Černý rytíř, jeho "nasazený muž", a jejím úkolem bylo porazit obránce hradu tím, že je připraví o jejich velitele.

Jeho poznámka se jí nelíbila, a taky mu to tehdy řekla. Protestovala proti tomu, že by měla být někde "nasazená", stejně jako netoužila být mužem; vysvětlil jí tehdy, že termín označuje někoho, kdo útočil z vlastních řad, špióna, který pouze předstírá loajalitu a čeká, až uzraje čas.

"Myslíte zrádce," řekla tehdy.

"Zrada je čistě subjektivní termín," řekl jí. "Mohl bych tě nazvat nasazenou ženou, ale když vidím, jakým dojmem působíš... navíc mezi zdmi Torquilstone budeš... ech, nechme toho. Tobě to ale nepřipadá komické, že?"

"Má mi připadat komické, že mám sehrát roli zrádce?"

"Když vyplníš mé rozkazy, zradíš Johna. Když ne, zradíš mě. Máš na vybranou. Připadá mi to jako špatný vtip, při tvé profesi mluvit o zradě. Jsi jeden velký protiklad, de la Croixová."

"Jeden co?"

"Ale nic. Já ti otázku tvé cti zjednoduším. Jako žoldnér jsi loajální tomu, kdo si tě platí. A protože jsem druhou stranu přeplatil, měla by ti být otázka tvé cti jasná. Stačí ti to?"

"Zbývá mi něco jiného?"

"Výborně, to jsem rád. Vezmi si tohle." Podal ji dálkové ovládání.

"Co je to?"

"Tam, kam se vydáš, tě čeká mnoho nebezpečí. Tohle je něco jako kouzlo. Musíš ho mít stále u sebe. Bude tě chránit."

Začala si ovladač prohlížet.

"Nehrej si s tím," napomenul ji. "Skrývají se v tom síly, kterým nerozumíš. Chci jen, abys to měla stále u sebe. Ber to jako projev mé péče."

Nespouštěla z něj oči. "Kdo jste?"

Pozdvihl obočí. "Tvůj král."

"Nebo ďábel."

"Když myslíš."

Když dorazila do svých komnat, vytáhla amulet, který jí daroval, a chvíli uvažovala, jestli ho nemá zahodit. Nechtěla mít nic společného s temnými silami, i když na to už bylo pozdě. Společila se s čarodějem a musí ho poslouchat, ať to byl král nebo ne. Zabíla by ho, kdyby mohla, ale jde vůbec zabít čaroděje? Jednou už to zkusila a bezúspěšně. Třeba má sám podobný amulet. Znovu se na něj podívala. Jestli ji může aspoň trochu ochránit, tak udělá dobře, když si ho ponechá. Tušila, že než bude tento den u konce, bude se jí hodit veškerá možná ochrana.

Marcel jí pomáhal se zbrojí.

"Půjdu s tebou, André. Můžeš mě potřebovat."

"Ne, bratříčku. Tady budeš v bezpečí. Zůstaneš tu, dokud si pro tebe nepřijdu. Nemohu tě teď ztratit."

"Já tebe taky ne," řekl Marcel. "Sir Brian je skvělý rytíř. Bude to nebezpečný protivník."

"A mně se bude bojovat lépe, budu-li vědět, že jsi v bezpečí, než kdybys byl vedle mě a já bych na tebe musela dávat neustále pozor."

Marcel se rozhořčeně odtáhl. "Umím se o sebe postarat sám," řekl dotčeným hlasem.

Přitáhla ho k sobě. "To víš, že umíš. Ale i tak bych o tebe měla strach. Poslechni mě, ať můžu být klidná. Až budeš starší, dočkáš se ještě mnoha vlastních bitev. Už musím jít. Pamatuj si, že musíš zůstat tady, ne aby tě napadlo jít se dívat na bitvu. Sasové stílí rychle a přesně."

S mečem a štítem v rukou se otočila a vykročila spěšně chodbou. Srdce jí divoce bušilo - jako při každé bitvě. Musí najít způsob, jak zabít Bois-Guilberta a přitom se nevydat napospas obráncům hradu, kterým velel. Zastavila se u jednoho průzoru a se štítem připraveným zakrýt obličej se odvážíla letmému pohledu ven. Barbikan padl. Co nevidět zaútočí s žebříky na vnější hradby a začnou se beranidly dobývat přes boční brány. V takové počtu si brzy vynutí přístup do hradu. Kdyby měli nad sebou pevnou ruku a silné velení, mohli je obránci hradu přesto odrazit. De Bracyho mohla odepsat. Zbýval ještě jeden.

Zastavila zbrojnoše, který se hnál chodbou. Vypadal vyděšeně.

"Ty!" Přistoupila k němu. "Kam utíkáš?"

"Já ... Já jsem ..."

Běžel se někam schovat, o tom nebylo pochyb. "Kde je sir Brian?"

Muž začínal propadat hysterii. "Chcete vědět, kde je sir Brian," řekl. "Sir Brian se dovolává sira Maurice! A Sasové se dovolávají naší krve! Slétají se na nás ze všech stran jak supi na zdechlinu a De Bracy nikde!"

"De Bracy je mrtev!"

Oba se otočili po hlase a spatřili De Bracyho kata. André v duchu zaklela. Dveře žaláře zavřela za sebou na závoru, musel se nějak probít ven. Robustní kat měl v očích smrt, v ruce držel palcát a mířil jím na André.

"Tady je viník! Poslední slova sira Maurice bylo jméno jeho vraha. De la Croix!"

André probodla zbrojnoše stojícího po její boku a odstrčila jeho tělo. Kat držel palcát v obou rukou a přibližoval se. Náhle se zarazil a s udiveným výrazem ve tváři pustil zbraň na zem. Padl na obličej. Za ním stál Marcel se zkrvavenou dýkou v ruce.

"Marceli! Říkala jsem ti, že máš zůstat uvnitř! Zvládla bych-"

Marcelovi se rozšířily oči. "André! Pozor, za tebou! "

Instinktivně se vrhla stranou, smrtící úder ji minul. Nyocelové brnění by ji asi zachránilo, ale její reflexy byly příliš rychlé, než aby na to pomyslela. Meč sklouzl po brnění na její paži. Omráčená André zavravorala a upustila štít. Marcel se s dýkou vrhl vpřed.

André zaslechla výkřik a zdvihla hlavu ve chvíli, kdy Bois-Guilbert vytahoval meč z bratrova břicha.

"Bože! Marceli! "

"Táák," zavrčel Bois-Guilbert, "De Bracy je tedy mrtev a my máme mezi sebou zrádce. Bůh je mi svědkem, já ti ukážu, jaká je daň za zradu, de la Croixi!"

"Tu už jsem zaplatil," řekla André a stočila pohled na Marcela. "Za chvíli bude Bůh soudit tebe."

Všichni už byli buď mrtví, nebo utekli, nebo se poschovávali. Finn musel najít chronoplát. Určitě nebude někde, kde by byl na očích. Jestli Nottinghamský hrad sloužil Irvingovi jako základna, pak bylo logické, že

chronoplát bude někde v jeho komnatách. Ale které to byly?

Finn je systematicky prohledával všechny, zpřeházel a rozbil všechno co mohlo ukrývat předmět jeho zájmu. V několika místnostech našel muže a ženy krčící se strachem. Bylo pravděpodobné, že by se mu nepokusili plést do cesty, ale riskovat to nemohl. Postřílel je všechny. Jestli se jim jejich mise podaří, budou mít arbitři plné ruce práce s "úklidem". Jestli ne, tak nemá smysl nad tím hloubat. V sázce bylo příliš mnoho životů. Že by ho ta myšlenka nějak utěšila, se říct nedalo.

Střela z kuše v jeho rameni mu začínala působit bolest. Teď si na ni nemohl dovolit myslet. Hunter se nesměl mýlit, nesměl. Myšlenka, že by zavraždil tolik lidí pro nic za nic...

Kde to může být?

Zbývala dvě místa, která ještě neprohledal. Bože, prosím tě, modlil se v duchu, ať je to jedno z nich, prosím. Chytil za petlici. Zevnitř byla závora, jako v mnoha předešlých dveřích, za kterými se ukrývali poschovávaní lidé. Přiložil na ně trochu plastiku a vyhodil je do vzduchu. Proti němu se vyřítíl muž s mečem. Finn ho zastřelil. Nikdo další tam nebyl. Podíval se dolů na útočníka.

Ještě mu ani nezačaly růst vousy.

Irving se zjevil ve svých komnatách. Mohl si na chvíli v bezpečí odpočinout, dveře byly na zámku. Ztěžka oddychoval. Byl téměř u konce se silami. Pokaždé se snažil trochu si odpočinout, popadnout dech, ale zátěž temporální fúze ho pomalu a jistě začínala zmáhat.

Málem to koupil, když fúze začala. Používali chronoplát! Až do této chvíle si byl jist, že by se jeho arbitrážní protivník nikdy neodhodlal k tomu, aby reparačnímu oddílu přidělil chronoplát. To mění vše. Jejich

chronoplát nemohl samozřejmě lokalizovat. Že o něm dosud nevěděl, znamenalo, že měl, stejně jako jeho chronoplát, překlenutý vysílací okruh lokalizátoru. Ztracení blázni! Copak si neuvědomovali, k čemu ho tím nutí? Aby se stal Richardem, ho stálo hodně potu, a bylo mu proti srsti, že se své role musí nyní vzdát, ale co naplat, odčasuje se tedy do jiného období a rozjede nový scénář. Už ho nikdy nemusí najít. Sami ho k tomu donutí. Bylo to k vzteku - nechat toho právě teď, když byl tak blízko cíle.

Bohužel, jak se zdálo, nebylo jiného východiska.

Ale než podnikne cokoli dalšího, musí nejdříve dovést do konce temporální fúzi. Nemůže riskovat, aby ho ten muž později zaskočil. Musel ho zastavit; zbývá už jen on... To by možná rozhodlo. Toho druhého zabil. Možná, že když zabije posledního, začne se scénář vyvíjet v jeho prospěch. Třeba to tentokrát jeho arbitrážní protivník nestihne. Měl ještě jeden trumf.

André de la Croix.

Měla u sebe dálkové ovládání podřízené jeho chronoplátu. Mohl ji načasovat do svých komnat a vzít ji s

sebou do fúze. Nemohl očekávat, že pochopí mechanismus temporální fúze, jednou ho už měla za čaroděje, a bude nejlepší, když ji nechá v domnění, že to jsou všechno čáry. Přikáže jí, že jediné, co ji má zajímat, je smrt jejich soupeře. Proti dvěma protivníkům nebude mít šanci. Dal jí ovladač, protože očekával potíže, ale ani ve snu ho nenapadlo, jak moc ji bude potřebovat. Takže to ukončíme. Natáhl se pro ovládací panel chronoplátu, aby zadal sekvenci, která ji načasuje do Nottinghamu. Až už ji nebude potřebovat, může se jíkdykoli zbavit.

Bois-Guilbert bojoval statečně, ale začínal prohrávat. Nemohl pochopit, jak může de la Croixovo brnění tak dobře odolávat jeho neustálým útokům. Oba rytíři byli vyčerpaní, ale zatímco Bois-Guilbertovo brnění neslo známky útoků, brnění de la Croix bylo nepoškozené. Už mu způsobila první zranění. André bojovala se zuřivostí, kterou nikdy předtím nepoznala. Poprvé v životě zakusila šířavý plamen touhy po něčí krvi, zachvacující celou její bytost. Byla utahaná a Bois-Guilbert byl silák, ale její "čarovné" brnění a amulet jí poskytovaly ochranu, kterou on postrádal. Zabil jí Marcela a zaplatí za to. Zuřivě se rozmáchla a zasadila mu příšernou ránu. Zachytil ji štítem, který už byl celý potlučený, a síla úderu ho málem srazila na kolena. Udeřila znovu a štít mu vypadl z rukou. S oběma rukama na rukojeti meče se ji pokusil odrazit, André byla v tu ránu na něm, neustávajíc ani na vteřinu v drtivých úderech, krájela mu brnění, zbavovala ho posledních zbytků sil... Začínal slábnout, ztratil už hodně krve. Nemohl se smířit s tím, že prohrává. Bylo to nemožné, nepříjemné. Její meč opsal smrtonosný oblouk, ucítil, jak se mu zahryzl do brnění a pronikl do paže. Zařval a ucítil, jak mu z dlaní vyklouzl meč, jak se pod ním zatočila země... Na jednu oslnivou vteřinu jako by se zastavil čas. Vzhlédl a spatřil nad sebou de la Croix s mečem napřaženým vysoko nad hlavou. "Sakra," zašeptal tiše. Meč...

... dopadl.

Irving se nikdy nedozvěděl, co ho zabilo.

André strnula. Nechápala, co se stalo. V jednu chvíli jí byl Bois-Guilbert vydán na milost a nemilost, připravený na setkání se svým Stvořitelem, a vzápětí byla... jinde. A její meč rozštípl čarodějovu hlavu vedví. Klečel jí u nohou a skláněl se nad nějakým podivným a tajemným přístrojem. Jeho přilba ležela na podlaze jen několik centimetrů od něj, jako kdyby ji právě odložil. Omámeně ustoupila a pozorovala, jak se mrtvola překotila.

Dveře explodovaly a do místnosti vrazil Finn Delaney. Vystřelil jí krátkou dávku do prsou. Když spadla na zem, spatřil chronoplát a Irvingovu mrtvolu. André ležela na zádech a nehýbala se. Byla v šoku. Aniž by jí věnoval druhý pohled, Finn přiložil na chronoplát hroudu plastiku, nastavil časovač a zmáčkl tlačítko dálkového ovládání. Když André otevřela oči, byl pryč.

13. KAPITOLA

Než si to Lucas stačil uvědomit, bylo po všem. Fúze pokračovala dál svým vlastním životem, a když dospěla do reálného času, všichni Irvingové a všechna Lucasova další já se začali postupně vytrácet, až tam zbyl jen on sám, zběsile se otáčel a máchal kolem sebe mečem. Kolem zuřila bitva, on stál ve vyklizeném prostoru, kolem něj rebelové. Stáli tam, oči jim lezly z důlků, dávno zapomněli, že přišli dobýt Torquilstone.

V zápalu boje vědělo o podivné scéně, která se uprostřed bitvy odehrávala, právě jen těch pár okolostojících rebelů. Sasové prolomili obranu a začínali se v zástupech valit do hradu a vraždit jeho normanské obránce. Cedrik i jeho rodina byli osvobozeni a s nimi i zbídačený Izák z Yorku. Když se Lucas přestal ohánět mečem a zůstal stát, začali se přihlížející rebelové pozvolna rozcházet, přemítajíc nad vlastní početností. Nikdo se k němu nepřiblížil. Nikdo se ho nepokusil oslovit.

To, co viděli - nebo co si mysleli, že viděli - trvalo jen něco víc než pouhý okamžik, pár chvil, kratičký úsek neskutečna. Dva rytíři, kteří se srazili v nelítostném souboji, se náhle jakoby znásobili. Ze dvou

mužů

se staly dvě armády a stejně tak náhle z nich zůstal jeden. To přece nemohla být realita, že ne? Jediný rytíř stál osamocen. V krátkém časovém rozpětí, v příliš krátkém časovém rozpětí bylo jeho brnění zničeno a zprohýbáno. Sám rytíř byl zborcený krví, vyčerpaný a sekal mečem do prázdna. Omráčení diváci se začali rozcházet. Ti světa znalejší by si mohli myslet, že se stali oběťmi davové psychózy, ale tihle muži neměli ponětí o tom, co ten pojem znamená. Mělo trvat ještě mnoho a mnoho let, než se objeví v lidském slovníku. Pro ně to byla kouzla. Čaroděje znali jen jednoho. A o něm, jak dobře věděli, bylo neradno hovořit nahlas.

Lucas nechal meč spadnout na zem.

"Bože můj," řekl. "Já jsem asi vyhrál. Co se stalo?"

Odněkud přišel Finn Delaney.

"Je to za náma," řekl a vzal Lucase kolem ramen. "Irving je mrtvěj. A jeho chronoplát zničeněj."

Lucas na něj nepřítomně hleděl.

"Zabil jsem ho já?"

"Ne, ale na tom nesejde. Tak jako tak je mrtvej."

Lucas se ohlédl na Torquilstone. Zpoza hradeb se stále ozývala ozvěna boje. Sasové stále měli s kým válčit.

"Na to teď zapomeň," předešel ho Finn. "To už není naše starost. My jsme svou práci už udělali, Lucasi. Jdem domů."

"A Hunter?"

Finn se usmál. "Je fuč. Jak říkal, nebude za nikoho nastavovat prdel. Kde se vzal, tu se vzal, zachránil nám kůži a zase zmizel a hračky si vzal sebou. Zpátky na ,odpočinek.'"

"Myslíš, že by šlo nějak ho z toho vynechat?"

Finn pokrčil rameny. "Jaký je v tom rozdíl? Stejně by nás podrobili hypnovýslechu. Můžeme jim klidně všechno říct. Hunter má za ušima. Nezdrží se tu dlouho. Vybere si nějaký jiný místo, jinej čas... nikdy ho nenajdou." Vzal Lucasovo dálkové ovládání. "Svoje jsem mu vrátil. Ještě mi zbylo trochu výbušniny. Možná může sám změnit kód, ale co ty na to, kdybysme je stejně odpálili?"

"Je?"

Finn si povzdechl. "Jo. To od Bobbyho taky. Hunter nebyl dost rychlej, aby ho stačil zachránit. Nevím, jestli má nějakou cenu ti zopakovat, že řekl, že je mu to líto."

Stáli nad Bobbyho tělem.

"Myslím, že jo," řekl Lucas.

Na jednu zářivou vteřinu jakoby se zastavil čas. Vzhlédl a spatřil nad sebou de la Croixe s mečem napřaženým vysoko nad hlavou.

"Sakra," zašeptal tiše.

Meč...

... nikdy nedopadl. V poslední chvíli zavřel oči, smířený s osudem. Čekal na ránu, která stále nepadala. Čekal ... a čekal, potom ho napadlo, že de la Croix chce, aby otevřel oči, než mu dá coup de grace, aby poslední, co v životě spatří, bylo...

V duchu si povzdechl. Dobrá tedy. Ať se stane, co se má stát. Zemře a bude se přitom dívat smrti do očí. Konec konců, tak to má být. Otevřel oči.

De la Croix byl pryč.

Zamžikal. Otočil hlavu. Zůstal ležet na zemi, v hlavě totální zmatek. Proč? Nedávalo to žádný smysl.

Jak...kde...

Rány ho pálily. Nejvážnější bylo zranění na paži. Ale smrtelné nebylo. Bude žít.

Bude žít!

Postavil se na nohy a uchopil meč. Podíval se ven. Sasové proudili v zástupech po hradbách. Jeho muže -De Bracyho muže - čekala porážka. Možná mu de la Croix svým nevysvětlitelným milosrdenstvím uchystal mnohem nedůstojnější konec v rukách saských rebelů.

Toho bohda nebude. Dostane se z toho. Podíval se na svůj štít. Byl nepoužitelný. Nevadí. Snadno sežene druhý. A ještě jeden "štít" měl na mysli. Žádný saský rebel nevystřelí na ženu.

Vběhl rychle do svých komnat.

Rebeka, pohmožděná a rozcuchaná, ležela na posteli. Dívala se do stropu. Pohled prázdný a zastřený, po tvářích jí stékaly slzy. Nevydala ani hlásku.

"Rebeko, dělej, rychle!" řekl Bois-Guilbert. "Rebelové dobyli hrad. Všechno je ztraceno."

Neodpověděla.

"K čertu s tebou," zaklel sir Brian. "Za tolik problémů mi ani nestojíš." Zdvihl ji do náruče a rozběhl se ke stájím.

Měl pravdu. Saští rebelové na ženy nestříleli. Když nasedal, začali se vlévat do hradního nádvoří. S Rebekou v sedle před sebou, popohnal koně a prolétl davem, rozháněje všechny, co se ho snažili zastavit. De Bracy mrtev, Richard zpátky v Anglii - věci začaly najednou vyhlížet neradostně. Nebude dobré zůstat v takových časech sám. Jednu paži kolem Rebeky, druhou přitáhl uzdu a obrátil koně směrem k Templestowské preceptorii.

André nechápavě mžourala.

V jednu chvíli měla Bois-Guilberta, očekávajícího její smrtelný úder, u nohou a vzápětí byla v čarodějových komnatách a její meč tkvěl v jeholebce. Ani si to ještě nestačila uvědomit a už byl v místnosti další čaroděj - protože kdo jiný to mohl být - vrhl na ni blesky a srazil ji k zemi. Ale nezabil. Nějakou chvíli byla na pochybách, ale nyní si byla jistá, že je naživu. Třeba to byl jen čarodějnický učen a jeho moc ještě nebyla dostatečně velká. Když zdvihla hlavu, byl pryč a na jeho místě stál další. Tenhle měl na sobě démonický háv lemovaný dračími hlavami. Dlouhé hnědé vlasy měl postříbřené šedinami, stejně tak vousy. Věnoval jí jen kratičký pohled, než se sklonil nad nečistým přístrojem Černého rytíře.

"Tahle místnost se co nevidět promění v takové malé krematorium," řekl Hunter, odstranil z chronoplátu výbušninu a hodil ji pod postel. "Bude lépe, když odsud co nejrychleji vypadneme. Pojd'."

Podal jí ruku a pomohl jí vstát, potom zdvihnul chronoplát. "Tohle zboží se dost těžko shání," řekl. "A rezerva se mi může hodit. Nemusíš mít strach. Teď spolu půjdeme na menší výlet, ty a já."

"Čeká mě smrt?" zeptala se.

"S tím si nemusíš lámat hlavu," řekl Hunter. "Možná se ti udělá trochu špatně, ale nebude to nic vážného.

Tak pojd', ta věc za chvíli vybuchne."

"Vybuchne?"

"Vysvětlím ti to později," řekl Hunter. "V téhle místnosti musí něco vybuchnout, aby nedošlo ke zbytečným potížím. Teď se postav sem. Když chceš, můžeš zavřít oči. Bude to jen chvílka."

André se poddala osudu a zavřela oči. Když je znovu otevřela, Nottinghamský hrad byl pryč.

A chtělo se jí hrozně zvracet.

Albert Beaumanoir, velmistr rytířského řádu templářů, měl málo radosti ze své mise. Dorazil do Anglie ze schůzky s Filipem Francouzským a své sídlo si zřídil v Templestowské řádové preceptorii. Byl to starý muž s šedivými vlasy, dlouhou šedivou bradkou a se zapadlými očima, ve kterých hořela světélka fanatismu. Věnoval se mu preceptor Conrad Mont-Fitchet, který mu pomalu kráčel v patách zahradami Templestowe, naslouchal slovům svého nadřízeného a přikyvoval.

Beaumanoir byl velmi znechucen tím, co považoval za mravní úpadek mnohých templářů. On bral svůj úřad i své řádové sliby vážně, až s fanatickou pýchou. Pro Beaumanoira znamenala bílá plátěná sutana řádu templářů s rudým osmihranným křížem na levém rameni prostý výraz toho, že člověk, který ji má na těle, je bojovníkem božím. Po příchodu do Anglie však shledal, že zdejší templáři slevili mnohé z přísnosti řádových slibů a dopřávali si četných úlev.

"Co jsem přišel do Anglie," řekl velmistr, "setkal jsem se jen několika praktikami zdejších bratří, na nichž mohly mé oči s uspokojením spočinout. Znepokojuje mne to."

"To je pravda," přitakal Conrad. "Výstřednosti našich anglických rytířů jsou ještě markantnější než rytířů francouzských."

"To proto, že jsou zámožnější," řekl Beaumanoir. "Bohatství může být mízou církve, ale rovněž i její nákazou. Stačí se podívat, jaký vliv má na naše bratry zde. Náš slib říká, že nebudeme nosit žádné mamivé světské ozdoby, žádné chocholy na helmicích, žádné zlato na uzdách ani na třmenech, a stačí se podívat, co všechno na sobě vláčeji naši angličtí bratři! Zdá se, že jim není cizí žádná světská špatnost, sokolnictvím počínaje a orgiemi konče. Zapomněli, že směji čist pouze to, co jim dovolí jejich představený, a věnují se studiu tajné židovské kabaly a saracénských magických věd. Mají se sytit jednoduchou stravou, a zatím jejich stoly úpí pod tíhou vybraných pokrmů! Pít mají jen vodu, ale už jsi slyšel, jaké je oblíbené pořekadlo zdejších taverníků - pít jak templář! Duše našich velkých zakladatelů, Hugh de Payena a Godfrey de Saint Omera, a blahoslavených Sedmi, kteří jako první zasvětili svůj život službě řádu, nedojdou klidu ani v samotném ráji! Zjeví se mi dnešní noci. Říkali mi, Beaumanoire, procitni! Svaté základy řádu jsou poskvřněny, hnílobně a nesmazatelně jako znamení moru na domech malomocných! Bojovníci Kříže, jež se mají vyhýbat ženským pohledům jako oku baziliška, žijí v neskrývaném hříchu, a to nejen s ženami vlastní rasy, ale dokonce s dcerami prokletých pohanských plemen a ještě proklatějších synů židovské rasy. Já očistím svaté základy řádu, Conrade, a nečisté kameny, do kterých se zažral mor, vysekám a rozdrťím!"

V tu chvíli k nim přistoupil panoš.

"Velmistře," řekl, "před branou stojí nějaký Žid a prosí, aby mohl mluvit s bratrem Brianem de Bois-Guilbertem."

"Učinil jsi správně, že jsi šel nejprve za mnou," řekl Beaumanoir. "Musíme být informováni o všem, co se týká tohoto Bois-Guilberta."

"Má pověst výtečného a neohroženého rytíře," řekl Conrad.

"A právem," přitakal velmistr. "Avšak bratr Brian přišel do našeho řádu jako rozladěný a zklamaný muž, který nesložil řádový slib a nezřekl se světského života z ryzího přesvědčení, ale jehož dovedl k pokání jakýsi letmý dotek nespokojenosti. Stal se z něj od té doby zarytý agitátor, vůdce těch, kteří berou v potaz naši autoritu. Jsem zvědavý, co mu ten Žid chce. Přiveď ho sem, Damiáne."

Panoš přivedl vyděšeného Izáka z Yorku do síně před velmistra. Izák k němu vykročil, ale když byl na tři kroky od něj, Beaumanoir ho pokynem ruky zastavil. Izák padl v pokoře na kolena.

"Mluv, Žide, a buď stručný," řekl velmistr. "Co máš do činění s Bois-Guilbertem a jaký je důvod tvé návštěvy? Ale varuji tě, Žide, nepokoušej se lhát. Bude-li tvůj jazyk rozeklaný, postarám se, abys o něj přišel."

"Mám doručit list," vykotal Izák. "List pro sira Briana de Bois-Guilberta od probošta Aymera z Jorvaulxého opatství."

"Vidíš Conrade, neříkal jsem, že žijeme v temných časech?" řekl Beaumanoir. "Cisterciácký probošt posílá dopis rytíři templářského řádu a nenajde si lepšího posla než nevěřícího Žida. Dej sem ten dopis." Izák natáhnul ruku s dopisem, ale Beaumanoir štítlivě ustoupil a počkal, až ho Konrád převezme a rozlomí pečeť.

"Přečti to," řekl Beaumanoir.

Konrád přečetl dopis.

Aymer, z boží vůle probošt cisterciáckého kláštera panny Marie Jorvaulxské, siru Brianovi de Bois-Guilbertovi, rytíři svatého řádu templářů, přejíce mu zdraví a hojnosti darů krále Bakcha a královny Venuše. Co se týče našeho současného postavení, drahý Bratře, věz, že jsme zajatcem v rukou jistých zákona nedbajících a bezbožných mužů, kteří se nestrachovali zadržet naši osobu a požadovat za ni výkupné; kteroužto cestou jsme se rovněž dozvěděli o De Bracyho neštěstí i o Tvém útěku s krásnou židovskou čarodějkou, jejíž černé oči Tě očarovaly. Těšíme se, že jsi v bezpečí. Nicméně se modlíme, aby ses před druhou čarodějnici z Endoru měl na pozoru. Váš velmistr, jenž nemá nejmenší pochopení pro černé oči a růžová líčka, má být údajně na cestě z Normandie, aby ochladil Tvoji veselost a napravil Tvé nehodné skutky. Z kteréhožto důvodu si úpěnlivě přejeme, aby ses měl na pozoru a nepolevil v ostražitosti. Bohatý Žid, Izák z Yorku, nás prosil, aby Ti mohl tento dopis osobně doručit. Ta žena je jeho dcera. Zapřísahám Tě, požaduj za děvku výkupné. Zaplatí Ti tolik, že za to získáš padesát jiných milostnic za bezpečnějších okolností, k čemuž, jak doufáme, budeme přizváni i my, až se budeme společně veselit coby opravdoví bratři. Do onoho radostného shledání ať nad tebou bdi Bůh. Psáno v

tomto zlodějském doupěti v hodině ranní pobožnosti.

Aymer, Pr.S.M.Jorvolciensis

"Co tomu říkáš, Conrade?" otázal se Beaumanoir. "Není divu, že nás stíhá hněv Boží, jsou-li v duchovenstvu muži jako Aymer. Zlodějské doupě je to pravé místo pro takové jako on! Ale přece, co myslí tou druhou čarodějkou z Endoru?"

"Myslím, že to vím, ctihodnosti, ale pokusím se to zjistit s určitostí," odvětil Conrad. "Žide, je tvá dcera Bois-Guilbertovým vězněm?"

"Ano, byl to právě on, kdo mě připravil o Rebeku, ctihodný pane," řekl Izák a dalo mu značnou námahu udržet ponížený tón. "Může-li ubohý otec zaplatit výkupné za její svobodu..."

"Tvá dcera, Rebeka, je znalá ranhojičského umění, že?" otázal se Conrad.

"Vskutku pane, má dcera je dobrotivá duše. Mnoho rytířů, zemanů, pázat i vazalů mělo příležitost žehnat daru, který jí dala nebesa do vínku. Pomohla mnoha, kterým už nepomáhala žádná jiná lidská pomoc. Svatý Jakub jí požehnal."

"Hle jak klamnou podobu na sebe bere náš odvěký nepřítel," zvolal Conrad Mont-Fitchet.

"Nepochybuji, že mluvíš pravdu, Žide. Tvá dcera léčí pomocí zařikávání, zaklínadel a jiných kabalistických tajemství, které jsou cizí křesťanské duši."

"Ach ne, ne, ctihodný rytíři," sténal Izák. "Léčí převážně léčivými balzámy s hojivým účinkem. Mystickým uměním, to ne!"

"A kde se tomu naučila?" zeptal se velmistr.

"Od Miriam, zkušené matrony našeho rodu," odvětil váhavě Izák.

"A nebyla to snad tatáž čarodějka, Miriam z Endoru, kterou ohavná kouzla přivedla na hranici a jejíž popel byl rozptýlen do čtyřech větrů?" řekl Mont-Fitchet a obrátil se k Beaumanoirovi. "Záležitost se nyní zdá zcela jasná, ctihodný otče. Tato Rebeka z Yorku byla žákyní čarodějky z Endoru a očarovala Bois-Guilberta, že zapomněl na své posvátné sliby."

"Ne! Má dcera není čarodějka, přísahám při..."

"Prolhaný Žide!" vzkřikl Beaumanoir. "Já už tvé satanské dítě odnaučím používat zaříkadla a čáry na rytíře blahoslaveného řádu templářů. Damiáne, vykopej toho mrzkého Žida, a jestli se bude bránit nebo se dobývat zpět, bez váhání ho zastřel! S jeho dcerou naložíme podle křesťanského práva a závazku našeho vysokého úřadu!"

Bois-Guilbert stál před Rebekou. Seděla tiše u vikýře a rozhlížela se po krajině. Když vstoupil, zůstala otočená k oknu.

"Rebeko," řekl. "Rebeko, prosím, podívej se na mě."

Obrátila k němu prázdný pohled.

"Rebeko, způsobil jsem ti mnohem více zármutku, než jsem zamýšlel. Myslel jsem, že to dopadne jinak."

"Na to jste měl myslet dřív, než jste se mne zmocnil," odvětila tiše.

"Vášniví muži si berou to, po čem touží, a já po tobě toužil od prvního dne, kdy jsem tě v Ashby spatřil. Kdybychom měli více času, Rebeko, naučila by ses mne milovat."

"Lichotíte si, sire Briane. Nemyslím, že to byla moje láska, po čem jste toužil."

"Co se stalo, stalo se," řekl. "Ale stejně bych si přál, aby to dopadlo jinak. Mohl jsem ti ukázat život, jaký jsi nikdy nepoznala. Jakou budoucnost má dcera sprostého židovského překupníka? Mohla jsi být ženou rytíře řádu templářů, dámou, ke které se všichni chovají s úctou."

"Tak jako jste se ke mně choval vy?"

"Zahořkla jsi."

"Zneuctil jste mne."

"Ale jsi naživu. Když jsem tě přivedl do Templestowe, neměl jsem v úmyslu vystavit tvůj život nebezpečí, ale přesně to jsem udělal."

Albert Beaumanoir se vrátil.

Právě se od něj vracím. Velmistr je muž bez fantazie a tvrdošíjně lpí na starých zvyklostech. Postupem doby jeho vliv pozbuje váhy, ale prozatím je stále velmistrem řádu. Pokoušel jsem se udržet tvou přítomnost zde v tajnosti, ale dozvěděl se to."

"Pak mne tedy osvobodí?"

"Má v úmyslu osvobodit tvou duši," řekl sir Brian. "Chystá soud a ty jsi obviněná."

Vyděšeně na něj pohlédla. "Z čeho? Nic jsem neudělala."

"Z čarodějnictví."

"Pak důvěřuji v Boha, že mne osvobodí," řekla Rebeka, "protože jsem nevinná."

"Jsi opravdu nevinná. Tak nevinná, že nechápeš, jak to ve světě chodí. Jsi blíže Bohu, než si myslíš."

Proces se ještě nekonal, ale můžeš si být jistá, že o výsledku už je rozhodnuto. Máš jedinou možnost, jak se vyhnout hranici. Požádat o zastávce."

"Nerozumím."

"Když požádáš o zastávce, pak se, podle našich zvyklostí a rytířských zásad, tvůj osud rozhodne v souboji. Vyber si mne jako zastávce a budu se za tebe bít do posledního dechu."

"A když prohrajete?"

"Pak přijdu o život a tebe upálí," řekl Bois-Guilbert. "Ale já neprohraju. Nikdo mi nevezme něco, pro co jsem toho tolik podstoupil. Jsi moje, Rebeko. Musíš si mě vybrat. Je to tvá jediná naděje."

"Pak nemám naději."

"Rozmysli si to. Ničemu to neposlouží, když zahodíš svůj život. Jestli si nevybereš mne, kdo jiný za tebe bude bojovat? Koho zajímá osud Židovky?"

"Bůh se o mne postará."

"Tvá smrt bude jen marná a tragická ztráta," řekl Bois-Guilbert. "Pomysli na tu hrůzu, smrt v ohni, Rebeko. Modlím se, aby sis to rozmyslela."

Nemuseli čekat dlouho. Nebyli si jistí, jakým způsobem proběhne jejich odvoz, ale když ke kontaktu došlo, bylo to pro ně překvapení. A mělo to svoji logiku. Musel existovat někdo, kdo je neustále sledoval, někdo, kdo podstoupil to neuvěřitelné riziko a zhostil se svého úkolu s odstraněným implantátem, aby se ho nedalo lokalizovat. Byl to kapitán Dohlížecího sboru. Znali ho jako Alana-a-dala.

"Tak už je skoro po všem," řekl Alan-a-dale, když se vrátili do tábora.

"Skoro po čem?" řekl Finn.

"To horší máte za sebou," řekl minstrel a mrknul na ně. "Irving je mrtvej."

"Neřád jeden," zazubil se Finn. "Podvrženej."

"Už jen chvílku," opáčil falešný minstrel. "Jmenuji se Bannerman. Kapitán Richard Bannerman, Dohlížecí sbor. Musím přiznat, že mi spadl kámen ze srdce, když jsem zjistil, že jste to dotáhli do konce. Už jsem si myslel, že tu strávím zbytek života. Kdo ví, co by se mnou bylo, kdyby se to Irvingovi podařilo."

"A co se bude dít teď?" zeptal se Lucas.

"Už jsem kontaktoval vašeho štábního," odpověděl Bannerman. "Protože nemáme ponětí, co se doopravdy stalo s králem Richardem, budeme muset pokračovat tak, jako by byl mrtev. Pochybuju, že by ho Irving nechal naživu, to by bylo moc riskantní."

"A co kdyby se přece jen objevil?" zeptal se Lucas.

"No, možný to je," uvažoval Bannerman, "i když bych si na to nevsadil jediný cent. Dám krk na to, že se neobjeví. A kdyby přece jen, tak už stejně bude jeden Richard na anglickém trůnu, a to bude člen Arbitrážního sboru. Kdyby si na tu širokou židličku nárokoval právo někdo jiný, bude naším úkolem se ho zbavit."

"Takže náš arbit'ák zemře v Cháluz," řekl Finn.

Bannerman chvílku mlčel. "Vypadá to tak, bohužel."

Možná to půjde nějak naráčít. A jestli ne, co je jeden život proti zachování dějin?"

"Kdyby jeden, těch už bylo sakra víc," řekl Lucas.

"Já vím," řekl Bannerman. "Jestli to půjde udělat tak, aby nemusel zemřít, tak to zkusíme, to se ví. Ale on věděl, do čeho jde, když to bral. Být arbit'ákem není jenom přehrabování v hovnech."

"Myslím, že je lepší být obyčejným pěšákem," prohlásil Finn. "Tak, co teď s náma bude?"

"Vy a Priest prostě zmizíte," řekl Bannerman s usmál se. "Little John bude tesknit po Robinovi Hoodovi. Nejspíš se zdekuje někde to přepít. No, a až se vrátí, bude z něj opravdový McCoy, zpracovaný tak, že si bude moct vzpomenout na události, kterých se ani neúčastnil. I Ivanhoe se znovu objeví, až přijde čas. Někaké detaily se ještě musí dopracovat."

"Takže tady končí legenda o Robinovi Hoodovi," řekl Lucas. "Jsem zvědavý, jak to historie vysvětlí."

"A to se pletete," řekl Bannerman. "Jak Poignard, tak Robin Hood se vrátí. Poignard, pokud to můžeme posoudit, nemá v historii nijak významné místo. Pokud jde o Robina Hooda, legenda o něm byla vždycky legendou. Nevíme, jak vlastně zemřel. Pravý Locksley se vrátí a ti, co mysleli, že ho viděli zemřít, jen napomůžou tomu, aby se legenda rozrůstala dál. Jen tak mezi námi, nedivil bych se, kdyby se ukázalo, že to byla Marion, co mu zatlo típec."

"A tím končí všechny úpravy," řekl Lucas.

"No, ne tak docela. Je tu ještě pár volných konců a neposlední z nich je André de la Croix a váš přítel Hunter."

"Ten už je dávno pryč," řekl Finn. "Toho, hošánci, nikdy nedostanete."

Bannerman se usmál. "Možná. Jestli ne, já budu poslední, komu to bude vadit. Nakonec, bez něho by se nám to nikdy nepovedlo. Lidi jako je Hunter potřebujeme."

"Ale?" ušklíbl se Lucas.

"Samo, snad si nemyslíte, že je jediný," řekl Bannerman. "Nedá se říct, že by bylo v Teporálním sboru nedostatek dezertérů. Což se všeobecně moc neví, doufám, že náležitě oceňujete, co vám teď říkám. Nemůžeme všude vytrubovat, že dějiny jsou plné temporálních renegátů. Dezertovat není snadné a ti, kdo se o to pokusí, jsou přísně potrestáni, což si, doufám, zapamatujete. Přesto se našlo dost takových, co uspělo, tak jako Hunter. Kdyby se neobjevil během téhle operace, tak o něm ani nevíme."

"Co chcete udělat?" zeptal se Finn.

"Zatknout ho, jestli to půjde. Ale neřekl bych. Navíc, lidé jako Hunter jsou nám velmi prospěšní. Aby jejich existence byla relativně bezpečná, musí se neustále snažit zachovat časovou linii. Jejich organizace..."

"Organizace?" ujist'oval se Finn.

"No jo. Mají takovou organizaci. Vlastně je to docela zajímavé. Zjistili jsme, že si v historii určili pár přesně vymezených okamžiků, kde se scházejí. Je to skvěle propracovaná síť. Aby ochránili sami sebe, hlídají časovou linii i sebe navzájem. Je to ironie. Myslí si, že překonali systém, ale ve skutečnosti vlastně pracují pro nás. Jsou nám moc užiteční."

"To jsem zvědavěj, co by vám na tohle řekl Hunter," opáčil Lucas.

"Pochybuji, že by se tím zatěžoval," řekl Finn.

"Tak, poručíku Delaneyi a poručíku Prieste," usmál se Bannerman,, jste připraveni?"

"Chcete říct, že už jdeme?" zeptal se Lucas.

"Jestli chcete. Kousek odtud mám schovaný chronoplát. S překlenutým okruhem lokalizátoru, přirozeně, ale varuju vás, kdyby vás napadly nějaký blbosti, mám prst na spoušti..."

"To věřím," řekl Finn.

"Bože, tak to vážně končí," vydechl Lucas. "Po tom všem z pás zase budou obyčejní civilové."

"Ne ze mě," řekl Finn. "Nikdy jsem nedokázal být dlouho důstojník, vždycky mě degradovali, ale kdo ví. Asi už navždy zůstanu obyčejnej voják. To je jediný, co umím. A když na to přijde, jediný, co opravdu chci. Normální život by mě po tomhle pekelně nudil."

"Možná na tom něco bude, Prieste," řekl Bannerman. "Můžete jít okamžitě, okamžitě do výslužby, s plnou penzí poručíka Temporálního sboru. Ale položte si otázku, co budete dělat v normálním životě? Z penze vyžijete, o to nemám strach, ale nemyslíte, že se vám ten život bude zdát trochu...no, řekněme obyčejný?"

"Já se s ním spokojím."

"Pak vám to nebudu rozmlouvat," řekl Bannerman. "Ale Sbor potřebuje takové jako jste vy, kteří už se osvědčili v poli. S každým splněným úkolem v minulosti, s každým úspěšným dokončením nějaké úpravy vzniknou nové anomálie, které se musí napravit. Moc bych se divil, kdyby něco, co se teprve má stát, nebylo ovlivněno tím, co jste tady, pánové, prováděli. Po akci jako je tahle, tedy pokud by jste se rozhodli pro další úvazek, bychom vás už samozřejmě nemohli zařadit do obyčejných jednotek."

"Co?" nechápal Finn.

"A protože pomýšlíte na další úvazek, kapitáne, budete nadále přiřazen do Časového komanda. Od této chvíle budete dělat pouze na úpravách. Větší plat, větší výhody, větší riziko. Je to vysoce osobitá

jednotka, ale jak vás známe, tak bych řekl, že se vám tam bude zamlouvat. Komanda jsou právě pro takové samorosty jako jste vy."

"Uvidíme," řekl Finn.

"Teda, jestli chceš strávit zbytek života tím, že budeš za někoho nastavovat prdel, jak by to formuloval Hunter, prosím," řekl Lucas., Ale mě vynechte. Na mě čeká rok 2613 a život v bavlnece."

"A to víc než zaslouženě," řekl Bannerman. "Ale kdybyste si to někdy přece jen rozmyslel -"

"Nerozmyslím."

"... pořád tu pro vás bude místo. Můžete kdykoli nastoupit v komandech v hodnosti kapitána."

"Nemusíte se namáhat," řekl Lucas.

Bannerman se usmál. "Jak myslíte. Ať je to, jak chce, pánové, teď na vás čeká překvapení, pozornost Temporálního sboru. Šest měsíců placené dovolené, kterékoli období, kdekoli."

"Žádné podmínky?" zeptal se Lucas.

"Žádné, pane Prieste. Máte carte blanche."

"To vás teda přijde draho."

Bannerman se zašklebil. "Mužem si to dovolit."

14. KAPITOLA

André se probudila do zvuků hudby, ale byla to hudba, jakou ještě nikdy neslyšela. Nebyl to samotný reprodukováný zvuk. co jí připadalo zvláštní, ale nástroje symfonického orchestru doprovázející Bartókův koncert, které ji současně upoutávaly i děsily. Její strach a neschopnost pochopit byl ještě umocněn tím, že zvuk k ní doléhal ze všech stran, přestože neviděla žádné hudebníky. Ocitla se snad v nějaké zakleté krajině kouzel? Zemřela?

Nejdřív se zvolna posadila, pak se postavila na zem a rozhlédla kolem sebe. Odkud přichází ta hudba? Jaké tajemné nástroje ji produkují?

Byla ve dřevorubeckém srubu, ale nebyl to příbytek obyčejného dřevorubce. Měl podlahu i okenice. Otevřela jednu z nich a zjistila, že venku je noc. Noc! A ve srubu bylo světlo jako ve dne! Bylo tam teplo, i když

neviděla žádný oheň. Uprostřed pokoje stál nějaký zvláštní černý přístroj, z jehož vrchu vycházelo jakési chapadlo a mizelo ve stropě. Krčilo se to na čtyřech nohách jako nějaký skřet. Teplo proudilo odtud.

Natáhla ruku, dotkla se toho a rychle ucukla. Spálilo ji to. Bylo to jako dotknout se ohně. Ustoupila a vrátila se zpátky k posteli. Zmateně se posadila.

Najednou se vrhla ke dveřím a rozrazila je dokořán. Chtěla utéct z toho hříšného místa. Před ní stál čaroděj.

"Kampak?" zeptal se Hunter.

Zacouvala zpátky do místnosti. "Jsem tedy prokletá," řekla tiše.

Hunter zvedl obočí. "Proč si to myslíš?"

"Protože jsem se dostala ze spárů jednoho čaroděje a vzápětí upadla do rukou druhému. To čeká všechny, kteří slouží d'áblovým spřežencům. Pro mne není úniku. Má duše je ztracena. Co ode mne chceš? Mám snad pykat za zabití toho čaroděje? Ani nevím, jak se to stalo. Nedokážu uvažovat. Je toho příliš k nepochopení. Dělej se mnou, co chceš, a neprodlužuj to."

"Už jsi skončila?"

"Už nemám co říct."

"To je dobře. Tak si sedni."

Posadila se.

"Za prvé," řekl Hunter, "tvé duši nehrozí nebezpečí, přinejmenším ne ode mě. Nesloužím ani bohu ani d'áblu. Pokud se ti líbí pokládat mě za čaroděje, prosím, jak je libo. Ale věci se mají tak, že nejsem ani čaroděj, ani černokněžník, ani mág, ani nic podobného, pouze člověk. Přiznávám, že vyrovnat se s tím může být pro tebe teď těžké, ale zkus to."

"Ale ta kouzla..."

"Nejsou kouzla. Alespoň ne v tom smyslu, v jakém je chápeš. Pohanovi, který v životě nespátril brnění, se rytíř může zdát jako d'ábelské zjevení. Představ si, jestli to dokážeš, že jsi nikdy neviděla rytíře v

brnění. Že nevíš nic o zbrojářském cechu, že nevíš, co k brnění patří. Kdybys žila ve světě, kde nikdy nikdo nespátřil rytíře, nepředpokládala bys, kdybys nějakého spatřila, že to, co vidíš, není lidská bytost, ale nějaký děsivý přízrak s železným tělem, které je ožívováno černou magií? V našem případě, jakkoli nezdvořilé se to může zdát, jsem ten rytíř já a tím pohanem ty. Co dělám, se ti zdá jako čáry, protože tomu nerozumíš a nevíš nic o umění, které je k tomu potřeba. Mám jen větší znalosti než ty, nic víc."

Natáhl se pro láhev bourbonu.

"Nechceš trochu?"

"Co to je?" zeptala se André opatrně.

"Nápoj. Žádný tajuplný lektvar, neboj se. Je vyrobený ze směsi kukuřice, sladu a žita. Říká se tomu whisky. Účinkuje podobně jako pivo, až na to, že tohle je podstatně silnější nápoj."

Podal ji láhev. André ji opatrně převzala.

Po prvním doušku vytřeštila oči a rozkašlala se. "Svatá panno, tyhle pomyje piješ!"

"Člověk si na to musí zvyknout," odpověděl Hunter, "protože je to tak silné. Jak si jednou přivykneš, bude ti to i chutnat."

"Zahřívá to," přiznala André.

"Napij se jen trochu," upozornil ji. "Pro toho, kdo to nikdy nezkusil, může být účinek stejně náhlý, jako pro dítě pivo."

"Ty znalosti, o kterých jsi mluvil," řekla,, jsi nazýval umění. Ale kouzla také vyžadují určité umění, ne? Vyrobit brnění je jedna věc, ale něco úplně jiného je přivést odnikud hudbu a objevovat se a mizet, kdy se ti zachce. Co jiného to může být než kouzla? A ten černý přístroj, který vydává teplo..."

"... se jmenuje kamna," doplnil Hunter. "Podívej se." Kopnutím otevřel dvířka, aby bylo vidět plameny.

"Takové lepší ohniště, jenom o něco výkonnější. Kov, ve kterém se schovává oheň z dřeva a z uhlí."

"Ale copak se ten kov nerozpálí a nezměkne žárem ohně?"

"Když je dobře vyroben, tak ne." odpověděl Hunter. "Je příliš tlustý na to, aby ho oheň mohl roztavit. Jednoduché, ne?"

"A to kovové chapadlo?"

"To je jen komín, který odvádí kouř."

"A ta hudba?"

"To už se bude vysvětlovat hůř."

"Pokusím se porozumět."

"Hm... řeknu ti to takhle. Jsou hudební nástroje, které znáš, třeba flétna nebo loutna. A jsou jiné hudební nástroje, o kterých jsi nikdy neslyšela. Produkují mnoho různých zvuků. Tohle," řekl a ukázal na zvukovou aparaturu, "je jenom přístroj, který zachycuje hudbu, kterou hudebníci produkují. Stejně jako mnich zapisuje svaté spisy na papír pomocí umění psaného slova, tento přístroj zachycuje zvuky. Reprodukují je."

"Jak?"

"Jak. Dobrá otázka. Jak se vysvětlují elektronické nahrávky ženě ze středověku? Prozatím se budeš muset spokojit s tímto: existuje způsob, jak uchovat zvuky, které vydává hudebník. Způsob uchování mluveného slova se nazývá psaní. Jeden člověk mluví, další jeho slova zapisuje a další člověk, který umí číst, je může reprodukovat tím, že je přečte. Tohle je svým způsobem něco podobného, ale vyžaduje to mnohem větší znalosti. Toto... náčiní... uchovává zvuky, tak jako písmo uchovává slova. Jenomže u tohoto .náčiní' se nemusí číst. Zaznamenaná zvuky a potom ti je zpátky přehraje. Může dokonce reprodukovat zvuk tvého vlastního hlasu. Možná ti to někdy později ukážu."

"To tedy není kouzlo?"

"Ne, je to jednoduché umění, ale lidé nebudou vědět, jak vyrobit takové náčiní ještě mnoho a mnoho let."

"Jak ses to tedy naučil?"

Hunter si povzdychl. "Tušil jsem, že se na to zeptáš."

"Tedy je to tajemství."

"Ne, není to tajemství, jen je to... hrozně těžké vysvětlit."

"Ráda bych se to dozvěděla, pokud je to možné."

"Ale jo, jistě, proč ne. Ale musíš být hodně trpělivá. A nepřerušovat."

"Neohrozí to mou duši, když se to dozvím?"

"Neohrozí."

"Odvážíš se přísahat před Bohem?"

"Přisáhám před Bohem."

André se zamračila. "Nemyslela jsem si, že čaroděj může tak snadno přísahat. Dobrá tedy, podstoupím to riziko a budu poslouchat."

Hunter se s povzdechem zeptal: "Od čeho mám začít?"

"Od začátku, pokud nechci přiliš," řekla André.

Hunter pokrčil rameny. "Ale co, proč ne. Byl jsem voják."

"Zbrojnoš?"

"Zbrojnoš, když chceš. Ted' už buď zticha a poslouvej. A hlavně nepřerušuj. Byl jsem voják. Sloužil jsem v armádě mocnější, než si vůbec dokážeš představit. V armádě, která ještě po století nebude existovat."

André už už otvírala ústa, ale včas se zarazila.

"Díky. Říkal jsem ti, že budeš muset být trpělivá. Zkus si představit, jak to asi vypadalo, když na Zemi žili první lidé. Byli to divoši, nic víc, jen o něco málo inteligentnější než zvířata. Ještě neobjevili oheň ani šaty. Nevěděli jak postavit obydlí a tak spali venku nebo v jeskyních. Uměli jen jíst a zabíjet a skoro nic jiného. Jako zbraně používali dřevěné kyje nebo kamenné sekery. Ted' si představ, co by si asi mysleli, kdyby je někdo najednou přenesl sem, do současnosti. Spatřili by hrady a nevěděli, co to je, protože by nevěděli, že dřevo a kameny lze použít na stavbu obydlí. Uviděli by kuši nebo samostříl a mysleli by si, že je to dílo d'áblovo, protože by nevěděli nic o tom, jak se takové zbraně vyrábějí. Uviděli by rytíře ve zbroji a pokládali by je za hrůzostrašné příšery nebo dokonce za bohy."

André pomalu přikývla.

"A ted' si představ, že bychom, ty a já, uměli nějak ovládat čas," řekl váhavě Hunter. "Řekněme, že bychom znali způsob, jak cestovat ne z jednoho místa na druhé, ale z jednoho času do druhého. Co kdybych tě vzal daleko do budoucnosti na totéž místo, kde právě stojíme, jenomže o tisíc let dopředu? Byla bys jako ten divoch z úsvitu historie a nic kolem sebe bys nechápala, protože lidské poznání jde stále dopředu. Co myslíš, že bys tu uviděla za tisíc let?"

"Nevím."

"Já ti to řeknu. Uviděla bys města tisíckrát větší než ta, které znáš ty. Viděla bys daleko více lidí. Viděla bys svět, ve kterém by povozy a kočáry nahradily dopravní prostředky, kterými bys cestu, trvající měsíce, absolvovala během několika minut. Stejně jako se lidé naučili zhotovovat kuše a brnění, tak se naučí stavět prostředky, které jim umožní létat."

"Létat!"

"Za tisíc let," pokračoval Hunter, "bude létání tak běžné, jako je dnes jízda na koni. Dívala bys tam na muže a ženy a myslela by sis, že to jsou bohové nebo čarodějové, protože bys nechápala, jak mohou dělat takové věci. Budou se tam dožívat mnohem vyššího věku než dnes, protože se mezitím naučí, jak překonávat nemoci. Budou nosit jiné oblečení. Budou mít stroje a ty za ně budou dělat práci, kterou dnes musí lidé dělat sami. Ty stroje budou mnohem výkonnější a rychlejší než lidé. A budou cestovat ke hvězdám."

André si povzdechla a zakroutila hlavou.

"Myslíš si, že jsem blázen," řekl Hunter. "Poslouvej mě. Když byla poprvé vyrobena kuše, říkalo se, že svět spěje k zániku. Jak by mohla lidská společnost přežít tak zkázonosnou zbraň? A přece, za tisíc let budou lidé mít tak zkázonosné zbraně, že kuše bude vedle nich vypadat jako klacek nějakého divocha." Hunter vytáhl svou pětačtyřicítku a podržel ji ji před očima.

"To je jedna z nich. A jsou i jiné, mnohem mocnější, než si vůbec dokážeš představit."

André hleděla na kolt. "Nevypadá tak hrozivě," řekla. "Jak bys s ní chtěl postavit proti kuši nebo meči?"

Hunter se usmál. "Dívej se." Natáhl kohoutek a namířil na láhev na polici. Vystřelil a láhev whisky se i s obsahem rozprskla.

André vyprchala barva z obličeje. "Čáry," hlesla.

„Ne," řekl Hunter. "Svým způsobem je to něco jako kuše. Z kuše se vystřelují šípy nebo šipky. Tahle zbraň," dal jí kolt před obličej a André si ji přes svůj odpor začala prohlížet, "vystřeluje kousek olova. Skládá se z několika částí, stejně jako kuše, ale je jich více a k jejich vyrobení je zapotřebí velké zručnosti."

Vytáhl zásobník a začal pistoli rozkládat.

"Vidiš, má mnoho součástí. Vysvětlím ti to hrozně zjednodušeně, abys pochopila princip. Když zatáhnu tady za tohle, říká se tomu závěr, tak připravím kulku do správné pozice. Ted' už můžu zbraň použít. Když jemně zatáhnu za spoušť, dají se do pohybu i další její části, tohle maličké kladívko narazí zezadu na kulku. Tahle mrňavá kovová součástka, které se říká úderník, udeří na roznětku, a tím se vznítí střelný prach v nábojnici. Vytvoří se ohromná síla, která olovo vystřelí obrovskou rychlostí z nábojnice přes tuhle trubičku - hlaveň - ven. Je to stejné, jako když se šíp odrazí od tětiny, jenomže olovo letí mnohem rychleji, než se dá očima postřehnout. Hluk, který slyšíš, způsobuje síla, která se vytvoří vznícením střelného prachu. Stejná síla vrátí závěr do původní polohy a nachystá další kulku. Tu sílu jde cítit, když střílíš. Chceš to zkusit?"

"Nebál by ses mi svěřit takovou čarovnou zbraň?"

"Budu hned vedle tebe," usmál se Hunter. „Jestli se ji pokusíš použít proti mě, umím toho dost, abych tě včas odzbrojil."

"Jak se to dělá?" zeptala se.

Poskládal pistoli a natáhl kohoutek, potom se vedle ní postavil, vložil jí zbraň opatrně do ruky a ukázal jí, jak se má správně postavit. Mířila dlouho a pečlivě, potom jemně stiskla spoušť. Pětačtyřicítka jí poskočila v ruce a láhev se roztránila. Zbraň jí málem vypadla z rukou.

"Vidiš?"

"Ted' to může zase střílet?" zeptala se nejistě.

Vzal jí pistoli. "Ano. Ale ted' vyndám náboje, aby sis ji mohla bezpečně prohlédnout." Když to udělal, vrátil jí pistoli nazpátek.

"Prohlédni si ji. Osahej si ji. Je to jen nástroj, nic víc. Pravda, nebezpečný nástroj, ale zhotovili ho lidé, zruční řemeslníci a žádní čarodějové. Dokázal by některý z řemeslníků, které znáš, vyrobit podobnou zbraň?"

S bázní v očích hleděla na pistoli. "Ne, nikdy jsem neviděla řemeslníka, který by něco podobného svedl."

"Ted' už možná pochopíš, co jsem ti předtím naznačil," řekl Hunter. "Vím, že to zní neuvěřitelně, ale je to pravda. Já jsem voják z té budoucnosti. Muž, kterého jsi zabila, byl rovněž z budoucnosti. Byl to zlý a pomatený člověk. Blázen. Čeká tě dlouhý příběh, který nebudeš moct zpočátku pochopit. Je toho hodně, co ti budu vyprávět - o sobě, o životě, co jsem vedl, o ovládání času. Musíš se toho hodně naučit."

"Proč?" Ve tváři měla zmatený výraz. "Pokouším se to pochopit, ale je to všechno tak neskutečné. Vím jen to, že věci, které jsem spatřila a které jsi řekl, mi připadají jako útržky nějakého snu. Jak to může být pravda?"

A na druhou stranu, mám snad nevěřit vlastním smyslům? Zešílela jsem?"

"Časem to všechno pochopíš."

Zavrtěla hlavou.

"Víš co," řekl Hunter, "posad' se. Chápu, že pro tebe musí být těžké vyrovnat se s něčím takovým, ale prozatím si vedeš výborně, to se musí nechat. Na ženskou jsi fakt dobrá. Už jen to bylo parádní překvapení," culil se. "Představ si, jak mi bylo, když jsi omdlela a já tě uložil do postele a začal tě svlékat. Nejdřív mě napadlo, že jsi zraněná a chtěl jsem tě ošetřit. Na hrudi jsem neviděl žádné chlupy, ale mladíci často žádné chlupy nemají, říkal jsem si, a ty jsi vypadala jako pohledný mladíček, ještě příliš mladý na to, aby mu rostly vousy. Potom jsem ale zjistil něco úplně jiného."

"Á-ha," protáhla André napjatě.

Hunter se krátce zasmál. "Ne, neboj se, nevyužil jsem toho. Čestné slovo."

"Proč mi tedy nabízíš zasvěcení? Chceš ze mě udělat svou konkubínu? Já nehodlám..."

"Stačí," zarazil ji Hunter zvednutím ruky. "Mé úmysly jsou naprosto počestné. Chtěl bych, aby z nás byli přátelé. Ale ze všeho nejdřív ti chci zachránit život."

"Je snad můj život v nebezpečí?"

"Bojím se, že ano," řekl Hunter. "Abys chápala, nejsem tu sám. V této době jsou i jiní lidé z budoucnosti, kteří sem přišli kvůli Irvingovi - čaroději, kterého jsi zabila, a kteří teď budou zahlazovat všechny stopy po své přítomnosti. To, že tu byli a že umí ovládat čas, musí zůstat tajemstvím. Irving chtěl zasednout na místo Lvího srdce a spustit do chodu události, které by ovlivnily čas, ze kterého pocházíme. A tomu se muselo zabránit."

"Takže jsem ho nezabila já?"

"Ale ano, určitě jsi ho zabila ty. A později ti vysvětlím, jak se to stalo. Teď se však musí objevit další Richard. Richard, který bude jednat tak, jak víme, že jednal pravý Richard, protože známe celý jeho životopis. Je to totiž naše historie. A musíme dohlédnout na to, aby naše historie zůstala nezměněná." Povzddechla a znovu zakroutila hlavou. "Opět jsi mne zmátl. Jak mohu doufat, že bych něco takového mohla někdy pochopit?"

"Pochopíš," řekl Hunter. "Teď jen musíš pochopit, že víš o něčem, o čem jsi se nikdy neměla dozvědět. Viděla jsi věci, které jsi nikdy neměla vidět. Nejsi jediná, ale většina ostatních, které nějak postihla naše přítomnost, jsou buď mrtví, nebo je možné zařídit to tak, aby to, co vědí, nebylo nebezpečné. Tys toho však viděla mnohem víc než kdo druhý. Viděla jsi zemřít jednoho Richarda a nyní se staneš svědkem návratu druhého Richarda. Vlastníš brnění, jaké dnes nedokáže zhotovit žádný zbrojír. Možná, že je to z hlediska dějin všechno bezvýznamné, ale tím si nemohou být vojáci z mého času jistí."

"Budou mě chtít zabít?"

"Možná. Tak by to bylo nejjednodušší. Nebo tě zajmou a zbaví tě paměti."

"To lze?"

"Snadno."

"A to bych na všechno zapomněla? Na svou účast v tom všem, na věci, které jsi mi ukázal, přestože jim skoro vůbec nerozumím? Na Marcela..."

Zavřela oči.

"Ne, to se nesmí stát."

"Taky nemusí," řekl Hunter.

"Proč jsi na mé straně? Nejsi snad jeden z nich?"

"Byl jsem jeden z nich," řekl Hunter. "Teď žiju po svém. A co se týče toho, proč ti chci pomoci, hm, důvodů je mnoho a přitom vlastně žádný. Zajímáš mě. Líbíš se mi. Obdivuju tvého ducha a tvé odhodlání. Svým

způsobem jsme si podobní. Tys nemohla žít podle pravidel společnosti, ve které ses narodila, a tak sis vytvořila svá vlastní. Narodila ses příliš brzy a já se zase narodil příliš pozdě. Ty a já jsme spřízněné duše. Díky tobě byla odstraněna hrozba mé existence a získal jsem Irvingův chronoplát - jeho přístroj na cestování z jednoho času do druhého. Chci ti navrhnout, abys šla se mnou."

"Jako tvoje žena."

"Jako žena, která patří sama sobě. V době, ze které pocházím, nejsou ženy podřízeny mužům. A ty jich většinu převyšuješ. Oplátkou za tvoji společnost, jejíž podoba závisí jen na tobě, ti nabízím tento svět a téměř všechny jeho epochy. Můžu tě naučit jim rozumět. Mohu ti nabídnout zážitky, které předčí tvé nejdívočejší sny."

"Ráda bych viděla věci, o kterých jsi vyprávěl," řekla André. "A ráda bych spatřila svět, ve kterém bych si nemusela hrát na muže, abych mohla žít podle vlastních představ. Jsi možná ďábel, co já vím, který mě pokouší do věčného ztracení, ale tento svět už pro mě ztratil své kouzlo. Přesto nemohu jít. Nemohu, dokud je Bois-Guilbert naživu. I kdyby mě to mělo stát život, musím ho poslat zodpovídat se před Bohem za vraždu mého bratra."

"Není nic jednoduššího," řekl Hunter. "Vezmi si moji zbraň a zastřel toho bastarda."

"Ne. S tak strašlivou zbraní by byla jeho smrt příliš rychlá a nezpůsobila by mi žádné potěšení. Zemře mým mečem a bude se mi dívat přitom do očí."

"Nebudu ti to rozmlouvat," řekl Hunter. "Pomsta je něco, co dokážu pochopit. Ale uvědomuješ si, že tam venku je to pro tebe teď nebezpečné, potom, co pomstíš bratra, tě bezpochyby najdou? Můžu tě ujistit, že proti nim bys neměla nejmenší šanci."

"Až pomstím Marcela, tak tě vyhledám a ráda přijmu tvoji nabídku k útěku, budeš-li si to nadále přát, protože chci zůstat naživu a také poznat všechny ty zvláštní a tajemné věci, o kterých jsi vyprávěl. Možná právě to bude můj konec, ale nepatřím k těm, co by ukázali záda jakékoli výzvě osudu. Půjdu s tebou, ale půjdeme jako dva druhové ve zbrani, nic víc."

"Rozumím."

"Tedy tě nyní opustím a půjdu hledat Bois-Guilberta."

"Jestli chceš, můžu..."

"To je věc, kterou musím udělat sama," přerušila ho.

"A taky uděláš. Ale opatrnosti nikdy není nazbyt. Ještě nějakou dobu tu budeme v bezpečí. Nech mě najít Bois-Guilberta. Můžu to udělat rychleji než ty. A až ho najdu, dopravím tě k němu. Potom už se ti do toho nebudu míchat, to ti slibuju. Platí?"

"Platí."

15. KAPITOLA

"Našel jsem ho," řekl Hunter.

"Co? Tak rychle?" André potřásla překvapeně hlavou. "Pak že to nejsou čáry. Rozplyneš se mi před očima, potom se zjevíš jako duch, a přesto to není kouzlo. Kéž bych tomu mohla uvěřit."

"Uvěříš," řekl Hunter. "Ani se za to nebudeš muset upsat d'ábloví. Existuje způsob, jak získat najednou mnoho vědomostí. Takových jako jsem já je víc, v jiných epochách a na jiných místech. Mluvíme různými jazyky a přesto si rozumíme. Jsme silná společnost." Zašklebil se. "Existuje taková věcička - implantát, který nejde lokalizovat. Zatím nevíš, co to je, ale pomůže ti všechno se naučit a pochopit. Teď už zbývá jen vyřídít tu záležitost ohledná tvé pomsty."

"Kde je Bois-Guilbert? Doved' mě k němu!"

"Tak snadné to nebude," řekl Hunter. "Našel jsem ti ho, ale nebude jednoduché se k němu dostat. Zašil se do Templestowe spolu s Rebekou z Yorku jako rukojmím."

"Tou Židovkou?"

Hunter přikývl. "Bezpochyby si chtěl v templářském sídle zřídit něco jako útulnou domácnost. Problém je v tom, že tam co nevidět začne rodeo."

"Ro...rodeo?"

"Omlouvám se. Chtěl jsem říct několik radikálních změn. Albert Beaumanoir, velmistr řádu templářských rytířů, přijel do Templestowe, aby své válečné kněze uvedl na cestu pravou. Tím pádem se Bois-Guilbert octne v nezáviděníhodné situaci, jako někdo, kdo žije s ženou, navíc s Židovkou."

"Takže upadl v nemilost u svých nadřízených," konstatovala André. "Proč by to mělo být na závadu?"

"Upadl by v nemilost, kdyby se do toho nevložili jeho přátelé, kteří přesvědčili Beaumanoira, že Rebeka sira Briana očarovala. Ubožáčku postavili před tribunál za čarodějnictví. Přirozeně ji odsoudili."

"V kraji se to poslední dobou hemží čaroději," opáčila André.

"Ta ubohá holka se nejdřív stala obětí Bois-Guilberta a teď i Beaumanoira. Má být upálena na hranici. Požádala o soud soubojem. Bois-Guilbert jí to musel poradit. Sama by na to nikdy nepřišla."

"To není hloupý nápad," řekla André. "Když se Bois-Guilbert objeví na kolbišti jako její rytíř, rozhodne vše vůle boží. Když Bois-Guilbert zvítězí, a toho může porazit jen málokdo, potom nemohl být očarován, protože mu Bůh dopřál vítězství. Rebeku zproští nařčení z čarodějnictví a sir Brian si už pak najde nějaký způsob, jak si ji ponechat. Moc chytré."

"Jenže to má malý háček," řekl Hunter. "Velmistr totiž rozhodl, aby za řád bojoval právě Bois-Guilbert. Asi jim nevadí, že je má zastupovat očarovaný rytíř."

André se usmála. "Tudíž sira Briana elegantně převezli. Když prohraje, přijde o život a obvinění se prokáže. Když zvítězí, o což musí usilovat, nechce-li se ovšem vzdát života pro neurozenou Židovku, bude to znamenat, že Bůh zlomil jeho zakletí. Rebeka zemře a Bois-Guilbert se bude muset podrobit duchovní očistě. Rozhodne-li se k souboji nenastoupit, přijde o čest, ztratí postavení, vezmou mu brnění a jeho sen, že se stane vůdcem templářů, se rozplyne. A když se neobjeví žádný Rebečin zastánců. Židovka vzplane na hranici."

"Izák z Yorku se zoufale snaží najít pro svou dceru nějakého zastávce," potvrdil Hunter.

"Není mnoho těch, kteří by se toho mohli ujmout, nehledě na odměnu," řekla André. "Brianova pověst chrabrého rytíře nelže. Ale Židovka bude mít zastánce. Předstoupím za ni já."

"Tušil jsem, že to řekneš," řekl Hunter. "Jenom chci, abys věděla, jaké riziko to obnáší."

"Žádné," řekla André. "Se zbrojí, která vzešla z rukou těch mistrných řemeslníků, o kterých jsi mluvil, nebude mít Brian šanci. Bude to jako prve, když měl zemřít pod mým mečem."

"Ano, a v tom je právě to riziko," řekl Hunter. "Nyocel tě ochrání, ale to neznamená, že budeš nezranitelná. Budeš to muset skoncovat co nejrychleji. Protože když do sebe budete s Bois-Guilbertem mlátit delší dobu, musí si ostatní zákonitě všimnout, že zatímco jeho brnění nese známky souboje, tvoje zůstává nepoškozené. Nezapomeň, že půjde o čarodějnický proces. Když uvidí, že ani jeho nejmocnější úder nezanechávají na tvém brnění žádnou viditelnou stopu, může je jednoduše napadnout, že si jedna čarodějnice přizvala na pomoc druhou. A když na tebe zaútočí v dostatečném počtu, tak ti nepomůže ani tvoje zbroj."

"S tím se nedá nic dělat," řekla André.

"I to jsem tušil, že řekneš. A proto si vezmi tady tohle."

Podal jí dálkové ovládaní.

"Čarodějův amulet?"

"Říkej si tomu jak chceš," řekl Hunter. "Teď ti to dávám já. Ber to jako talisman pro štěstí v boji s Bois-Guilbertem."

"Nechám si to."

"Hlavně to neztrat'."

"Nepřijímám dary jen tak snadno. Neztratím ho a vynasnažím se, abych tvému daru prokázala čest," řekla André slavnostně.

Hunter se usmál. "Nic víc nežádám."

V Templestowe se shromáždil veliký dav, který se přišel podívat na upálení čarodějnice a také, bude-li jim přát štěstí, na souboj s vražedným koncem. Trochu zábavy před táborákem nezaškodí, i když nikdo moc nevěřil, že by se pro Rebeku našel zastánce. Stačilo se podívat na Izáka. Nebyla v něm ani jiskřička naděje na záchranu dcery.

Izák nabídl všečen svůj majetek, aby přilákal nějakého zastánce, který by hájil čest a hlavně život jeho dcery, ale nepřihlásil se nikdo. K čemu jsou člověku peníze, které nemůže utratit, Bois-Guilbert požíval velké úcty mezi těmi, kdož se s ním utkali na kolbišti a přežili to, aby o tom mohli podat svědectví.

Vědělo se jen o dvou rytířích, kteří ho kdy porazili, Ivanhoe a sám Coeur de Lion. Možná to bylo hodně peněz, ale nechat se zabít kvůli Židovce? Jistě by se našel lepší způsob, jak dát v sázku vlastní život, kdyby bylo aspoň trochu naděje.

Izák se potácel mezi rychle se zaplňujícími ochozy, rval ze sebe šaty a hlasitě kvílel. Vzýval boha, ať ho na místě ztrestá za všechny hříchy, kterých se kdy dopustil, jen když ušetří jeho nevinnou dceru. Byl zcela bezmocný, nezbývalo mu, než se modlit, a po pravdě ani nemohl očekávat, že by jeho modlitby byly vyslyšeny.

Ozvala se fanfára a brána preceptorie se otevřela procesí kráčejícímu pod Le Beau-seant, černobílou standartou templářů. Bois-Guilbert jel hned za ní. Působil dojmem vzdorné pýchy v tom svém zářivě nablýskaném brnění. Za ním nesli dva panoši jeho prilbu a zbroj se štítem.

Jeho starý štít byl po souboji s de la Croixem nepoužitelný a nechat si u zbrojře zhotovit nový štít na míru nebyl čas. Při svém útěku z Torquilstone popadl první štít, který mu přišel pod ruku. Zdál se mu nezvykle lehký, ale když ho vyzkoušel, zjistil, že je to pevná a velmi odolná zbrojářská práce. Jedinou změnu, kterou udělal, bylo, že nechal přemalovat znak vykořeněného dubu na havrana s lebkou v pařátech. Rebeku přivedli pěšky. Měla na sobě jednoduchý bílý oděv, který ostře kontrastoval s rouchy a obleky templářů. Její místo bylo uprostřed procesí. Prošli s ní kolem ochozů a čestné tribuny, na které trůnil Beaumanoir, a nakonec usadili na černou stolicí blízko hranice. Její pohřební hranice.

Tiše sledovala, jak členové tribunálu zaujali svá místa. Slova heroldů a obřadné převzetí její rukavice velmistrem, Bois-Guilbertova obžaloba, spolu s jeho přísahou a pokáním, to všechno se postupně vytrácelo, jak se její pohled obrátil do vlastního nitra. Vnímala slabounký vánek hladící její pokožku.

Bolestně si uvědomovala tvrdost stolice, na které seděla. Cítila teplý dotyk slunce na tváři a přemítala, jak moc to bude pálit, až se jí plameny zakousnou do těla. Její rysy, jak se zdálo těm, kdo ji pozorovali, odrážely tiché smíření s osudem. Ve skutečnosti tomu tak nebylo, nedalo se s tím smířit. Intelektuální stránka jejího vědomí si uvědomovala nevyhnutelný příchod hrozné smrti, ale emocionální stránka se s tím nebyla s to vyrovnat. Věděla jen, že si nezasluhuje smrt a nemohla pochopit, proč si její soudcové myslí opak. Obstarali proti ní dokonce svědky, lidi, které ani neznala, které nikdy předtím neviděla. Lhali, krivě přísahali před Bohem, připisujíce jí nejrůznější d'ábelské schopnosti a zločiny. Proč? Komu prospěje její smrt?

Letmo si pohrávala s myšlenkou, že to je všechno vůle Boží, zejí Pán podrobuje zkoušce a chce z ní udělat mučednici, ale s tím se také nemohla smířit. Nechtěla být mučednicí, mučedníci přece nebývají tak slabí jako je ona. Představa, že pro ni Bůh uchystal očistný oheň, aby se z ní mohla stát světice, jí připadala jako neuvěřitelné rouhání, a ať už se v minulosti dopustila jakýchkoli hříchů, nechtěla jít vstříc smrti vinna hříchem pýchy. A tak jí nezbyvalo nic. Jejich počínání jí nedávalo vůbec žádný smysl a vědomí, že se její soudcové mýlí, bylo málo. Tichounce se rozplakala.

Vyvolávali jejího rytíře.

Hrobové ticho.

Čekali. Žádný se neobjevoval.

Vyvolali ho ještě jednou.

A znovu ticho, tentokrát delší. Přerušené hlasem Bois-Guilberta, který popojel k ní.

"Rebeko," řekl tiše, "věz, že tohle jsem nechtěl. Bojoval bych jako tvůj rytíř, kdyby mě Beaumanoir neurčil jako zástupce řádu. Nechci, abys zemřela. Zemřít v plamenech není příjemná smrt. Než naposledy vydechneš, zakusíš nepředstavitelná muka. A tvá smrt ničemu neposlouží. Toužil jsem po tobě, jako po žádné jiné ženě. Stále po tobě toužím. Nechci být spoluodpovědný z tvojí smrti."

"Nevidím způsob, jak byste se tomu mohl vyhnout," řekla Rebeka. "A nechápu, proč mi připomínáte sílu vaší touhy. Právě ona mne zahubila."

"Rebeko..."

"Zastánci!" vykřikl někdo a ostatní se k němu přidali. "Přijíždí zastánci!"

Bois-Guilbert zdvihl zrak a spatřil tryskem se přibližujícího se jezdce. Přivřel oči. "Nevidím ... de la Croix!"

Shromážděný dav se rozjásal. Bude souboj, přece jen! Izák se svezl na kolena a vzdal Bohu děkovnou modlitbu.

"Rebeko," řekl spěšně Bois-Guilbert, "...poslouchej mě. Ještě stále se můžeš vyhnout příšernému osudu, který tě jinak nemine. Když nenastoupím k souboji, přijdu o své postavení i o čest. Budu zhanoben a přijdu o všechno, co jsem v životě získal. Ale to všechno rád podstoupím, jen kdybys řekla, Bois-Guilberte, chci být tvá. Vyskoč si za mě, a zmizíme odtud. Můj kůň lehce unikne všem pronásledovatelům. Můžeme odejít do Palestiny. Můj přítel, markýz z Montserratu, nám poskytne přístřeší. Mohl bych se spojit se Saladinem a najít novou cestu ke slávě. Ať si mě Beaumanoir klidně odsoudí, je mi lhostejný, ať si vymažou jméno Bois-Guilbert ze svého seznamu mnišských otroků! Krví očistím každou poskvrnu, kterou se odváží pošpinit mé jméno!"

"Slizký hade!" zvolala Rebeka. "Raději zemru, než bych zradila svou víru a stala se konkubínou krvelačného válečníka! Budu vzhlížet k Bohu za svou záchranu."

"Tedy si vzhlédni naposledy ke slunci a skonči v plamenech," procedil Bois-Guilbert mezi zuby.

"Nevzdám se života a všeho, co jsem tak těžce vydobyl kvůli nějaké nevděčné poběhlci!"

Zasadil svému koni ostruhu a odcválal.

André de la Croix Se zastavila před velmistrem a směrem k heraldovi, který ji vyzval, aby se představila, ohlásila: "Jmenuji se André de la Croix a jsem potulný rytíř, jenž chce mečem a kopím potvrdit nevinu této dámy, dcery Izáka z Yorku, prokázat soud nad ní vyneseny jako falešný a lživý a postavit se siru Brianovi de Bois-Guilbertovi coby zrádci, vrahovi a lháři, jak prokáží na poli bitvy svým tělem proti jeho, s pomocí Boží."

, Je vskutku ironií slyšet z tvých rtů slova jako zrádce a vrah," řekl Bois-Guilbert. "Ty, který jsi tím nejodpornějším a nejhanebnějším způsobem zavraždil Maurice De Bracy, se opovažuješ znevažovat moji

čest!"

"Povoluje mi velmistr souboj?" zeptala se André.

"Pokud vás Židovka přijme za svého zastánce, nemohu vaši výzvu nevyslyšet, rytíři," řekl Beaumanoir.

"Pokud tak učiní, tedy nechť se v tento den rovněž rozřeší všechny rozepře mezi vámi a Bois-Guilbertem."

André obrátila koně k Rebece. "Rebeko z Yorku, přijímáš mne jako svého zastánce?"

"Ano, rytíři, přijímám," řekla, "ale vy mne vůbec neznáte. Proč byste měl kvůli mě riskovat život?"

"Bois-Guilbert zavraždil mého bratra," řekla André. "Jmenoval se Marcel a byl to ještě chlapec. To, samo o sobě, je dostatečným důvodem, abych s ním zkřížil meč, ale je tu ještě další. Muž, který se zmocní ženy proti její vůli, je odporné zvíře, které si nezasluhuje nic jiného než smrt."

"Pak vás budou doprovázet mé modlitby."

Oba rytíři zaujali svá místa na opačných stranách kolbiště. Herold vyhlásil, že kdo se opováží zasáhnout do souboje, bude na místě popraven. Velmistr, po dramatické pauze vyplněné napjatým tichem, hodil na zem Rebečinu rukavici a zvolal, "Laissez aller!"

Hunter to z dálky pozoroval dalekohledem.

Bois-Guilbert a André pobídlí koně a se založenými dřevci se vyřítili proti sobě. Srážka byla tvrdá, oba dřevce zasáhly protivníkův štít a rytíři byli srazeni ze sedel. Hunter ze svého úkrytu mezi stromy zaslechl, jak dav nadšeně povykoval. Nějakou chvíli leželi oba na zemi, potom se zdvihl Bois-Guilbert, hned nato André. Tasili meče a vykročili si vstříc.

Udeřili se zběsilou zuřivostí, rána střídala ránu, Hunter uvažoval, jako dlouho mohou takové tempo vydržet. Nyocelové brnění mělo André poskytnout značnou převahu, avšak Bois-Guilbert odrážel i její nejlepší rány a ještě stačil útočit. Existovala jistá hranice, kolik toho mohl štít snést. Pokud to byl obyčejný štít. A právě tehdy si Hunter vzpomněl, že se Bois-Guilbert zmocnil Lucasova brnění.

Nevěřil, že by si Bois-Guilbert navlékl brnění zhotovené pro Lucase. Bylo by mu příliš velké. Ale jeho štít mohl použít bez obtíží. Zatímco sledoval souboj, vybrala si únava u obou soků svou daň. Nejdříve mímě a potom viditelně zpomalili tempo. Oběma se už podařilo několikrát překonat soupeřovu obranu.

Bois-Guilbertovo brnění už vykazovalo známky Andreiných útoků, přestože na jeho štítě nebylo ani škrábnutí. Oba se teď pohybovali těžkopádně jako ve zpomaleném filmu, vyčerpání obrovskou ztrátou energie, kterou spotřebovali v prvních okamžicích souboje. Štíty vydrží, teď šlo jen o to, kdo dřív padne únavou. André pozdvihla svůj meč, celou váhou se opřela do rány a tala do Bois-Guilbertova štítu. Ten zdvihl pomalu svůj meč a celá situace se opakovala v opačném obsazení. Čas potřebný k opětovnému nabytí sil k další ráně se stále prodlužoval. Vypadalo to, jako by do sebe bušili dva kováři, jako nějaká groteskní natahovací hračka, která se co nevidět dotočí.

Hunterovu pozornost odvrátil vzdálený dusot kopyt. Vzhlédl a spatřil skupinu ozbrojených mužů tryskem uhánějící ke kolbišti. Přiložil dalekohled k očím. Cválali pod korouhví Lvího srdce. Další nastrčenec, ale dějiny ten rozdíl nikdy nepoznají.

Bude to o vlasek. Hunter odložil dalekohled a sklonil se nad chronoplátem, který ležel před ním na zemi, aby zkontroloval naprogramování. Uchopil laser, připevnil k němu dalekohled, zdvihl ho a seřídil hledítko. Potom zamířil na průzor Bois-Guilbertovy přilby a zmáčkl spoušť.

Ti, kteří to viděli, si později nebyli jistí, jestli se jim to jen nezdálo. Záblesk světla byl nesmírně krátký. Jiní trvali na tom, že to byla ruka Boží. Bois-Guilberta zasáhl nepochopitelně zářivý paprsek světla, rovný jako šíp. Upustil štít a chytil se za přilbu, čímž poskytl André nezbytný prostor pro ránu na hrdlo.

Ve chvíli, kdy Bois-Guilbert padl k zemi, cválali na kolbiště rytíři v čele s mužem, který měl na prsou tři lvy. Nenašel se nikdo, kdo by erb nepoznal. Když zaburácel hromadný jásot na uvítanou Richarda Lví srdce, André zdvihla hledí a pomalu odstoupila od Bois-Guilbertova těla.

Co se stalo? Proč se nebránil? Oslnilo ho slunce?

Rebeka se rozběhla napříč kolbištěm směrem k rytíři de la Croix. Ve stejném okamžiku spatřil André Richard

a pokynul několika rytířům za sebou. Když se prodrali davem, který se tísnil kolem nich, nespatri na místě, kde stál de la Croix, nikoho. Rudý rytíř zmizel.

Rebeka stála bez hnutí uprostřed kolbiště. Izák k ní přiběhl se slzami v očích, vrhl se jí kolem krku a

zabořil jí obličej do ramene. Děkoval bohu a vzlykal.

Rebeka ho skoro nevnímala. Stála a se skelný pohledem se dívala na místo, kde stál před chvílí André de la Croix. Rytíř se jírozplynul před očima.

EPILOG

V Západní antisenilní byl náborový den. Zase tu byla armáda s tím svým cirkusem. Konferenciér, oblečený v neformálním, atraktivním a přiléhavém obleku z matné terakoty, právě dokončoval úvodní proslov. Začínala přehlídka stejnokrojů. Vycházeli po dvou z obou stran zákulisí, muž a žena v dobových kostýmech. Pár přešel pódium, armádní mluvčí utrousil několik poznámek o epoše, kterou představovali, a chůzí zkušených manekýn a manekýnů prošli proscéníem na dlouhé předváděcí molo.

Rick Cooper, úředník správního oddělení, seděl ve třicáté druhé řadě. Upřeně sledoval Řekyni procházející unylou chůzí kolem něj po molu. Namáhavě vydechl.

"Ty vole, to je život, co? Co bych za to dal, kdybych si mohl na něco takového šáhnout!"

Muž vedle něj si odfrknul. "Tahle dáma není žádnéj voják, hochu. Antickému Řecku byla nejbliž, když to probírali ve škole."

"To je možný," připustil Rick. "ale musíte uznat, že už je nedělej jako kdysi."

"To jo," řekl Lucas. "Což nejvíc oceníš jako temporální voják. Když budeš mít štěstí a vybudě ti trochu času na ženskou, nejspíš to bude nějaká smradlavá, bezzubá kurva s rozkrokem plným blech. Staré zlaté časy, ha, ha."

"Ale fuj," řekl Rick. "Vy se pořád soustředíte jen na tu horší stránku."

"No, jestli se ti už zuby a blechy zdají moc, tak na to ostatní bych se tuplem nespolehal."

"Víte dobře, jak to myslím. Kdysi bývalo všechno jednodušší. Muži byli muži, ne jenom kolečka v nějaký konglomerátní mašině. Kde se podělo všechno dobrodružství a kouzlo?"

, Jistě. Být potravou pro děla je mnohem kouzelnější, než být kolečkem."

"Ale, co vy o tom můžete vůbec vědět?"

,Já ve Sboru byl," řekl Lucas. "Jmenuju se Lucas Priest a jsem poručík Temporálního sboru armády Spojených států. Ve výslužbě."

"Vy jste byl důstojník? Fakticky?"

"No, moje povýšení a čestné propuštění přišly zároveň."

"Takže vy to fakt znáte. Vy teda víte, co to obnáší?"

Lucas přikývl. "Nedej se nacytat, chlapče. Je to pekelně krutý angažmá. To nejkrutější. Řeknou ti jenom o tom, jaký je to tam romantický, jednodušší časy, hledání dobrodružství a všechny ty kecy. Ale je to bouda. Když nastoupíš, tak máš dost velkou šanci, že přijdeš o krk. Jo, možná, že uvidíš všechna ta nádherná místa, o kterých tu vykládají, plus pár dalších - jako Stalingrad, Bataan, Kartágo, Thermopyly. Opravdickej výlet - taky si tě posadí hned do první řady. Vstupte do Temporálních sborů, cestujte časem do překrásných, vzdálených, exotických krajin. Poznejte zajímavé, exotické lidi. A hlavně je zabijte. Anebo si nechte ustřelit koule."

"Možná máte pravdu," řekl Rick. "Možná to všechno je opravdu jen bouda. Možná to tam je fakt o hodně drsnější a nebezpečnější, než pustí mezi lidi. Možná opravdu přijdu o krk. Možná mě tam zastřelí nebo podříznou, nebo mi někdo střelí do zad šíp, nebo čert ví co ještě, dostanu nějakou nemoc a nestačí mě vyléčit, ale vy jste tím prošel a vrátil se živej, nebo ne?"

"Jenom proto, že jsem měl z pekla štěstí."

"Pak ale určitě nejste jedinej," řekl Rick. "Já vím, že se ty jejich řeči musí brát s hodně velkou rezervou, nejsem vůl. Ale podívejte se na mě. Je mi osmnáct a celej svůj zasranej život jsem nedělal nic jinýho, než chodil do školy. Šprtal jsem jak vůl, abych dostal nějaký slušný zaměstnání. Teď ho teda mám a co jako dál? Strávit dalších sto let u firmy vyplňováním všelijakejch formulářů a programováním počítačů, sedět celej den na zadku a večer přijít domů a čučet na holo? Všude, kde to trochu zavání životem, je na mě draho. To má bejt jako můj život, jo? Fajn, беру, že jste trochu utahanej, ale aspoň jste si to zkusil."

Risknul jste to, nějakou dobu jste časoval a ve zdraví to přežil. A teď, když už jste starší, se můžete usadit a užívat si nějakýho nudnýho zaměstnání, protože máte vzpomínky, který vás drží při životě. Já? Já neměl ani možnost nějaký vzpomínky získat. Já říkám, seru na to, já jdu. Možná zahazuju svůj život."

Možná mě čeká peklo, možná mi bude hodněkrát zle a poznám strach a bolest, ale je to furt lepší, než se unudit k smrti. Vám možná tahle práce vyhovuje, pane Prieste, protože jste měl možnost užít si trochu dobrodružství, když jste byl ještě mladej. Ale já, já tuhle šanci nezhodím."

Zvedl se a vykročil ke konci sálu, kde stály náborové stoly.

Lucas seděl bez hnutí ve svém křesle. "Když jste byl ještě mladej?" řekl si pro sebe. Zakroutil hlavou.

"Co si ty děcka vůbec myslí? Že ví všechno nejlíp? Pitomec jeden, takhle zahazovat život."

Zvedl zrak a uviděl před sebou na molu rytíře v brnění, nyocel se blýskala, meč ve střehu.

Možná, že má nakonec pravdu on, napadlo ho. Je to vážně zatraceně lepší, než se ukousat nudou.

Olízl si rty, povzdechl a potom vstal a následoval Ricka k náborovým stolům.

"Do prdele," řekl. "Zítří ráno se budu určitě nenávidět."